

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 11 1-16 OCAK 1998 FİYAT: 150.000 (KDV DAHİL)

Hücrelere, ölümlere izin vermeyeceğiz!

Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu öncülüğünde yürütülen 1996 SAG ve Ölüm Orucu direnişiyle devrimci tutsakların kazandığı haklar, faşist diktatörlüğün bugün yeniden uygulamaya soktuğu politikalar eşliğinde tekrar gasbedilmeye çalışılmaktadır. Devrimci tutsakları yaşamdan koparmayı, kişiliksizleştirmeyi, muhalif kimliğinden arındırarak posa haline getirmeyi amaçlayan diktatörlüğün saldırıları, her defasında muazzam karşı koyuşlarla, görkemli direnişlerle geri püskürtülmüştür. Tarihi boyunca esir kamplarında hep yenilgiyi yaşayan diktatörlük, bugün daha sinsi, ince politikalarla esir kamplarına yüklenmektedir. Ezilen emekçi halklara karşı yürütülen saldırılarla birlikte ele alınan esir kampları sorunu, bugün hakim sınıfların en çok zorlandığı konuyu oluşturmaktadır. ● Sayfa 4'de

ARKADAŞLARINA DESTEK VERDİLER, KIYASIYA DAYAK YEDİLER

Özerk, demokratik üniversite istemiyle TBMM'de pankart açıkları için toplam 96 yıl ağır hapis cezasına çarptırılan arkadaşlarının Yargıtay'da görülen duruşmasına katılmak için Ankara'ya gelen öğrenciler, feodal-faşist diktatörlüğün kolluk güçlerinin saldırısına uğradılar. ● Sayfa 5'de

● *İdeolojik donanımı
sağlamlaştırarak
görevlerimize
sarılalım!*

Sayfa 3

● *Kendisini toplumun her
zerresine dayatan
gerçeklik:
SİLAHLI MÜCADELE!*

Sayfa 16-17

● *Demokratik öğrenci
hareketi düzenin
neresinde!*

Sayfa 18-19-20-21

KÖSE, İŞKENCEYİ İTİRAF ETTİ

25 Aralık Perşembe günü görülen Göktepe davasının 12. duruşmasında mahkeme heyetine 11 sayfalık bir itirafname veren Seydi Battal Köse, Göktepe'nin gözaltında ölümünü kabul ederek, o dönem konuyla ilgili basına yalan demeç veren yetkililerin olayın iç yüzünü bildiklerini açıkladı. ● Sayfa 10'da

DERSİM'DEN BİR OKURUN MEKTUBU ÜZERİNE BİR KAÇ NOT

Geçen sayımızın okur sayfasında Dersimli bir okurumuzun mektubunu yayınlamıştık. Okurumuz her ne kadar mektubunu duygusal yoğunluklar içerisinde yazdığını ifade etsede, bir çok yanıyla geri yaklaşımını göstermektedir. Dolayısıyla, mektubu değerlendirmeye tabi tutarak, okurumuzun mektubunu kitlesel bir eğitim vasfına dönüştürmeyi uygun gördük.

Bir çoğumuzun da bildiği gibi, Ahmet Kaya'nın "Kivrem" adlı bir türküsü vardır. Bu türkü, partizana ve partizanca savaşa gönül vermiş geniş bir kesim tarafından beğeni topladı. Ne var ki, bu beğeni, olumluluktan öte bir olumsuzluğu göstermektedir. Çünkü, türküyü beğenmiş olan kesimin, halen kadercil bir kuşatma altında bulunduğunu ve bunun yarattığı çaresizlikten ötürü arabeske olan yakınlığını göstermektedir. Sözünü uzatmayalım; Ahmet Kaya, o türkünün bir yerinde "Ayağının altını öpeyim kivrem" diye seslenir. Bu, partizana ve partizanca savaşa sevdalanmış devrimci bir potansiyeli kişilikleştirme çabasıdır. Çünkü hepimiz de bilir ki, "kivrem" diye seslenenler, ayaklarının altını öpülecek kimseler değil, silahları kavrılması gereken kimselerdir. Bu türkü, gerilla olmayı yüce insanların işiymiş gibi gösteren ve kitleyi edilgenleştiren bir kültürü sembolize etmektedir. Oysa bu, devrimci savaşımızın kültürüyle bağdaşmaz.

Bunları neden söyleme gereği duyduk? Çünkü, okurumuzun mektubuna hakim olan tarz ve ruh hali, her ne kadar başka bir biçimde tezahür etsede, Ahmet Kaya'nın türküsündeki gibidir. Meseleyi arabesk bir tarzda ele almakta ve devrimcileri tainisatırlamaktadır.

"... bu mektubu tamamen duygularla başbaşa ve insani yanının tahakkümü altında işgaldeyken yazıyorum..." şeklindeki ifadeleriyle bir öze sığınıp, "bu nedenden dolayı bir hayli tek yanlı, mantığın içine almadığı bir mektup gibi gelebilir" dese de özü kabul edilir gibi değil. Çünkü, bizler, olayları ve olguları gerçeklere göre değerlendirmek ve hatta duygularımızda da buna göre biçim vermek zorundayız. Gerçeklerden uzaklaştığınız için, özrünüz kabahatinizden daha büyük oluyor. Diyorsunuz ki, "... insani yanının tahakkümü altında işgaldeyken yazıyorum..." Sizce insani yanı sıra götüren insani yanının tahakkümü altında olması mıdır? Yoksa insani yanlarından, değerlerinden uzaklaşması mıdır? Hiç bir devrimci, insani değerlerini bir

kenara atmaz. Çünkü, hayvanlaşmaya, yani "yeni" dünya düzeninin insani olmaya başlar. Bu ise, devrimcilerin yaratmak istediği yeni insan değildir.

Satırlarından bazı cümleleri alt alta sıralamak ve konuya öyle devam etmek istiyoruz:

"Direniş görünce, direnen dostları görünce sevindim... üzüldüm; bensiz yürüyen bu kaçınıcı kervan kim bilir... Kaç fersah gerilerden izliyorum, bu yürüyen kervanı... Üzülmem bundandır işte..."

"Ama ne yazık ki, yukarıda belirttiğim gibi fersah fersah gerilerden geliyoruz. Ve bu beni kahrediyor."

"... Kendi payımıza düşen yalnızca omuz omuza olmayışımızın hasreti, kahretsin..."

Kahrolsun bu yakınmacı ve kadercil tutum. Kahrolsun bu ağılamaklı tutum. Kahrolsun ki, gözlerimizi daha bir açalım, daha bir örgütlenelim ve daha bir savaşalım. Kötü olan fersah fersah geride olmak değildir, bu geride olmaşılığı kabullenip, devrimcileri, "ve biliyorum ki, hiç bir kartal sizler kadar yüksek uçma cesaretini gösteremez, hiç bir nehir sizler kadar duru, coşkun ve berrak akamaz..." sözleriyle erişilemez kılıp statükoyu korumaktır. Statüko ölümdür!

Komünistler, Başkan Mao'nun dediği gibi "güneşin ve ayın yerini değiştirme" iddiasındadırlar. Fakat bunu tek başına yapma değil, kitlelerle yapma iddiasındadırlar. Oysa sizin satırlarınız, komünistlerin dahi kendilerine biçmediği misyonu biçmektedir. Bu doğru bir tutum değildir. Doğru olan, doğru gördüğümüz düzeye -ki bu sizin çizdiğiniz mükemmellikte bir tablo değildir- erişerek devrimci savaşa katılmaktır. Bu, sizin açınızdan çok daha önemlidir. Çünkü, çelişkilerin çok keskin olduğu Dersim gibi bir bölgede yaşıyorsunuz, Çaresizlik Dersimli kimliğiyle bağdaşmaz! "Fersah fersah gerilerden gelmek" bir Dersimli'ye yakışmaz! Çünkü, Dersim'de yaşam belirtileri çok daha güçlüdür. Oysa siz, "bunun ötesinde ölü bir toprağın ağırlığı altında dikip duruyoruz, yaşadığımızın tek belirtisi..." diyorsunuz. Bu, Dersim kişiliğinden öte, Tunceli kişiliğidir.

Örgütlenmek ve gerilla savaşa katılmak esas olandır. Esir kamplarıyla yazışmak istemeniz oldukça güzel bir şey. Lakin bu güzel duygularımızı savaş gücüne dönüştüremiyorsak burada bir yetmezlik söz konusudur. Oysa bırakalım bu yetmezliği çözmeyi, "yani umarım yazarlar" şeklinde bir tereddüt yaşıyorsunuz. Demek ki, çevrenizde epeyce bir du-

yarsızlık söz konusu. Bu, amuzlarımız düşen sorumluluklarımızı daha bir arttırmaktadır.

İnsan da, tüm şeyler gibi çelişkil bir birliktir: İyi ve kötü, olumlu ve olumsuz yanları vardır. Eskiyi ve yeniyi temsil eden bu iki yan sürekli olarak çatışır ve biri, diğerine dönüşür. Karamsarlık, egemen toplumun yarattığı ve özellikle de "yeni" dünya düzeni ile birlikte yaygınlaştırmaya çalışılan olumsuz bir kişilik şekillenmesidir. Devrimciler de bu toplumdandır. Yattık olmadıkları için, pekala bu hastalıklardan muzdarip olabilir. Önemli olan, bu hastalıklı yanların mücadelesinde sonucunda giderilmesidir. Zaten devrimcilik, çelişkilerin giderilmesinden başka bir şey değildir. Bu hastalıklı yanlar giderilmezse, bırakalım fersah fersah geride kalmayı, karşı-devrim saflarında dahi yer alabiliriz. Çünkü, bizim edliger kaldığımız her noktada, burjuvazi darbelemini daha güçlü vurmaktadır. Bu bilinçten hareketle, zaaflarımızdan arınmak ve "Dün Bizimdi, Gün Bizimdir, Zafar da Bizim Olacak" şiarının ışığında ideolojik donanım sürecini kitleselleştirmek için Mao Zedung'un şu sözlerini belleklerimizde kalmalıyız:

"Halkın çıkarları uğruna can vermiş sayısız devrim şehidinin anısı yüreğimizi acıyla doldururken, vazgeçmeyeceğimiz bir kişisel çıkarımız, terk edemeyeceğimiz bir kusurumuz olabilir mi?"

O halde karamsarlığı, çaresizliği ve kaderciliği alt etmemiz gerekiyor. Hakim sınıfların dayattığı bu şekilleniş, devrimci saflara opodünizm tarafından sokulur. Oportünizm ise, devrimci savaşın sorunlarına çözüm üretmekten önce ya kansere çare bulduğunu söyleyen "doktor" gibi zakkum fikrini ortaya atar ya da ağılamaklı bir tutumla "sine-i millete" döner. Karamsar ve çaresizdir. Hakim sınıflara ve oportünizme ait olan bu kültürü ve ruhi şekillenışı alt etmenin

tek bir yolu vardır: **İdeolojik donanımı artırarak çelikleşmek.**

Mao Zedung, "Kendimizi ideolojik bakımdan çelikleştirelim derken aynı zamanda düşünce tarzımızı devrimci ideolojiyle yeniden yoğunmalıyız demek istiyoruz. Başka bir deyişle, şeyleri Marksist-Leninist diyalektik yöntem ile tahlil etmeyi öğrenmeli ve metafizik düşünce metodundan sakınmalı ve onun üstesinden gelmeliyiz" der. Demek ki, ideolojik bakımdan donanım sağlamak ve çelikleşmek, diyalektik yöntemi kullanmakta ustalaktır. Kitabı teorik, olduğu gibi belleğe kaydetmek ama olguları diyalektik yöntemle analiz edip politika üretmemek ve dolayısıyla kendimize yön verememek ideolojik donanım sağlamak değildir. Sadece ve sadece teorik gevşeler katında bir köşe tutmaktır.

Komünistlerin görevi devrimci savaşa kumanda etmek. Komünist Parti kütlesinin görevi ise bu savaşa göre şekillenmek ve kendisini ileriye sıçrayacak tarzda biçimlendirmekse, her türlü yakınmacılığı, kaderciliği ve karamsarlığı alt etmek zorundayız. Dersim'den mektup yazan okurumuzda da bu tür bir ruh hali hakimdir. Bu, okurumuzun bir bütün olumsuz olduğu anlamına gelmez. Devrimcilere ve esir savaşçılara gösterdiği ilgi bunun en önemli yanı olup, kendisine sıçrama tahtası olarak kullanabileceği bir noktadır. Fakat, daha önceki bir yazımızda da ifade ettiğimiz gibi, sorun var olan olumlulukların peş peşe sıralanması değildir. Olumlu noktalarımızdan tutunmak, olumsuzluklarımızı açığa çıkarıp üzerine girmek ve daha yüksek seviyede bir olumluluk yakalamaktır. Dolayısıyla, mektup gönderen okurumuzun ve onun gibi düşünenlerin, kendilerine karşı özeleştirel yaklaşarak meselelerin üstesinden geleceklerine inanıyoruz. ●

GAZETEMİZE SAHİP ÇIK

ABONE OL-ABONE BUL

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	1.800.000	48 DM
1 YILLIK	3.600.000	96 DM

YURTDIŞI HESAP NO: İsmet Büyükyavaş,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 0097010/3

YURTDIŞI HESAP NO: İsmet Büyükyavaş,
Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi: 3002281/4
Türkiye İş Bankası Nuruosmaniye Şubesi: 3170940

Adı/Soyadı :	☐ 6 aylık abone bedelini hesabınıza yatırdım
Adresi :	
Tel :	

☐ 1 yıllık abone bedelini hesabınıza yatırdım

İdeolojik donanımı sağlamlaştırarak

görevlerimize sarılalım!

Onyıllardır sürdürülen savaş, savaşan taraflarda yarattığı tahribatların sonuçlarını bugün çok daha net olarak ortaya çıkarmaktadır. Karşı-devrim saflarında doruğa çıkan çürümüşlük 'Susurluk' ta patladı. Karşı-devrim, gizlenemeyecek bir noktaya gelen bu çürümüşlük ve tıkanıklığı aşmak için "Yeniden Yapılanma" adı altında savaş güçlerini yeniden tabkim etme uğraşı içindedir. Bunu yaparken savaşın yarattığı çeteleşmeden dolayı devlet denen kurumlar topluluğunun kitleler nezdinde teşhir olmuşluğunu gidirmek için, "demokratik reform paketi" adı altında yeniden kitle tabanı yaratmayı hedeflemektedir. Devlet bir yandan bunu yaparken, öte yandan ise toplumsal ve ulusal kurtuluşçu güçlere karşı girişeceği üst boyuttaki saldırıların zemininde hazırlanmaktadır. "Marjinalleştirdiğini" söylediği gerilla güçlerini yeni bahar saldırılarıyla "tamamen bertaraf" etmeyi planlamaktadır.

Faşizm, gerillanın Karadeniz'de maddi bir güce dönüşmesiyle daha üst boyuttaki savaşa çok daha ciddi bir şekilde hazırlanırken, politik devrimci yapılanmalardaki örgütsel zayıflık, kendiliğindenci ve gü-nübirlilik çalışma tarzı ise devrim güçlerinin gelecek saldırılara layıkıyla karşı koyma yeteneğine ket vurmaktadır. Adeta "30 yıldır yaptıklarımızı yaptık, farklı olarak pek yapacağımız bir şey kalmadı" ruh hali kanıksanır bir tehlikeye bürünmüş durumdadır. Gü-nübirlilik düşünüş ve hareket tarzının yarattığı bu durumun mevcut kendiliğindenci ve çarpık çalışma tarzıyla aşılması olanaksızdır. Bundandır ki, gü-nübirlilik hareket tarzının ve kendiliğindencilik saflarda yarattığı ruh hali parmparça edilmeden bir arpa boyu yol alınamaz. Düşmanın dayattığı tasfiyecilik ve reformizmdir. Gü-nübirlilik çalışma tarzı ve kendiliğindencilik ise düşmanın bu politikasını nesnel olarak beslemektedir. Yani niyet ne olursa olsun bu hareket ve çalışma tarzı düşmana hizmet etmektedir. Çok büyük işler yapıldığına inanılsada gerçek durum budur. Bir yandan yanbaşımda en üst boyutta bir savaş sürüyor-sa, bizim yıllardır izlediğimiz hareket tarzı ve çalışma tarzında bir değişikliğe ihtiyaç duyulmuyorsa, dahası eski çalışma tarzımızda ısrarla ayak diretiliyorsa, bunun tasfiyeciliği ve reformizmi büyötmekten başka anlamı olamaz. Ki, düşmanın istemide budur. Düşmanın istemleri doğrultusunda değil, halkımızın, devrimin ve partinin çıkarları doğrultusunda konuşlanmanın önemi daha da yakıcı bir şekilde kendini dayatmaktadır. Bunun içindir ki, yanlış ve geri yanlımıza vura vura gelişmek ve üstlenilen fonksiyonu oynamak günün acil görevidir. Yukarıda vurgu yaptığımız hareket tarzı ve kendili-

ğindencilik saflarda nasıl hayat bulduğunu sorgulama zorunluluğu vardır.

En özlü ifadesiyle gü-nübirlilik hareket tarzı veya çalışma tarzı kendiliğindencilik ta kendisidir. Bu aynı zamanda gü-nü kurtarmaya yönelik plansız ve programsız çalışmayı temel alan, uzun vadeli plan ve programlar yerine kısa vadeli sonuçları temel alan, büyük düşünme yerine küçük düşünmeyi temel alan, kalıcı zafetler yerine gü-nübirlilik başarıları(!) peşinde koşmayı temel alan oportünist çalışma tarzıdır. Dün ile bugünün, bugünle yarının di-yalektik bağını kumadan, sadece bulundu-ğu anı ve alanı düşünen ve onu kurtarmaya çalışan dar ufuklu küçük-burjuvazi-nin düşünüş ve çalışma tarzıdır. Ki, bu-nun saflardaki etkisinin büyüklüğü de kü-çümsenemez. Bu tarzın etkilemediği her-hangi bir alanı göstermek olanaksızdır. Bu etki kendini siyasal, örgütsel ve askerî çalışmalarda her an, her saat hissettirmektedir. Gü-nübirlilik başarı(!) elde etme tarzı, felsefi dokusunu faydacılıktan almaktadır. Söylemde her gün pragmatiz-min tehlikelerine onlarca kez uyarı yapmamıza karşın, bütünlüklü olarak kendi-mizi bundan kurtardığımızı söylemek olanaksızdır. Çünkü bunun saflardaki si-yasal, sosyal ve tarihsel etkisi geçmişe da-yanmaktadır. Belli sınırlar içinde pragma-tizme karşı verilen mücadelenin, tarihsel kökleri eskiye dayanan bu olumsuzluğun tamamen bünyemizin dışına fırlatıldığı düşünceyi aptallık olur. Bundan dolayı bir kez daha sorun üzerinde ciddiyetle düşünme ve yoğunlaşma zorunluluğu vardır. Bunun felsefi dokusunu pragmatizm olduğunu söyledik. Çünkü bu çalışma tarzı içinde yüzener için o anı ve günü kurtarmak doğrular temelinde değil, yararlı olup olmadığı temelinde ele alınmaktadır. Açıkça ifade etmek gerekir ki, bu gerçek anlamda ilkel çalışmadır. İlkel çalışma ile günün sorunlarına yanıt ol-mak mümkün olmadığı gibi, ısrar edildi-ğinde nesnel olarak düşmanlaşmaktır. Bu tamda "iç düşmanlaşma" diye tabir etti-ğimiz duruma denk düşmektedir. Kendi yapısını bilen ve gerek bizim, gerekse bütünlüklü olarak devrimci deneyimleri özümseyen bir kişi ya da parti, düşmüz-daki sınıf düşmanlarımızın en başarılısı-nın, en acımasızının ve en savaşçısının dahi kendi içimizdeki düşmanlaşmış bir kişilikten daha tehlikeli olmadığını, daha fazla zarar veremeyeceğini bilecektir. Nitekim halkımızın "elmayı çürüten kurt kendindendir" sözü bu gerçeğe dikkat çekerek, iç düşmanlaşmanın ne denli bü-yük bir tehlike olduğunu vurgulayan gö-zel bir örnektir. Bu gerçeği görmeyenler, doğaldır ki eskide ısrar edeceklerdir. Bu tamda statükocu düşünüş tarzını olağan-laştırmaktır. Öze değil, biçime kafayı ta-kan düşünüş tarzı budur. Çünkü bu düşü-nüş yönteminde ve çalışma tarzında ısrar

edenler gelişmeleri, sorunları ve dahası şeyleri birbirine bağlı olarak ele almazlar. Şeylerin iç ve dış nedenlerini, tarihsel geçmişleri ve sonuçlarını gözünde bu-lundurmada tahlil (!) yapmaya çalışırlar. Hayatın gerçekliği üzerinde kafa yormak ve buna uygun hareket tarzını izlemek yerine dünün hareket tarzında ısrar edip burada "ideolojik sağlamlığa" yormaktadırlar. Bu kişilikler aslında düşüncede de tembeldirler. Sadece görevleri ortaya koymakla yetinirler. "Bunlar niye yapılmıyor, edilmiyor" yakınmalarıyla işleri idare etmeye çalışırlar. Bu görevlerin hangi yöntemlerle, hangi araçlarla yerine getirileceği noktasında da bir çözüm sunmazlar. Onların bildiği tek çözüm günü kurtarma taktiğidir. Burada her derdin devası olarak cılalayıp piyasaya sürerler. Bu tarz aynı zamanda öznelcidir. Olgula-rı tek yanlı görmedeki "ustalıkla" en ye-tenekli yanlıdır. Olgunun sadece ön yüzüne bakarak sorunu çözmeye çalışırlar. Olgunun arka yüzünü gözmezler, görme ihtiyacı duymazlar. Halkımızın "önemli olan dağı görmek değildir, önemli olan dağın arkasını gömektir" sö-züne "fizik kurallarına aykındır" diyerek dudak bükerek,

Bu düşünüş ve çalışma tarzında ısrar edenleri iyi gözlemlediğimizde, çok inatçı oldukları gibi çok hızlı bir şekilde ka-rarsızlığa da pekala kapıldıklarını görebiliriz. Süreçteki gelişmeleri olumsuzluk-larıyla ve olumluluklarıyla birlikte ele al-madıklarından, olumlu gelişmelerde çok rahat "kesin zafetlerden"den sözdebilecekleri gibi, olumsuz gelişmelerin baş gösterdiği koşullarda çok rahat "herşey bitti, bunca emek verdik ama hepsi boşa gitti" diyebilmektedirler. Öz olarak en hızlı sağa ve sola yalpalayanlar yine bu kişilikler olmaktadır. Başkan Mao, süreçteki değişimler eşliğinde düşüncelerini değiştirebilme yeteneği olmayanların devrimi zafere taşımalarının imkansız ol-duğuna vurgu yaptıktan sonra şöyle de-mektedir:

"Gene de fikirlerin gerçeğin gerisinde kaldığı sık sık görülür. Bunun nedeni, insan bilgisinin pek çok toplumsal koşullarla sınırlı olmasıdır. Değişen nesnel durumlara uygun olarak fikirleri gelişme-yen ve bu yüzden kendini sağ oportüniz-me kapıran sekte devrimcilere karşı çıkmaktayız. Bunlar, çelişkiler savaşımı-nın, nesnel sürecin önceden ileri gittiği-ni; bilgilerin eski aşamada kaldığını far-ketmemektedirler. Bu, bütün sektörlerin özelliğidir. Bunlar, toplumsal pratikten kopmuş fikirleriyle topluma yön vermeye hizmet edemezler, ancak toplumun hızla geliştiğinden yakını ve onu çekmeye ya da ters yöne götürmeye çalışırlar.

Biz aynı zamanda, lafbesi "sol" a da kar-sıyız. Bunların fikirleri, nesnel sürecin

belli bir gelişme aşamasının önündedir. Bunların bazıları, kurdıkları düşlere ger-çek diye bakarlar. Diğerleri ise, ancak gelecekte gerçekleştirilebilecek bir fikri, hemen gerçekleştirme çabasına düşerek, o anda çoğunluğun katıldığı pratikten, o günün gerçeklerinden ayrı düşerler ve serüvenci eylemleriyle açığa çıkarlar. İdealizm ve mekanik materyalizm, oportünizm ve serüvencilik, hepside öznel ile nesnel arasındaki kopuklukla ve bilginin pratikten ayrılmasıyla ayırdedilir."

Şöyle bir etrafımıza baksak, böylelerini bulmak o kadar zor değil. Tersine bu tür kişiliklerle boğuşmadığımız gün yoktur. Çünkü bu düşünüş tarzı ve kişilik, devrimimizin gelişmesi önünde engel olduğu gibi, bulunduğu alanlarda asi çete ruhun-dan hareketle egemenlik hevesine kapıl-makta ve bu haliyle de kendini dayatma-yı temel almaktadır. KDH sürecinde on-larca örneğiyle karşılaştığımız gibi, halen-de bir bütün olarak kendini bunlardan anndırmayan kişilik engel teşkil etme ko-numunu korumaktadır. Ve dolayısıyla nesnel olarak devrimi zayıflatır konumda-dır. Bu tarz ve kişilik anı ve günü düşün-düğündendir ki, stratejik düşünmeyi be-ceremiyor.

Taktik politika üretme adına strateji bir yana bırakılarak gerçek, öznel düşünüş tarzına feda edilmektedir. Yani taktik adına strateji adeta bitirilmek istenmek-tedir. Çünkü yaşamını dahi programla-maktan aciz bu kişilik, gelişmelerin ar-kasından sürüklenmeyi ve dört tarafa yumruk sallamayı KAYPAKKAYA devrimciliği olarak lanse edebilmektedir. Hiç bir zaman ideolojik olarak sağlam bir duruşa sahip olmadığından ki, si-yasi olarak devamlı sağa-sola savrulabilmektedir. Açık ki, bu tam da düş-manın istemlerine denk düşmektedir. Sık sık sağa savrulup başarısızlığa uğra-yınca da "imkansızlıklardan" yakınıp ekonomist düşünüş tarzına savrulmak-tadır. "Silah, para, teknik malzeme gönderilmediği" gerekçesiyle başarısızlık açıklanmaya çalışılmakta ve savaşta insanın bilinçli dinamik rolü adeta unutulmuş koşulların esiri olunmakta-dır. Koşulların, insanın bilinçli dinamik rolüyle değiştirilmesi gerçekliği yerine koşullar adeta sığınacak liman olarak görülmektedir. Başkan Mao'nun "bi-linçli dinamik rol oynamak insanın özelliğidir. İnsan bu özelliğini savaşta apaçık ortaya koyar" sözlerindeki de-rinliği yakalama yerine genel söylemle-re sığınma alışkanlığında ısrar edilmek-tedir. Halbuki hepimiz biliyoruz ki, "bilge ve yetenekli bir komutan, başka-larının gözden kaçırıp, hesaba katma-dığı şeyler için plan yapan" kişidir.

Hücrelere, ölümlere izin vermeyeceğiz

Haber Merkezi: Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu öncülüğünde yürütülen 1996 SAG ve Ölüm Orucu direnişiyse devrimci tutsakların kazandığı haklar, faşist diktatörlüğün bugün yeniden uygulamaya soktuğu politikalar eşliğinde tekrar gaspedilmeye çalışılıyor. Devrimci tutsakları yaşamdan koparmayı, kişisizleştirmeyi, muhalif kimliklerinden arındırarak posa haline getirmeyi amaçlayan diktatörlüğün saldırıları her dönemde muazzam karşı koyuşlarla, görkemli direnişlerle geri püskürtülmüştür. Tarihi boyunca esir kamplarında hep yenilgiyi yaşayan diktatörlük, bugün daha sinsi ince politikalarla yükleniyor esir kamplarına. Ezilen emekçi halklara karşı yürütülen saldırılarla birlikte ele alınan esir kampları sorunu, bugün hakim sınıfların en çok zorlandığı konuyu oluşturuyor. Halklara yapılacak saldırılara karşı ilk karşı koyuş özelliğini taşıdığı için, buralarda elde edilecek zafer, hakim sınıfların başarı hanelerine yazacakları kazanımların habercisi olma özelliğini taşıyor.

İşte böylesine büyük öneme sahip esir kamplarında sürekli olarak dengelerin değiştiği, baskı ve saldırıların yeni ekonomik paketlerin devreye sokulacağı, önemli adımların atılacağı tarihsel kesitlerde yoğunlaştığı, bunun karşısında devrimci tutsakların girdiği can bedeli savaşla geri adım attığı sürekli bilinen bir gerçektir. Son süreçte görsel ve yazılı medya ile toplumu pompalanan 4-5 kişilik "oda" söylemiyle hayata geçirilmeye çalışılan "hücre sistemi" ve insani yaşam koşullarının gaspedilmesine yönelik saldırılarla devrimci, komünist tutsaklar bir kez daha teslim alınmaya çalışılıyor. Faşist diktatörlüğün geçmişten bu yana edindiği tarihsel tecrübeyle olumsuzlukları, cilalı sözlerle, sahte makyajlarla olumlu gösterme tutumuna bütünü muhalif kesimlerce biliniyor. Bunların her "olumlu" söyleminin altında bir Çupanoglu aramak en geri, bilimsiz toplumsal kesimlerinde bile hayat bulan bir düşüncüyü yansıtmış durumda. İşte bu yüzden bugün dillendirildikleri "oda" yalanına aslında komünist, devrimci tutsakların kişisizleştirilmesi, onarsızlaştırılması, düzene yedeklenen, sorgulanmayan, yalnızlaşan bir kişilik oluşturma amacını taşıyor.

Ölümle eşdeğer bu kapsamlı saldırılar karşısında devrimci, komünist tutsakların yürüttükleri karşı koyuş da, bulundukları mekana denk düşen mücadele biçimleriyle ortaya çıkıyor.

Faşist diktatörlüğün özellikle yurtsever tutsakların kaldığı esir kamplarında başlatıldığı

hak gasplarına karşı Erzurum Özel Tıp, E Tipi ve Nazilli Esir Kampı'nda başlatılan süresiz-dönüşsüz açık grevleri ölüm orucuna dönüştü.

ERZURUM

Her dönemde sorunların boyutu olarak yaşadığı Erzurum Özel Tıp ve E Tipi esir kamplarında başlayan açık grevi ölüm orucuna çevrildi. Tutsakların insani yaşam koşullarının sağlanması amacıyla başlatılan açık grevine karşı idare vurdumduymaz bir tavır içerisinde. Yapılan açık grevini değerlendiren Erzurum Cumhuriyet Başsavcısı Hakkı Köylü'nün basına yansıyan demecleri; hakim sınıfların tutsakların direnişine bakış açısını tüm çıplaklığıyla ele veriyor. Yürütülen direniş örgütlerinin "cezaevinde" birbirleriyle ilişkilerinin idare tarafından kesilmesine bağlayan zihniyet, koğuştan temsilcilerinin diğer tutsaklar üzerinde baskı aracı oluşturduğunu belirtiyor. Şu andaki E Tipi

tutsakların durumlarının da ciddi olduğu belirtiliyor.

NAZILLI

Nazilli Esir Kampı'nda tutsakların başlatmış olduğu açık grevi 34. gününde anlaşmayla sonuçlandı. Aileler, çocuklarının açlıkla olan imtihamında üzerlerine düşen görevleri fazlasıyla yerine getirdiler. Direnişin ilk günlerinden itibaren Nazilli'yi mesken tutan aileler, bir an olsun çocuklarını yalnız bırakmadılar. En son oturma eylemi başlatan ailelerin bu kararlı tavrına karşı polis, 23 Aralık Salı günü oturma eylemini dağıtarak cevap verdi. Ailelere verilen kitle desteğini de huzme demeyen polis, bütün baskı araçlarını kullanarak, dışarıdan tutsaklara verilen dayanışmanın önünü kesmeye çalıştı. Sorunların çözümünde Adalet Bakanı Oltan Sunğur'u samimi bulmayan ailelerin, çocuklarının direnişine destek için yaptıkları çağrılar da demokratik kitle örgüt, kurum, ku-

*yaptı. Av. Aslan, kendisine verilen bilgiye göre anlaşma emrinin Ceza ve Tevkifatleri Genel Müdürlüğü'nden geldiğini belirtti.

HÜCREYE, ÖLÜME İZİN VERMEYECEĞİZ

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan gelişmelerle siyasal ve ekonomik krize giren ve nefes alamaz duruma gelen Türk devleti, güç getiremediği devrim güçlerine karşı duyduğu kını, devrimci tutsaklardan çıkarma politikasını yeniden yaşama geçiriyor. Faşist Türk devleti tarafından esir kamplarında dayatılan teslim alma, kişisizleştirme, itirafçılaştırma dayatmalarına karşı devrimci tutsaklar, '82, '84, '96 Ölüm Orucu direnişlerinde olduğu gibi yine direniyorlar. "Hücre tipi" modeliyle dayatılan teslim alma politikalarına karşı Erzurum, Nazilli esir kamplarında başlatılan açık grevlerine destek olmak üzere bir çok yerde destek eylemleri ve basın açıklamaları yapılıyor.

İzmir özgölünde devrimci tutsaklara destek vermek amacıyla Halkın Günlüğü, Özgür Halk, Sterka Rızgari, Özgür Gelecek, Odak, Kaldıraç, Özgürleşen Yurtsever Gençlik, TAYD-DER'li aileler, Devrimci Parti Güçleri, İzmir Güç Birliği (Alınteri, Kızıl Bayrak, DMP, Devrimci Mücadele)'nin ortak girişimleriyle bir basın açıklaması düzenlendi.

25 Aralık Perşembe günü Kınak Meydanı'nda saat 12:30 sularında yapılan basın açıklamasında; esir kamplarında tutulan devrimci tutsaklara yaşam hakkının tanınmadığı, hasta durumunda olan ve acil tedavi ihtiyacı olan onlarca tutsağın bilinçli bir şekilde ölüme terk edildiği tutsakların en temel insani haklarının da gaspedildiği vurgulanarak "Tüm bu saldırılara karşı başlatılan açık grevi Nazilli'de 34. Erzurum'da 44. gününe ulaşmıştır. Ölüm sınırına gelen bu direnişlere rağmen cezaevi idareleri umursamaz tavrılarını sürdürmektedirler. Ancak asıl olan bizlerin yani dışardakilerin beraberliğinin sağlanması ve ortak düşmana karşı ortak duruşun sağlanabilmesidir" denildi. Girişimcilerin, devrimci tutsaklara karşı yürütülen saldırılara, bundan sonra ortak tavır geliştireceklerini de söyledikleri basın açıklamasından sonra söz alan TAYD-DER Başkanı, Nazilli Esir Kampı'nda direnişin anlaşmayla sonuçlandığını açıkladı.

Yaklaşık 500 kişinin katılarak destek verdiği basın açıklamasında, "Yaşamın Devrimci Dayanışması", "Hücre Ölümdür İstemiyoruz", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Hücre Sistemine Hayır", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

ve Özel Tıp "Cezaevi'nin de ihtiyacı cevap vermediğini açıklama sürecini gösteren basıncı, dilinin altında geveleyip durduğu "hücre tipi cezaevi" modelinin bir an önce hayata geçirilmesini istiyor. Bunu da esir kamplarında yaşanan sorunların çözümü olarak piyasaya sürüyor. Direnişin 50. gününden itibaren düzenli olarak yapılan koğuştan temsilcileri toplantısı idarenin emriyle yasaklanmış bulunuyor. MHP'ilerden oluşan personelin tutsaklara karşı geliştirdiği tahrik ve provakasyonlar da artarak sürüyor. Açık grevinin uzamasıyla birlikte bünyelerinde çeşitli rahatsızlıklar beliren tutsaklardan Mehmet Nesih Sarıkaya, Cahit Aydın ve Aran Serhat'ın vücutlarının artık su kabul etmediği belirtiliyor. 23 Aralık Salı günü müvekkiliyle görüşmek için esir kamplarında bulunan Av. Necati Güven'in beyanatında, ayrıca açık grevinde bulunan diğer

rulus ve çeşitli siyasal partiler tarafından da olumlu karşılandı. Çözümün sağlanması konusunda yetkililerin bir an önce adım atması halinde ölümlerin olacağı kuşku götürmez bir gerçektir, "biraz daha bekleyelim, yıpransınlar" tavrına karşı protestolar da her alanda ve platformda artarak sürdü. Tutsakların direnişi boyunca Nazilli'yi yasak kent haline getiren diktatörlüğün kolluk güçlerinin, kente giriş-çıkışları kapatmaktan, ailelerin oturma eylemine izin vermemekten, dışarıdan gelen inceleme heyetlerinin engellenmesine kadar bir dizi yaptırım ve uygulamalarına rağmen, açık grevi zaferle sonuçlandı.

24 Aralık Çarşamba günü İHD Cezaevi Komisyonu üyesi Av. Türkan Aslan'ı telefonla arayan Nazilli Esir Kampı Müdürü Ferit Çaydaşı "Anlaşma sağlandı ve açık grevi bugünde itibaren sona erdi" açıklamasını

Arkadaşlarına destek verdiler;

kıyasıya dayak yediler

Haber Merkezi: Üzeri, demokratik üniversite istemiyle TBMM'de pankart açtıkları için, toplam 96 yıl ağır hapis cezasına çarptırılan Aşkın Doğan, Özgür Tufekçi, Bülent Karakaş, Metin Murat Kalyoncu ile Mahmut Yılmaz'ın Yargıtay'da görülen duruşmasına katılmak için Ankara'ya gelen öğrenciler, feodal-faşist diktatörlüğün kolluk güçlerinin saldırısına uğradılar.

Halen Çankırı Esir Kampı'nda bulunan öğrencilere destek vermek için Ankara'yı mesken tutan öğrencilerin idealleri de arkadaşlarından farklı değildi. Onlar da; üniversitelerin, zulüm düzeninin sacayağı olmasını istemiyorlardı. Onlar da; anılerde, kampüslerde bilimsel normlara uygun ders işlemek, ülke sorunlarını özgüvenle tartışmak, sorunların çözümünü için birşeyler yapmak istiyorlardı. Onlar da; faili meçhullerin, gözaltında kaybetmelerin, işkencede katletmelerin, yığın ve vahşetin tehdidini hücrelerinde duyumsuyorlardı. Onlar da; bir yandan iyiyi-güzeli isteyen, iyiyi-güzeli yaratmak işine dört elle sarılanların her türlü insanlık

dışı zor ve vahşete uğrarken, düzenin eli kanlı piyonlarının ellerini-kollarını sallayarak dışarıda fink atmalarını kimlerin organı ze ettiğini biliyorlardı. İşte bu yüzden 17 Aralık Çarşamba günü Ankara'da görülen duruşmaya katılarak, feodal-faşist diktatörlüğün iki yüzü politikalarına yanıt vermek tavirlerini net olarak ifade etmek istediler.

Düzenin sadık bekçileri de 17 Aralık'a efendilerinin bakış açısıyla hazırlanmışlar. Dünci geridilere, sivil fasistlere dokunmaktan dahi çekinilenler, sıra devrimcilere, işçilere, yoksul emekçi halklara, öğrencilere gelince ka-fa-göz yarmanın, kol kurmanın özgün biçimlerini yaratmanın beyinsel çabasını burada da gösterdiler. Yukarıdan gelen emirler doğrultusunda 17 Aralık'ta Ankara sokaklarında hiçbir aykırı ses çıkmayacaktı.

Öğrencilerin protestolarını önlemek için ilk tedbirler tren garlarında, otobüs garajlarında, kente giriş-çıkış noktalarında alındı. Ankara dışından gelen öğrencilere müdahaleyle operasyonun ilk aşaması başlatıldı. İstanbul'dan gelen öğrencilerden 438 kişi, Adana, Mersin, Niğde'den gelen 200 öğrenci

garlarda kuşatma altına alındı, emniyete götürülmek üzere gözaltına alındı. Polis, sabahın ilk saatlerinde gerçekleştirdiği saldırı sonucu 10 öğrenci yaralandı. Öğrencilerin Kızılay'da gerçekleştirmesi muhtemel protesto gösterisine karşılık da panzerler, köpekler eşliğinde barikatlar oluşturuldu.

Sabah saatlerinden itibaren gerçekleştirilen yoğun polis saldırısına karşılık, 2000 kişilik bir öğrenci topluluğu saat 12:30'da Yeni Karanürsel Mağazası önünde toplanmaya başladı. "Çeteler İçeri, Öğrenciler Dışarı", "Ferman Devleti'ne Üniversiteler Bizindir", "Katil Devlet, Yıkacağız Elbet", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları eşliğinde Güvenpark'a yürüyen öğrenciler, burada çeşitli parti, sendika, kitle örgütü temsilcileri, aydın ve sanatçıların da destek verdiği bir basın açıklaması okudular.

Açıklamada; parasız, demokratik, bilimsel üniversite mücadelesine karşı devletin geliştirdiği politikalar protesto edilerek, halen Çankırı Esir Kampı'nda tutulan öğrencilerin tutukluluklarını kaldırılması istendi. Basın açıklamasının ardından mesajların okunma-

sı sırasında geniş güvenlik önlemleri alan polisin öğrencilere saldırısı başladı. Ses aracının etrafını kuşatan polis, öğrencileri çember içerisine alarak gözaltı operasyonuna başladı. Polisin müdahalesiyle ara sokaklara dağılan öğrenciler çevredeki binalara sığınarak saldırıdan kurtulmaya çalıştılar. Gözaltılar sırasında kıyasıya dövülen öğrenciler, otobüslere bindirilerek Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi'ne götürüldüler. 500'ü aşkın öğrencinin gözaltına alındığı saldırı sırasında aralarında Suavi, Ferhat Tunç ve Ekrem Ataer'in de bulunduğu sanatçılar, dövülen öğrencilere yardım ederek, polisin şiddet gösterisini protesto ettiler. Olaylar sırasında bir polisin ruhsatlı silahının göstericilerce alındığı Emniyet yetkilileri tarafından iddia edildi.

Yaklaşık 517 öğrencinin gözaltına alındığı eylem sonrasında, eylemcilerden 23'ü için 4 günlük gözaltı süresi istendi. 4 günlük gözaltı sonrasında 21 Aralık Pazar günü Yedek Hakimliğe çıkarılanlardan 16'sı serbest bırakılırken, Tolga Subaşı, Huri Şeyda, Esra Soylu, Binali Yıldırım, Oltan İvcimen ve Kalkınış Dergisi okuru Köksal Kayısı Terörle Mücadele Yasası'na muhalefetten tutuklandılar. Öğrencilerden İbrahim Gül ise tekrar sorgulanmak üzere Siyasi Şube'ye götürüldü.

"Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste" sloganlarını doğrularcasına esir kamplarına gönderilen öğrencilerin, sokaklarda yükselttikleri "İsyan İsyan" çığlıkları hakim sınıfların telaşını katbe kat arttırmış durumda. Emperyalist ağababalarına yaranmak için, ezilen halk katmanlarına yönelik politikalarını son hızla devreye sokan feodal-faşist diktatörlüğün saldırganlığı, çöken sistemin feryadı aslında. Ancak, tüm bu çürümeye rağmen muhalefet dinamiklerinin ortak karşı koyuş geliştirme yönünde içinde bulunduğu zayıflık da gözlerden kaçmıyor. Son öğrenci eyleminde de öğrencilerin çok sınırlı bir destek dışında alanlarda yalnız bırakılması bunun en açık örneğini oluşturuyor. ●

Halkın Günlüğü/İzmir: Başca-Bacı Ahmet Tatarı Kız Öğrenci Yurdu'nda, yemek boykotu gerçekleştirdikleri için 18 Aralık Perşembe günü yurttan atılan 5 bayan öğrenci, 22 Aralık Pazartesi günü saat 13:00'da bir basın açıklaması ile yurttan atılmalarını protesto ettiler.

Basın açıklamasının yapılacağı yer konusunda polisin katı tutumu ve kitleyi yatıtma girişimlerinden dolayı açıklamaya geç başlandı. Yurt kapısına yakın bir yerde, alkışlı protestoyla başlayan açıklama, yurttan atılan bir bayan öğrencinin YURT-

YURT-KUR'DAN
ÖĞRENCİLERE TEHDİT

KUR'u, polisi, kantini işletenleri ve devleti tehdit etmesiyle devam etti.

Açıklama öncesi sayıca az olan kitleyi pek fazla önemsemeyen polisin, açıklama sırasında artan sayının endişesi içine girerek, kitleyi rahatsız etmeye ve sorun yaratmaya başladığı görüldü. Açıklamanın ardından yurttan atılan öğrenciler, yarısı yağma

edilmiş, diğer yarısı da çöp torbalarına bırakılmış eşyalarını almak için yurda geri döndüler.

Yurttan atılan öğrencilerle kitle daha sonra alkışlar ve sloganlar eşliğinde 9 Eylül Üniversitesi İktisat ve İdari Bilimler Fakültesi'ne doğru kortejler halinde yürümeye başladı. İktisat ve İdari Bilimler Fakültesi'

nin büyük kantininde de boykot nedeniyle yurttan atılmalarını protesto eden basın açıklamasını okudular.

Basın açıklaması sırasında, "Barınma Hakkımız Engellenemez", "Sermaye Defol, Üniversiteler Bizindir", "Yurtlar, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Öğrenciler Değil Çeteler Yargı-lansın", "Özelleştirmeye Geçit Ver-meyeceğiz", "Saldıran Devlettir. Seyret-me Saf Tut", "YÖK-Polis-Medya, Bu Ah-luka Dağıtılabacak", "Çeteler Mecliste Öğrenciler Hapiste" sloganlarını atan kitle daha sonra sesizce dağıldı. ●

Gazi duruşmasına devam edildi

Haber Merkezi: 1995 yılının 12 Mart'ında Gazi Mahallesi'nde bir pastane ve üç kiraat-hanenin taranmasıyla başlayan olaylar sırasında Gazi Mahallesi ve Ümraniye'de 23 kişinin katledilmesinden sorumlu kolluk kuvvetlerinin yargılandıkları davaya, 15 Aralık günü Trabzon 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Iki yıl boyunca olayın bütün açıklığına rağmen davayı sürüncemede bırakıp, unutturmaya çalışan diktatörlük, halkın, DKO'ların ve duyarlı kamuoyunun baskısı sonucunda açmak zorunda kaldığı ve il il dolayarak halkın gözünden kacırmaya çalıştığı Gazi katliamı davasının sahiplenilmesine tahammül edemiyor.

15 Aralık günü dördüncüsü yapılan duruşmayı izlemek, katillerin yargılanmasını sağlamak ve davayı sahiplenip unutturmamak için, Trabzon'a gelen şehitlerin yakınları, Halk Meclisleri ve DKO temsilcileri oluşturduğu 300 dolayındaki kitleye Trabzon girişinden itibaren saldıran polis, JITEM, özel tim ve jandarmasının çabaları ve provakasyon girişimleri, insanların davayı sahiplenmesini engelleyemedi.

Trabzon girişinde yapılan saldırıyı direne-

rek püskürtten kitle, kortejler oluşturup "Yaşasın Halkın Adaleti", "Gazi'nin Katili Susurluk Devleti" sloganlarıyla Adliye'ye kadar yürüdü. Adliye önüne ablukaya alan polis, kimseyi mahkeme salonuna almak istememesine karşı kitlenin kararlılığı sonucu sınırlı sayıda kişi mahkeme salonuna almak zorunda kaldı.

Tutuklu olarak yargılanan Adem Albayrak, Mehmet Gündoğan, Hayrullah Şişman,

Hamdi Özata, Hasan Yavuz, Metin Çökmez ve tutuksuz yargılananlardan Mehmet Türk, Ali Doğan, Süleyman Memişçi'nin katıldığı duruşma dokuz saat sürdü. Saat 20:00 sularında kitleye ve basına avukatlarca açıklama yapıldığı sırada şehit aileleri ve Halk Meclisi imzalı pankart açan gruba polis vahşice saldırarak 29 kişiyi gözaltına aldı. Kitlenin kararlı tavrı sonucu gözaltındakilerin serbest bırakılacağı sözünü veren polis, bu kez de arabalara saldırarak iki kişiyi tar-

taklayıp gözaltına aldı.

Kitlenin "Arkadaşlarımızı almadan Trabzon'dan ayrılmayacağız" şeklinde kararlılığını ortaya koyması sonucu geri adım atan polis, Hakan Özbet ve Ulaş Keleş dışındakileri serbest bıraktı. Davanın sahiplenilmesini hazmedemeyen katiller sürüsünün organizatörlüğünü bu kez de 50 kişiye yakın faşist bir grup "Bu Vatan Bizim, Bizim Kalacak", "Ya Allah, Bismillahi, Allahu Ekber" sloganlarını atarak kitleyi provaka etmeye çalıştı. Yıl boyunca polisin ve jandarmasının gözetiminde bütün araçların cımları kırılarak, kolluk kuvvetlerinin seyirci gibi davranması saldırıyı tertipleyenlerin kimler olduğunu da gösterir nitelikteydi.

Tutuklu sanıkların tutukluluk hallerine devam kararı veren mahkeme, duruşmayı 23 Ocak 1998 tarihine ertelerken avukatların davanın İstanbul'a alınması talebini yeniden reddetti. Mahkemenin 23 Ocak günü yapılmasını itiraz eden katil polislerin avukatı İlhami Yelekcî, duruşmanın daha erken bir tarihte alınmasını, müvekkillerinin mağdur olduklarını söyleyerek ardarda devam eden çete tahliyelerine yenilerinin ekleneceğinin sinyalini verdi.

TKP(ML)-TİKKO EYLEMLERİ DEVAM EDİYOR

Ön Açıklama:
Elimize posta kanalıyla ulaşan TKP(ML)-TİKKO eylemlerini olduğu gibi yayınlıyoruz.

Kendi sınıf çıkarları için emekçi halklarımız üzerinde somuru ve zulmu had safhaya vurduran, açlık ve sefaletle mahkum eden, köleleştirip onursuzlaştırmaya çalışan hakim sınıflar, kendi çirkin emelleri doğrultusunda politikalar geliştirmektedirler.

Ezilen emekçi halklarımızın davasına sahip çıkan devrimci, komünistleri katlederek, gözaltına alarak, işkenceye tabi tutarak sonuç almaya çalışmaktadırlar. Verilen halk savaşı karşısında şaşkına düşen hakim sınıflar, şunu çok iyi bilsinler ki, bizi ve halklarımızı yolumuzdan alıkoyacak hiç bir güç olmayacaktır. Halklarımızı partimizle bütünleştirerek enin ve kararlı adımlarla yürüyeceğiz. Bu bütünleşme doğrultusunda önümüze koyduğumuz eylemlilik programı çerçevesinde harekete geçen militanlarımız 12 Aralık Perşembe günü saat 21:15 sularında Zeytinburnu İş Bankası Şubesi'ne moloflu saldırıda bulundu. Militanlarımızın saldırısı sonucunda şubeye büyük ölçüde hasar verildi. Eylem sahasına TKP(ML)-TİKKO imzalı bir pankart bırakıldı. Militanlarımız eylem sonunda kayıp vermeden uslerine çekildiler.

Yine aynı tarihte Zeytinburnu bölgesinde faaliyet yürüten militanlarımız tarafından yoğun şekilde "İktidar Namludadır", "İbo Yaşıyor TİKKO Savaşıyor", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" TKP(ML)-TİKKO imzalı yazılımlar yapıldı.

**TKP(ML) TİKKO ZEYTİNBURNU
SEMT ÖRGÜTLÜLÜĞÜ**

**Çeşitli milliyetlerden
emekçi halklarımıza,**

Faşist Türk devleti, genelde Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda, özelde ise Dersim'de partimiz TKP(ML) ve kızıl ordumuz TİKKO'nun sürdürdüğü köylü gerilla savaşı karşısında düştüğü çaresiz durumdan kurtulmak için; askeri abluka, gıda ambargosu, köyleri yakıp yıkmak, köylüleri faili meçhul(!) cinayetlerle katletme ve işkenceli sorgularla geçirme vb. uygulamalara başvuruyor. Bütün kurum, kuruluş ve kişilerin yansırı esir kamplarında tutulan esir savaşıtlara yönelik olarak kişilikleştirme, teslim alma ve robotlaştırma katliamı vb. politikaları ile Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda yaşayan çeşitli milliyetlerden emekçi halklar üzerinde es-

tirdiği terörle, yaklaşan sonunu bir nebze olsun uzatmaya çalışıyor. Ama nafile, partimiz TKP(ML) ve kızıl ordumuz TİKKO önderliğinde sürdürülen köylü gerilla savaşı ile komprador patron ağa devleti er geç tarihin çöplüğüne bütün çirkefliliği ile gömülecektir.

Komprador patron ağa devletinin, Dersim'de estirdiği terörü protesto etmek, esir kamplarında yeniden uygulamaya çalıştığı "Hücre tipi" uygulamasına karşı mücadele yürüten esir savaşıtlarımıza ve ailelerine destek için Sultançiftliği, Soğukpınar, Kızıldere, Karıcaçayır, Bayırardı Mahalleleri'nde 3 Aralık '97 tarihinde 19:00 ile 21:00 arasında yoğun bir şekilde "Dersim Halkı Yalnız Değildir", "Baskıların, Katliamların Hesabını Faşist Devlettten Soracağız", "Özgürlük Tutsaklarını Teslim Alamayacaklar", "Hücre Tipine Geçit Vermeyeceğiz", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" TKP(ML)-TİKKO imzalı 800 adet kuşlama yapıldı. Bu arada eylem ihbarını alan jandarma, militanlarımızı yakalamak için mahalle aralarında deli danalar gibi döndü. Aradığını bulamayan jandarma eli boş, yüzü kızarak kışlarına geri dönmek zorunda kaldı.

Yaşasın Partimiz TKP(ML),

Kızıl Ordumuz TİKKO,

Gençlik Örgütümüz TMLGB!

**TKP(ML)-TİKKO
ANADOLU YAKASI ÖRGÜTLÜLÜĞÜ**

ERKUT DİREKÇİ TOPRAĞA VERİLDİ

Haber Merkezi: '96 Ölüm Orucu ve SAG direnişinden sonra yakalandığı kanser hastalığının tedavisi amacıyla gittiği Almanya'nın Stuttgart şehrinde ölümsüzleşen siper yoklaşı Erkut Direkçi 17 Aralık Çarşamba günü Ankara Karşıyaka Mezarlığı'nda ailesi, arkadaşları, yoldaşları ve dostlarının katıldığı cenaze töreniyle toprağa verildi.

Karşıyaka Mezarlığı 5. kapı önünde toplanan kitleye hitaben konuşan Direkçi'nin nişanlısı Meltem Kaya, "Ergut değerli bir insandı. Ergut seni seviyorum. Devriliyorum kavganı, sevdanı her şeyini" diyerek Direkçi'nin mücadelesine kaldığı yerden devam edeceğini söyledi.

"Ergut Direkçi Aramızda Yaşıyor" sloganlarıyla toprağa verilen Direkçi'nin cenaze töreninde Demokratik Mücadele Platformu, Anlam, Sosyalist Kadın, Özgür Gençlik pankartları açılırken "Ergut Yoldaş Yaşıyor, MLKP Savaşıyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Ergut'un Katili Kontrgerilla Cumhuriyeti" sloganları atıldı.

Yetersiz iş güvenliği sonucu; katliam

Haber Merkezi: Ölüm belki de, hiç ummadığı bir anda yakalar O'nu. Elleri, yüzleri kömür karasıdır. Yerin yedi kat altında maden filizine kazınan salkarın, kaderine kılforder belki. Özlemleri ve sevdası yangın yerine çevirir yüregini. Mesai saatinin bitiminde kavuşacağı güneşi, güneşin altında kollarının arasına alarak sevip oksayabileceği kucuk çocukunu, belkide kara gözlü, nazlı yarını düşünür. Belkide O yedi kat yerin altında terini silerken, ahırtıyla kompradorlaşmış kan emici, asalak patronunun yaşantısını anlamaya, çelişkinin boyutunu irdelemeye çalışır. Birden bir uultu yükselir, umutları, çelişkileri, sevdası, özlemi bir uzun çığlık ta aslı kahr; Göçüük..!

sonucu göçük meydana geldi. Göçükte Hasan Dilbek, İbrahim Dankal, Yüksel Akkaya hayatını kaybederken, Yusuf Satır adlı maden işçisi ise 19 saat sonra yaralı olarak çıkarıldı. Şinasi Güney adlı işçiye ise ulaşılmadı.

Daha önce benzer kazaların meydana geldiği aynı maden ocağında grizu patlamasında 6 işçi, yine ihmali sonucu meydana gelen yangında ise 7 işçi hayatını kaybetmişti.

1993 yılında meydana gelen grizu patlaması ve yangından sonra "yetkililer" in "Çok üzüldük, soruşturma başlatıldı" gibi yalan ve demagogileri son göçükle bir kez daha ortaya çıktı. O tarihten itibaren hiç bir önlem alınmayan işveren, ihmali ve kontrolsüzlüğüne ay-

Ekonomik çıkarları için hiç bir işçinin hayatını önemsemeyen ve bu çıkarları doğrultusunda her türlü sorumsuzluğu, iş güvenliğini kural haline getiren, işçilerin ekonomik, sosyal haklarını hiçe sayan kan emici işverenler, daha fazla kar hirsıyla işçiyi daha katletti.

Bolu'nun Mengen İlçesine bağlı Gökçeşeyir Beldesi'nde, 105 işçinin çalıştığı Yeni Kara Elmas Maden Ocağı'nda 23 Aralık Salı günü saat 01:30 sularında iş güvenliğinin alınmaması

nen devam etti ve kuşkusuz devamda edecek.

Yıllarca sağlıksız koşullarda çalışan maden işçileri, grizu patlamaları, göçükler vs. bir çok olayla yine karşı karşıya geleceklerdir.

Tüm bu iş cinayetlerine karşı durmak; bunlara sebep olan özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikalaşma, ihmali, ekonomik ve sosyal kısıtlamalara karşı mücadeleden geçer ●

PASAPORTA ISINAMAMIŞ İÇİMİZ BUDUR KATLİMİZE FERMAN BÜYÜK SUÇUMUZ

Haber Merkezi: Ozan Ahmed Arif'in dizelerinde dile getirdiği 33 kurşun olayından bu yana geçen tarihsel süreçte Kürt coğrafyasında değişen hiçbir şey olmadı. Dün sınırdan izinsiz geçerek kaçakçılık yaparak, ekmek kavgası veren Kürt köylüsünü dağların kuytuluk köşesinde şifreli emirlerle katledenlerin yerini bugün devletin katiller sürüsü aldı.

Dün öldürdükleri suçsuz köylülere eşkıya, serkeş yaftası biçenler, bugün "terörist", "anarşist" tanımlamasıyla suçlarının üstü-

nü örtmeye, katliamcı yüzlerini gizlemeye çalışıyorlar.

21 Aralık Pazartesi günü Urfa'nın Akçakale-Ceylanpınar ilçeleri arasında bulunan 5. Hudut Bölüğü Hasan Çavuş Karakolu yakınlarında bulunan sınır hattında Suriye'den Türkiye'ye giriş yapmaya çalışan kaçakçılıkla geçimini sağlayan Aşağıbeytaşlı 5 köylü askerler tarafından kurşuna dizildi.

Askeri kaynaklar tarafından PKK gerillası oldukları iddia edilen köylülerin termal kamerasıyla tespit edildikleri ve "dur" ihtarına

uymadıkları, ateşle karşılık verdikleri gerekçesiyle öldürüldükleri belirtildi. Askeri yetkililer tarafından yapılan açıklamada öldürülenlerin üzerinden 3 adet kalashnikov tüfek, 7 şarjör, 622 mermi çıktığı belirtildi.

Ancak askeri yetkililer tarafından yapılan açıklamanın yalanlarla örülü olduğu çok kısa bir süre sonra açığa çıktı. Yerel kaynaklar askeri yetkililerin aksine, köylülerin PKK gerillası değil, sınır ticaretiyle geçinen Aşağıbeytaşlı köylüleri olduğunu belirttiler. Arap Serandi Aşireti'ne mensup Mehmet

Çatanak (30), Halil Dölçek (30), Salih Şahin (35), Salih Esner ve İsmail Eroğlu'nun askerler tarafından katledildiğini belirten yerel kaynaklar, aynı bölgede daha önce de köylülerin aynı şekilde katledildiğini açıkladılar.

Yakınları tarafından cenazeleri teslim alınan 5 köylüden Çatanak ve Dölçek Akçakale ilçe merkezinde, Şahin ve Esner Ceylan Harabesi Köyü'nde, Eroğlu ise Arıde Köyü'nde 22 Aralık Salı günü toprağa verildi ●

MKM ADANA ŞUBESİ'NE POLİS BASKINI

Halkın Günlüğü/Adana: Kürt kültürünün yaygınlaşması, yaşatılmasında önemli bir misyona sahip olan Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) üzerinde, hakim sınıflar tarafından gerici-şoven politikalar ışığında uygulanan baskılar hiç azalmıyor. Kürt realitesini "taniyanların" Kürt kültürüne karşı gösterdikleri baskınsızlığın yansımaları son süreçte MKM şubeleri üzerinde estirilen terör-baskı politikalarıyla açığa çıkmıştı. Defalarca şubeleri kapatılan, bünyesinde çalışan elemanları gözaltına alınan, işkenceden geçirilerek tutuklanan MKM'nin bu defa da Adana Şubesi polis baskınına maruz

kaldı.

21 Aralık Pazartesi günü Beşöçek Meydanı'nda bulunan Adana MKM Şubesi'ne gelen siyasi Şube'ye bağlı 40 kadar polis, Koma Rojhilat Grubu'nun konserini gerekçe göstererek, içeride konser izleyen 300 kişiyi kimlik kontrolünden geçirdi. İçeride bulunan tüm bireyleri kamerasız alan, fotoğraflarını çeken polisler, kimlik bilgileri alınan büyük çoğunluğu bir süre sonra serbest bıraktılar. Şube Başkanı Sabri Kahraman ile Koma Rojhilat elemanlarını uzun bir süre içeride tutan polislerle, baskını öğrenerek şubeye gelen HADEP Adana

il Başkanı Eyüp Karageçi arasında tartışma çıktı. Karageçi, "Etkinlikler izne tabidir. Burada izinsiz etkinlik yapılamaz. Burada izinsiz etkinlik yapılmıştır. O yüzden müdahale ettik" yönünde gerekçelendirilen baskına; "Burada başka bir kurum olsaydı bu yönlü yaklaşmazdınız. MKM söz konusu olduğu için böyle yapıyorsunuz" diye tepki gösterdi.

Yaşanan tartışmanın ardından şubede bulunan konser afişleri, kaset, kitap ve Ülke de Gündem gazetelerine el koyan polisler, baskın sırasında Neval Çolak adlı bayana da ajanlık teklifinde bulundular. 17:00 sa-

larında şubeden ayrılan polisler, MKM Şube Başkanı Sabri Kahraman, Koma Rojhilat elemanları Gülseren Kaya, Metin Yılmaz, Selda Sezgin, Hacı... adlı kişileri gözaltına aldılar. Saat 18:30 sularında şubeye tekrar gelen polis ekipleri, şubenin dış kapısı hariç, etkinliklerin yapıldığı bütün salonların kapısını mühürledi. Gözaltına alınanlar 24 saat sonra serbest bırakılırken, MKM Adana Şubesi'ne gerçekleştirilen baskın, çeşitli MKM şubeleri başta olmak üzere demokratik kitle örgütleri, kurum ve kuruluşlar tarafından protesto edildi ●

Burhanettin Akdoğdu gözaltında katledildi

Haber Merkezi: Avrupa Birliği (AB)'nin "Demokrasi ve insan haklarına riayet edin" diyerek, kapısından kovduğu Türk devleti; işkence, katliam, infaz politikalarından vazgeçmiyor. AB'nin kapısından dilenci utanmazlığıyla üyelik dilenenler, besleme basın aracılığıyla görücüye çıkardıkları, gözaltına alınanlara "insane" muamele edilmesi, Cumhuriyet Savcılarının sorgularda "bulunması" uygulaması aldatmacasıyla halkları kandırmaya çalışırlar. Aynı günlerde bir yigit devrimciyi daha katlettiler. Her zamanki bildik; "Pencereden kendini attı", "Kemerini kendine astı", "Battaniye şeridiyle intihar etti" yalanlarını bu infazi gizlemek için de kullandılar.

11 Aralık 1997'de Devrimci Sosyalist İşçi Hareketi üyesi olduğu iddiasıyla gözaltına alınan üniversite öğrencisi, Kaldıraç Dergisi yazarı Burhanettin Akdoğdu, sorgulanmak üzere götürüldüğü Ankara Emniyet Müdürlüğü Siyasi Şube'de katledildi. Ankara emniyetinde 2 gün boyunca yoğun işkenceye tabi tutulan Akdoğdu, 13 Aralık'ta şehit düştü. Polisin kamuoyuna yaptığı "Battaniye şeridini kullanarak kendini astı" yalanı, Akdoğdu'nun ailesi ve çalıştığı kurum olan Kaldıraç Dergisi tarafından yapılan açıklamalarla açığa çıktı.

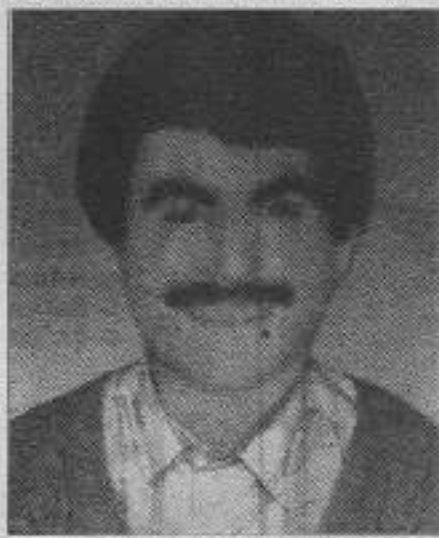
Akdoğdu'nun ailesi, çocuklarının intihar edecek bir yapıya sahip olmadığını belir-

terek, işkence sonucu öldürüldüğünü açıkladılar. Kaldıraç Dergisi tarafından yapılan yazılı açıklamada da, Bekir Kilerci takma adıyla dergiye yazı yazan Akdoğdu'nun yorumu gerek bırakmayacak bir tarzda polis tarafından katledildiği vurgulanarak; "Bekir yoldaşını bıraktığı bayrağı taşıyacak sıra neferleri görevdedir. Ya sosyalizm ya ölüm şiarıyla yola çıkanları tarih göstermiştir ki, hiç bir güç yenememiştir, yenemeyecek. Bu gemi zafere ulaşacak" denildi.

Akdoğdu'nun işkenceye katledilmesi çeşitli devrimci-demokrat çevreler ile kurum-kuruluş tarafından protesto edildi. Bu protestolardan birisi de İzmir'de 20 Ara-

lık günü, saat 14.00'da Konak'ta gerçekleştirildi. Polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı. Çeşitli sloganların atıldığı eylemde; **Alın teri, Alternatif, Atılım, Deng, DMP, HA-DEP, Halkın Günlüğü, Kaldıraç, Kızıl Bayrak, OdaK, Özgür Gelecek** adına ortak bir basın açıklaması okundu. Basın açıklamasında; "Cezaevlerinde hücre tipi dayatan, düşük ücret zamlarıyla kitleleri yetinmeye çağırın, devrimcileri katleden devletin bu saldırıları elbetleki karşılık bulacaktır. Kötü ve sağlıksız koşullar, yargısız infazlar devam etmekte, '96 yılında ÖO ve SAG direnişisiyle ölümüne ulaşan şehitlerimize, kan-

ser sonucu Almanya'da ölen Erkut Dirrekçi de katılmıştır. Halen hücre tipi gündemdedir. Cezaevlerine yönelik saldırılar devam etmektedir. Nazilli Cezaevi buna örnektir. Buna karşı hep birlikte mücadele etmek ve bu saldırıları geri püskürtmek görevimizdir. Bu saldırıların devrim cephesine yapılmıştır. Görüyoruz ki bizim eylemsizliğimiz devleti cüretkar kılmaktadır. Ancak şunu bilinler ki asla amaçlarına ulaşamayacaklardır. Son sözü devrimciler söyleyecek" denilerek, **Burhanettin Akdoğdu**'nun işkenceye devlet tarafından katledildiği vurgulandı.

Burhanettin AKDOĞDU
Ankara TMS'de gözaltında işkenceyle katledildi.

BU BİR ÇAĞRIDIR, ÇAĞRIYA KULAK VERELİM

ÇİMEN'in; kendini yakmadan önce bıraktığı mektubu olduğu gibi yayınlıyoruz

"Bütün P. esirleri için; uygunsuz koşullardan elbisesi dışında silahlı olmayan P. tutsakları, esir muamelesi bile görememektedirler. Aksine coplarla, kalaslarla arkadaşlarımızı dövüyorlar. Diyarbakır Zindanlarında öldürülen onlarca arkadaşımızın öldürülmesini kınıyorum. Başta Erzurum Cezaevi'ndeki uygulamaları protesto eder, TC'nin 'oda' adı altında 'tek hücreli' sisteme geçmek istemektedir. Şiddetle kınıyorum. Erzurum'dan sonra çeşitli cezaevlerinden hakaretlere maruz kalan tutsak arkadaşlarımızı destekliyor ve tek hücreli sistemi protesto ediyorum.

Avrupa insan hakları bildirgelerine imza atıp TC sınırları içerisinde insan hakları(nı) hiçe sayarak jandarmaların keyfi uygulamaları (...) bir çok defalar... TC'nin cezaevlerinin Adalet Bakanlığı tarafından değil de İçişleri Bakanlığı tarafından yönetilmektedir. Bu insanlık dışı yapılan uygulamalarına son vermesi için insan haklarına dayarlı olmaya çağırıyor ve onlarca insanlar ölmekten acilen uygunsuz koşulların önüne hemen geçmelidirler. Aksi halde bütün dünya ve insanın diyen herkesin sorumlu olduklarını ifade etmek isterim. Cezaevlerini Adalet Bakanlığı tarafından yönetilmesini ve insan haklarının koşullarının yerine getirilmesini istiyoruz. Erzurum Cezaevi'nin faşist tarafından yönetilmesini protesto ediyorum."

Halkın Günlüğü/İzmir: Faşist diktatörlüğün her türlü yöntemle emekçilere, ezilenlere, işçilere, bunların savunucularına, kuruluşu için mücadele edenlere ve esir aldığı devrimcilere saldırdığı yeni bir süreçten geçiyoruz. Bu süreçte kim kendi lehine mücadeleyi daha çok sahiplenirse tabii ki kazanan o olacaktır. Devlet yeniden esir kamplarına yönelmiş, onurumuz, gururumuz ve geleceğimiz olan buradaki devrimcileri bir bütün olarak yok etmek, en azından; pasifleştirme, susturmak, kişiliksizleştirmek istiyor. Bu insanlık dışı politikalara karşı çıkan onurlarını korumak pahasına bedenlerimizi açığa ve dahası ölüme yatanların direnişleri 40'lı, 50'li günleri geride bırakırken bizler halen beklemekle ve seyretmekle yetiniyoruz. İşte **Mehmet Çimen** adlı duyurdu bir vatandaş bu sessizliğe daha fazla dayanamayıp, (eylem yöntemini doğru bulmasak da) bedenini ateşe verdi.

1952, Van Erciş doğumlu **Mehmet Çimen** (45), 26 Aralık Cuma günü, Türkiye Kürdistan'ında yaşanan vahşeti ve esir kamplarındaki baskıları protesto etmek için bedenine bir bidon benzin dökerek kendini yakı. Ağır yaralı olarak Yeşilyurt Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Çimen yaşamını yitirdi.

İnşaat işçisi ve 10 çocuk babası olan Mehmet Çimen, Van'daki baskılardan dolayı 8 ay önce İzmir'e taşındı. Van'da 7 kez, İzmir'e taşındıktan sonra da 2 kez polis tara-

findan gözaltına alınan Çimen, kendini yakmadan bir gün önce, Konak Meydanı'nda cezaevlerindeki baskıları protesto etmek için yapılan basın açıklamasına katıldı. Basın açıklamasından sonra polisler tarafından gözaltına alındı. Akşam saatlerinde bırakılan Çimen, aynı gece evden çıkarak Karşıyaka Sogukkuyu Mezarlığı'na gitti. Yanında getirdiği benzini üzerine dökerek kendini ateşe verdi. Mezarlık bekçisi tarafından bulunan Çimen, ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı, burada yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Çimen'in kendini yakmadan önce arkadaşlarına, "Kürdistan'da bu kadar zulüm oluyor, bu kadar köy boşaltıldı, bu kadar insan öldürülüyor, bu zulüme kimse dur demiyor. Artık birşeyler yapmak gerekiyor" dediği, kendini yakarken de, "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" biçiminde slogan attığı belirtildi. Arkadaşları tarafından belirtilenlerin arasında, Çimen'in Erzurum Cezaevi'nde yatan amcasının oğluna görmeye gittiği, ancak göremeden döndüğü için üzgün olduğunu söylediği ve Erzurum Cezaevi'ndeki baskıları protesto eden tutsakların açık grevinde ölüm sınırına geldiğini, bunun için siyasi partilere giderek "Erzurum'a gidin, orada bir vahşet yaşanıyor, bu vahşeti artık duyun" dediği de belirtildi.

Okmeydanı SSK'da iş bırakma eylemi

Halkın Günlüğü/İstanbul: Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES)'ne üye, SSK Okmeydanı Hastanesi çalışanları, gerçek anlamda sağlık hizmeti sunmak, hastanenin yan birimlerinin (mutfak, temizlik) taşeronlara verilmesini protesto etmek için, yaptıkları bir toplantı ile iş bırakma kararı aldılar.

Okmeydanı SSK çalışanları, 19 Aralık Cuma günü basının da içeri alındığı bir toplantı yaptılar. Toplantı öncesi resmi ve sivil polisin yoğun olduğu hastanede, çalışanlarla sivil polis arasında tartışma çıktı. Polisler toplantı salonuna girmesini istemeyen sağlık emekçileri, polislerin dışarı çıkarılmasıyla sorunları tartışmaya başladılar. Emekçilerin birliğini savunan sağlık emekçileri, yetersiz personel nedeniyle çalıştıkları hastanede, 120 hastaya bir hemşirenin düştüğünü, bu durumun, so-

runların sadece bir yönü olduğunu belirterek, Hastanede personel yetersizliğinden dolayı hasta hemşireler olmak üzere tüm sağlık personelinin isyan noktasına geldiğini, hasta acil ameliyathane bölümü, intaniye, cerrahi, nöroloji ve daha pek çok bölümde hemşire ve doktorların 24 saate varan mesai-ler yaptığını bu durumdan dolayı hastane çalışanlarının çeşitli sağlık problemleriyle karşı karşıya olduğunu vurguladılar.

Hastane idaresi ve Başhekimliği ile yaptıkları görüşme sonrası, somut bir çözüm getirilmediğini bu nedenle, 22 Aralık Pazartesi gününden itibaren hizmet üretiminden gelen güçlerini kullanarak iş bırakacaklarını belirten sağlık emekçileri, daha sonra hastanenin idari katında oturma eylemi yaptılar. Oturma eyleminde sorunlar alkışlarla protesto edildi.

ORHAN YAKAR: YAŞI 16, O DA KAYIP

Halkın Günlüğü/İstanbul: "İşte Aralık kayıplarından Orhan Yakar. Orhan Yakar Doğu Beyazıt'taydı. 1996 yılında İstanbul'a çalışmaya gelmişti. 1996 Aralık ayında oğlundan iki aydır haber alamayan baba Mehmet Yakar İstanbul'a gelerek oğlunu aramaya koyuldu..."

Evet 136. kez Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen Cumartesi Anneleri 1996 yılında kayıplarını kaybedilen Orhan Yakar'ı böyle tanıtıyorlardı. "Gözaltında kaybedildiler 136. hafta" yazılı bir pankartı yere seren analar, pankartın üzerine kayıpları simgeleyen bir çiçek koydular. Yapılan kayıp tanıtımında Orhan Yakar'ın 1996 Aralık ayından itibaren kayıp olduğu, babasının Yakar'ı aramak için İstanbul'a geldiği, fakat bir sonuç alamadan geri döndüğü, döndükten kısa bir süre sonra Doğu Beyazıt Jandarma Karakolu tarafından çağırıldığı ve oğlunun örgüte katıldığı, bir operasyon sırasında askerlerce yakalandığı, yer göstermeye götürüldüğü sırada bir mayına basarak parçalandığı söylenir. Babanın "Madem öldü, o zaman cesedi verin" yönü diretnesi karşısında "Parçalanmış cesedi ne yapacaksın, biz gömüldük" şeklinde bir cevap verildiği kaydedildi. Daha sonra yapılan tüm başvurular sonuçsuz kalınca konunun Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne götürüldüğü ve işleme konulduğu belirtildi.

Ayrıca açıklamada Adalet Bakanı Oltan Sungurlu'nun "olmayan" işkencinin ölmesi için nezarethanelere getirdiği "nezarethane defteri uygulaması"na değinilerek, bunun şimdiye kadar "yok", "bizde olmaz" denilen işkencinin ve gözaltında kayıpların en yetkili ağzından itirafı olduğu belirtildi.

137. Hafta: 27 Aralık Cumartesi günü 137. kez Galatasaray Lisesi önünde toplanan kayıp ailelerinin komiği; 24 Aralık 1994 tarihinde heri kayıp olan İsmail Bahçeci-

ydi. Her hafta olduğu gibi kayıpların fotoğrafları, oturma eylemi boyunca ellerden hiç indirilmedi. 137. hafta ile ilgili yapılan açıklamada Av. Mihraban Kırdök tarafından okundu. Açıklamada gözaltında kayıplara ilişkin hiç bir ilerleme kaydedilmediği, yeni gözaltında kayıpların yaşandığı bir yılın geride bırakıldığı vurgulanarak; 1968 Siverek doğumlu, Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu öğrencisi olan İsmail Bahçeci tanıtıldı. İsmail Bahçeci'nin gözaltına alındığı, Gayrettepe Siyasi Şube'de görüldüğünün tanklar tarafından doğrulanmasına rağmen üç yıldır İsmail Bahçeci'den haber alınmadığı belirtildi.

ARALIK AYI KAYIPLARI

Mahmut Kaya, 25 Aralık 1980, Kars	Osman Akyol, 13 Aralık 1994, Mardin/Ömerli
Gürkan Mungan, 25 Aralık 1983, Ankara	İzzettin Gültekin, 13 Aralık 1994, Mardin/Ömerli
Namık Erkek, 12 Aralık 1992, Mersin	Abdullah Tekil, 15 Aralık 1994, Şırnak/İdil
Ramazan Taşkaya, 6 Aralık 1993, Urfa	Ahmet Ocun, 15 Aralık 1994, Şırnak/İdil
Üzeyir Kurt, 24 Aralık 1993, Diyarbakır-Bismil	İsmail Bahçeci, 24 Aralık 1994, İstanbul
Ahmet Batur, 2 Aralık 1994, Diyarbakır-Kulp	Kamil Bektaş, 2 Aralık 1995, Silopi
M. Emin Doğru, 2 Aralık 1994, Batman	Süleyman Acar, 2 Aralık 1995, Silopi
Yılmaz Gümüş, 2 Aralık 1994, Batman	Resul Aydemir, 12 Aralık 1995, Diyarbakır
Fesih Avcı, 2 Aralık 1994, Batman	Yakup Aslan, 17 Aralık 1995, Diyarbakır
İlhan Beyaz, 2 Aralık 1994, Batman	Orhan Yakar, Aralık 1995, Doğubeyazıt

Maraş katliamı lanetlendi

Haber Merkezi: 21-24 Aralık 1978 tarihleri arasında yapılan Maraş katliamı, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde 350 öğrencinin katıldığı bir forumla 24 Aralık Çarşamba günü kınandı. Forumda Maraş'ta katedilenler şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra, Maraş katliamının içerisini ve bu katliamların ilk ve son olmadığını içeren bir yazı okundu. Başka bir öğrenci, Maraş katliamının 12 Eylül darbesini haklı göstermek ve hakim güçlerin kendi saltanatlarını sürdürmeleri için planlanan katliamlardan sadece birisi olduğuna değindi.

Forum esnasında "Maraş'ı Unutmadık, Hesabını Soracağız" sloganının yazılı olduğu "Devrimci, Yurtsever Öğrenciler" imzalı bir pankart açıldı. Forumda sık sık, "Maraş'ın Hesabı Sorulacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizmi Döktüğü Kanda Bogacağız" sloganları atıldı. Forum, herhangi bir müdahale olmadan bitirdi.

Erkut Direkçi anıldı

Haber Merkezi: 12 Aralık 1997 tarihinde Almanya'da devrim şehitleri keremine katılan **Erkut Direkçi**, yoldaşları ve devrimci, yurtsever öğrenciler tarafından İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde düzenlenen bir forumda anıldı. 70 kişinin katıldığı forumda Erkut'un şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Erkut'un yaşamı ve mücadelesi hakkında bilgilerin verildiği bir metin okundu. Nisanlısın yazdığı bir şiirle, bahasının Erkut'un mücadelesine dair konuşmasını içeren yazı okundu. Forumda, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Erkut Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları atıldı.

İzmir'de polis baskınları

Halkın Günlüğü/İzmir: Son günlerde muhalif, devrimci ve yurtsever kurumlara yönelik baskınlarını artıran polis 26 Aralık günü İzmir HADEP İl Binasını ve bütün ilçe binalarını basarak keyfi bir şekilde binalarda bulunanlardan 75 kişiyi gözaltına aldı.

Ote yandan İzmir Kızılbayrak bürosunu, "toplattırılmış yayın var" gerekçesiyle hasan basın masası polisleri büroda bulunan çeşitli yayınlara el koydu.

Köse, işkenceyi itiraf etti

Haber Merkezi: Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**'nin gözaltında işkenceyle öldürülmesinin itirafı, sanık polislerden Emniyet Amir **Seydi Battal Köse**'den geldi. Göktepe'nin ölümünün ardından devlet yetkililerinin ağzından dökülen "Duvardan düştü öldü", "Gözaltına alınmadı" vb. incilerin de birer yalandan ibaret olduğu anlaşıldı. Bir devlet politikası olarak yürüttükleri "işkence"nin kendi piyonlarının ağzından itirafı, hakim sınıfların iktidarı demagogilerine indirilen ağır bir şamar oldu.

25 Aralık Perşembe günü görülen Göktepe davasının 12. duruşmasında mahkeme heyetine 11 sayfalık bir itirafname veren Seydi Battal Köse, Göktepe'nin gözaltında ölümünü kabul ederek, o dönem konuyla ilgili basına yalan demec vererek yetkililerin olayın içyüzünü bildiğini açıkladı.

Tutuklu sanık polisler **Şuayip Mutluer**, **Saffet Hızarcı**, **İlhan Sarıoğlu**, **Selçuk Bayraktaroğlu** ve **Seydi Battal Köse** ile tutuksuz sanık polisler **Fedai Korkmaz**, **Murat Polat**, **Burhan Koç**, **Tuncay Uzun** ve **Fikret Korkmaz**'ın katıldığı duruşmadan önce Adli Tıp raporu okundu. Raporda geçen "Metin Göktepe'nin öldürülmek için dövüldüğü" ibaresinin doğruluğu raporun okunmasından sonra Köse'nin mahkeme heyetine verdiği 12 sayfalık dilekçesiyle kanıtlandı.

Dilekçesinde gerçeklerin bir kısmını gün

ışığına çıkaran Köse, Göktepe'nin ölümünden dönemin İstanbul Emniyet Müdürü **Orhan Taşanlar**, Emniyet Müdür Yardımcısı **Kemal Bayrak** ile Eyüp İlçe Emniyet Müdürü **Mehmet Ali Aydın Akdemir**'in haberlerinin olduğunu açıkladı. Köse, dilekçesinde; "Olay günü görevli başkomisere, salonda yaralı bir

Köse, dilekçesinde Göktepe'yi salon girişinde karşılayan ve copla dövenlerin tutuksuz yargılanan sanıklardan **Metin Kuşat**, **Burhan Koç** ve davada sanık olmayan **Yalçın Akdeniz** olduğunu, yine tutuksuz sanıklardan **Fedai Korkmaz**'ın da olabileceğini belirtti. Köse'nin ifadeleriyle de aydınlanan işkence davasının,

şahıs olduğunu söyledim ve dışarı çıkarmalarını istedim. Daha sonra 4 polis bu şahsı dışarı çıkardığını, tektinin başında kaldığını, daha sonra bu şahsın öldüğünü gördüm" anlatımlarına yer vererek, Göktepe'nin ölümünden sonra durumu anında telefonla Kemal Bayrak'a iletildiğini ve daha sonra bizzat giderek yüzyüze görüştüğünü belirtti.

12. duruşmasında tutuklu sanık polisler, tekrar tahliyelerini isterken, mahkeme heyeti tahliyelerini redderek, olayın meydana geldiği Eyüp Kapalı Spor Salonu'nda 5 Ocak 1988'de yapılacak keşfin beklenmesini karar altına aldı. Heyet, duruşmayı 22 Ocak 1988 tarihine erteledi.

EGE ÜNİVERSİTESİ'NDE KUŞKULU ÖLÜM

Halkın Günlüğü/İzmir: Polisin ölümle tehdit ederek, ajanlık teklif ettiği Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi **Ali Serkan Eroğlu** 25 Aralık Perşembe günü fakültenin tuvaletinde ölü olarak bulundu.

Kendisini asarak öldüğü söylenen Eroğlu'nun ölümünden İzmir Siyasi Şubesi'nin sorumlu olduğu belirtildi. Eroğlu, Karşıyaka'da 27 Kasım günü yolda yürürken saat 16:00 sularında kendisine yaklaşan muvi renkli Şahin marka otomobilden çıkan sivil polislerce zorla arabaya bindirildiğini daha sonra İzmir Siyasi Şube Müdürlüğü'ne götürüldüğünü, 8 saatlik gözaltı süresince kendisine işkence yapıldığını, ajanlık teklifinde bulunduğunu ve yapmadığı halde kendisinin öldürüleceği tehdidinde bulunduğunu üniversitedeki arkadaşlarına açıklamıştı.

Arkadaşları ile birlikte 3 Aralık günü Eczacılık Fakültesi'nin kantininde kendisine ya-

planları basına ve kamuoyuna duyurmuştu. 4 Aralık günü İzmir Başsavcılığı'na işkence ve ajanlık teklifini yapan polisler hakkında kamu davası açılmasını istemişti.

Eroğlu'nun 23 Aralık Salı günü öğretmen olan babasıyla birlikte evden çıktıktan sonra bir daha eve dönmediği belirtildi. Okulda görülmeyen ve akşam eve dönmemesi üzerine babası, Eroğlu'nu gözaltına alan siyasi şubeye başvurdu. Baba Eroğlu, oğlunu aramak için bir polis ile birlikte çarşamba günü fakülteye gitti. Öğretmenleri ve arkadaşları da Eroğlu'nu en son Pazartesi günü gördüklerini belirttiler.

24 Aralık günü ders bitiminden sonra Ali Serkan Eroğlu, üniversiteye bağlı Ege Ajansı'nda çalışan **Soner Dalak** tarafından tuvalette asılı olarak bulundu. Dalak, saat 18:00'da tüm odaları ve tuvaletleri kontrol ettiğini belirterek "birinci katın sonundaki tuvaleti kontrol ettiğimde bir kapının açılmadığını farkettim. Kapının altından

bakınca bir çanta gördüm. Arkadaşlarıma haber verip kapının üstündeki boşluktan baktığımda bir öğrencinin çanta kayışı ile asılı olduğunu gördüm. Hemen polise haber verdim," dedi. Dalak öğrencinin yüzünde herhangi bir morluk olmadığını belirterek fakülteye gelen polisler tarafından cesedin hastaneye götürüldüğünü söyledi.

İsimlerini vermek istemeyen bir kaç kişi Eroğlu'nun gözaltına alındıktan sonra sürekli takip edildiğini ve evlerinin önünde polislerin sürekli beklediğini söylediler. İzmir İHD'ye başvuran arkadaşları, Eroğlu'nun ya gözaltında katedildikten sonra tuvalette asıldığını ya da tekrar kendisine ajanlık teklifi yapılarak ölümle tehdit edilip ve bunun sonunda bunaltıma girmiş olabileceğini bu nedenle kendisini asmış olabileceğini belirterek her halükarda bu ölümden devletin sorumlu olduğunu ifade ettiler.

1997 yılı ve kamu emekçileri

Bir yılı daha geride bıraktık. '97 yılı kamu emekçileri sendikal hareketi açısından nasıl geçti? Değerlendirmeyi, ülkemiz koşulları ve yaşanan süreç ışığında ele almak daha doğru olacaktır.

14 Aralık 1996 günü KESK organizasyonunda tüm demokrasi güçlerinin yeraldığı Ankara-Kızılay'da fiili bir miting gerçekleşti. Bu eylem, ortak sorunlarda birlikte hareket edilmesi noktasında yakalanmış önemli bir halkaydı. Ancak çok geçmeden bunun yeterince kavranıp, bilinçe çıkarılmadığı görüldü.

Susurluk olayı ile birlikte devletin çeteci yüzü, karakteri net bir şekilde ortaya çıkmış, emekçi kitleler devlete karşı güvensizliklerini her alanda dile getirmişlerdi. Toplumsal muhalefet giderek ivme kazanıyordu. Hakim sınıflar arasındaki çelişkiler de giderek derinleşmiş, böyleki kirli çamaşırlarını bile kamuoyuna açıklamaktan geri kalmamışlardı.

Yıllardır sürdürülen toplumsal kurtuluş ve Kürt ulusal hareketi ile yıpranıp acze düşen devlet, son gelişmelerle birlikte sözde hükümet ve parlamentoya bir kenara itip sürece doğrudan müdahale ederek MGK'nın 28 Şubat kararlarını gündeme getirdi. Amaç, darbe ve şeriat ikilemi ile kitlelere gozdağı vererek, sistemden kopan halk kitlelerini yeniden Kemalizme bağlamak, kısacası toplumsal muhalefeti sindirerek sömürü ve baskı politikalarını daha rahat sürdürebilmek ve kendini aklamaktır. Bu amacın gerçekleşmesinde Türk-İş ve DISK'in ihanetçi önderliği, sermaye çevreleri ile kola girerek taban yaratma yönünde MGK'ya destek sundular. Sekiz yıllık eğitim projesi de bu kapsamda gündeme getirilmiştir.

Bütün bunlar yaşanırken, işçi ve emekçiler açısından '97 1 Mayıs'ı ortak tavır geliştirmede önemli bir olanaktı. Ne yazık ki bu yönde atılan olumlu adımlar, sendika ağaları ve reformist çevrelerce sekteye uğratılmıştır. KESK'te mücadele gelenegine denk düşen bir davranış ortaya koymamıştır.

REFAH-YOL hükümetinin teşhir edilmesine bağlı olarak, MGK önderliğinde ANASOL-D hükümeti kuruldu. Bu hükümette öncülleri gibi ilk icraat olarak çareyi zam yapmakta buldu. Bu dönemde de her alanda baskı ve keyfi uygulamalar daha da artırılarak devam etti. Çete ve tekiçileri bir bir serbest bırakılırken, demokratik taleplerini dile getiren öğrencilere '96 yıla varan hapis cezaları verildi. Aydın, sanatçı, yazar ve sendikacılara düşün-

celerini ifade etmekten ötürü verilen para ve hapis cezaları da cabası. Halkın sesi ve kulağı olan devrimci ve sosyalist basına yönelik saldırılar ise had safaya ulaştı. Peşpeşe yapılan zamlar halkı açlığa mahkum etti. Dağlarımız ve köylerimize bomba yağmaya devam etti.

Bütün bunlar yaşanırken Kamu Emekçileri Sendikaları, bazı lokal eylemliliklerin dışında ciddi bir varlık göstermemiş, sendikalarda bir durgunluk, gevşeklik hatta güvensizlik bile baş göstermiştir. Bu durumda kuşkusuz siyasal iktidar baskılarının belirleyici rolü olmakla birlikte, sendikal önderliklerin ideolojik açmazlarının, tabanın söven duygularının ve hükümetten beklentinin önemli rolü olduğu gözardı edilmemelidir.

Ardarda gelen zam furyası, zorunlu tasarrufların gasbı, sendikalara yönelik baskılardan dolayı kamu emekçilerinde oluşan hoşnutsuzluk ve devletin sendika-personel yasa tasarıları ile kamu emekçi hareketini kendi güdümüne alarak işlevsiz kılma girişimi, KESK'i sürece müdahale etmeye zorladı.

KESK 6. GYK toplantısı "Dönemsel sorunlarımız ve çözüm önerileri" gündemli 18-19 Ekim'de bölge toplantıları yapılmasına karar verdi. Bölge toplantılarında KESK ve sendikalara yönelik eleştiriler ağırlık kazanırken, dönemsel sorunlara ilişkin olarak; '98 bütçesinin savaş bütçesi olduğu, biz kamu emekçileri için düşünülen %30'luk komik zamların kabul edilemeyeceği, sendika ve personel yasa tasarılarının bütünsellik arzettiği, mücadele ile kopardığımız kazanımlarımızı yok saydığı, TİS ve GREV hakkı, siyaset ve basına demec verme yasasının yanında, çalışanları sınırlandırarak sendikal örgütlülüğü daraltma ve parçalamaya yönelik olduğundan tümenden reddedilerek, toplu sözleşme ve grev hakkından taviz verilemeyeceği önemle vurgulandı.

Sorunların çözümüne ilişkin ağırlıklı düşünce, bir günlük iş bırakma yerine, hak alıcı eylemlerin örgütlenmesi, toplumsal gelişmelerde yer alınması, fiili ve meşru mücadele hattına dönüşmesi, sendikaların siyasallaşmasına yönelik eğitim çalışmalarına başlanması yönünde idi. Bölge toplantılarında hak alıcı eylemlerden bahsedilmesine rağmen bunun adı olan "grev" üzerinde pek durulmadı. Dolayısıyla bir tepki eyleminin zemini yaratıldı. Bu da sadece ekonomik talep üzerinden yönlendirilmeye çalışıldı.

1-2 Kasım'da toplanan KESK 2. Olağanüstü GYK toplantısında yapılan bölge toplantıları sonuçları ve sendi-

kalardan gelen öneriler değerlendirilerek, 11 Aralık'a kadar sürececek bir eylem takvimi oluşturuldu ve uygulamaya konuldu.

11 ARALIK EYLEMİ VE SONUÇLARI

Kamu emekçileri, Kasım ayından başlayıp 11 Aralık'ta sona eren bir eylemlilik süreci yaşadı. Taleplerini mitingler, oturma eylemleri ve basın açıklamaları ile alanlarda ve işyerlerinde dile getirerek hükümeti uyardılar. Bu da yetmedi. 11 Aralık'ta bir milyon kamu emekçisi her türlü baskı ve engellemelere rağmen üretimden gelen güçlerini kullanarak alanlara çıkmıştır. Kamuoyu, taleplerimizin haklılığını sahiplenmiş ve destek vermiştir. KESK'in önemli bir güç olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Medyadan, önceki eylemlere göre daha çok yararlanılmıştır. Kamu emekçileri yeniden fiili ve meşru mücadele hattına dönmüştür. Bu eylem kamu emekçilerinin kolektif mücadelesinin ürünüdür. Hiç bir anlayış ve kişi, bu eylemden siyasal rant ve çıkar sağlamaya yönelmemelidir.

Bu eylem başından beri tepki eylemi olarak şekillenmiştir. KESK taraf kabul edilmemiş, hatta muhatap dahi alınmamıştır. Hiç bir taleimiz kabul edilmemiştir. Geçmiş eylemlerin bir tekrarıdır. Alınan kararların yeniden tartışılması, kararların arkasında yeterince durulmaması, kurumsal işleyişin olmadığını ve örgütsel iradenin yansıtılmasında ciddi sorunların yaşandığını ortaya çıkarmıştır. KESK içerisinde önemli bir potansiyel ve itici güce sahip Eğitim-Sen'in daha işin başında vizite kararı alması, emekçiler arasındaki dayanışmayı zayıflatmakla kal-

mamış, eylemin daha etkili olmasının önünü tıkamıştır. Geçmiş eylemlerde olduğu gibi, eylem sonrası nelerin yapılacağı konusunda bir perspektif yoksunluğu devam etmiştir.

GELECEĞE İLİŞKİN ÖNERİ VE DÜŞÜNCELER

-11 Aralık'ta yükselen ivme geri çekilmeden ileri taşınmalıdır. Gelebilecek soruşturma, sürgün ve cezalara karşı her türlü mücadele yöntemleri uygulamaya konulmalıdır.

-Sendikaların asıl yaptırım gücü grev olduğuna göre, buna yönelik çalışmalara derhal başlanmalıdır. Çünkü grev, muazzam bir sınıflar savaşının en üst boyutta işveren devletle dış bir mücadelenin başladığı andır. Hak almanın başka yolunun olamayacağı bilince çıkarılmalıdır.

-KESK ve sendikalar toplumsal sorunlarda üzerine düşen sorumluluğunu tereddütsüz yerine getirmeli, destekten ziyade içerisinde yer almalıdır.

-Grevsiz, TİS'siz bir sendika yasasına karşı tüm olanaklar kullanılarak kitleler seferber edilmelidir. Elimizden bir kademeye kadar geldi gerekçesine kimsenin sığınma hakkı yoktur.

-Reformist-uzlaşmacı anlayış ve sendikal önderliklere karşı ideolojik mücadele sürdürülerek sınıf sendikacılığı esas alınmalıdır.

Yaşasın Sınıf Sendikacılığı!

Birlik-Mücadele-Zafer!

İşçi-memur elele demokratik devrime!

Öncü Partizan Kamu Emekçileri

Güneş kör bir hücrede prangalanmış, zaman yatağında hasta. Zamanı acı çekmekten kırtırmak, altıncağa ulaşmak için, aydınlık yarınların mustusu olan, dorukları fetih etme cüreti ve cesaretiyle dağ doruklarında yanan ateşe bir kıvılcım da biz olalım.

Yeni yılın daha yüksek bir mücadele yılı olması dileğiyle...

TKP(ML)
Dava Tutsakları
Sağmalcılar

NOT: Bu kart, Sağmalcılar Esir Kampı'ndaki TKP(ML) davasından yargılanan tutsaklar tarafından bütün şehit ailelerine ithaf olunur

DİSK'in Ankara yürüyüşünün ardındaki gerçekler ve öğrenmemiz gerekenler

DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu)'nın önderliğinde, işsizliğin azalması, işten atılmaların sona ermesi, sendikal haklar önündeki engellerin kaldırılması, hayat pahalılığının son bulması, adil gelir dağılımı ve sosyal adaletin sağlanması, irtica tehlikesine karşı önlem alınması, mafyaya, çetelere karşı hukukun egemen olması, barış, demokrasi ve kardeşlik gibi temel talepler üzerinde şekillenen ve işimiz, ekmeğimiz, geleceğimiz için sendikal haklar yürüyüşü adı ile formüle edilen bir yürüyüş düzenlendi.

DİSK'in bünyesinde örgütlü olan işçiler başta olmak üzere, çeşitli sendika ve kitle örgütlerinin destek verdiği bu eylemlik, 9 Aralık'ta İstanbul Merter'de başlayıp, Bostancı, Kartal, Gebze, Adapazarı, Bozdoğan, Eskişehir ve Sivrihisar güzergahını izleyerek 16 Aralık tarihinde Ankara'da son buldu. Bu yürüyüşü çok yönlü değerlendirmelere tabi tutarak, sınıf tavrımıza uygun şekilde yorumlamak zorundayız. DİSK'li yöneticilerin örgütlediği bu yürüyüşün içeriğini, hangi sınıfa hizmet mantığı ile organize edildiğini kavramak, işçi sınıfının ve ezilen katmanların gelecekteki eylemlerinin hangi çizgi-hedefi üzerinde şekilleneceğini belirlemek açısından önemlidir. Her olgu özgülünde olduğu gibi, bu eylem de yüzyıllık bakıp bütünü ile olumsuzlamak ne kadar yanlış bir bakış açıysa, özellikle "önderlik" misyonu ile yollara düşen DİSK'in esas amacını ve bu eylemden beklentilerini görmeden on binlerce işçinin Ankara'ya yürüyüşüne gözlerimizi dikip "sonuçta sistemin saldırılarına bir karşı koyuştur, eylemdir" diyerek, bütünü ile olumsuzlamak da bir o kadar yanlış, sağ ve gelecek açısından kazanımlar getirmeyen bakış açısidir.

DİSK önderliğinin bu eylemi örgütlemesinin, düzenine hapsolmuş ve düzenin işçi sınıfı içindeki ajanlık-işbirlikçilik konumu tescillenmiş TÜRK-İŞ gibi bir konfederasyon önderliğinden nitel bir farkının olduğu anlamına gelmeyeceğini öncelikle bilince çıkarmak gerekir. IMF patentli, MGK talimatlı ANASOL-D Hükümeti'nin emekçi halkımıza yönelen boyutlu ekonomik-siyasi saldırı politikalarını desteklemeleri ve akabinde bunun bir sonucu olarak "sivil inisiyatif", "Ekonomik Sosyal Konsey" gibi ezilen sınıf ve katmanlara karşı saldırının birer kurumu olan oluşumlarda yer almaları, bu iki konfederasyonun aynı politik zeminde varlıklarını devam ettirmeye çalıştıkları, aralarında nite-

likel anlamda hiç bir farkın olmadığına en çarpıcı ve açıklayıcı örnektir. Bu özlu anlatımdan yola çıkarak, sözü edilen her iki konfederasyonun sistemin sınıf içindeki uzantıları olduklarını, aynı değirmene su taşıdıklarını ve aynı mantık sifisitesi doğrultusunda sınıfa yön verme (gelecebilecek tepkileri düzen içine çekme, düzene yedekleme) çabasına girdiklerini ifade etmek hiçte abartılı, yanlış bir yaklaşım tarzı olmayacaktır.

Niteliksel anlamdaki bu aynılığın pratikte iki farklı hareket biçiminde hayat bulması çarpıcı değil, aksine birbirini örtüşen bir durumdur. Yani hakim sınıfların, saldırılarını pratiğe geçirmek için benimsedikleri taktiklerin birer yansımasıdır. Hakim sınıflar, bir yandan (ki bu ülkemizin somut durumu gereği her dönem belirleyici olan yön olmuştur) saldırı-giddet ve fiziksel yönelimlerle halkın üzerinde sömürünün her biçimini boyutlandırırken, diğer yandan da gelecebilecek tepkilerin kendileri için tehlikeli olan bir zemine kaymasını engellemek, varlık koşullarına yedeklemek amacıyla çeşitli kanallar açarlar. TÜRK-İŞ, DİSK vb. gibi kurumların yaptıkları da bu politikanın pratikte uygulanmasıdır. Ve bu tür kurumların pratiklerinin doğal olarak verilen görev gereği birbirleriyle bazen uyuşmaması, bu

kurumların birbirinden farklı olduğu anlamına gelmemektedir. Bu, düzen tarafından kendilerine verilen "kutsal" görevlerinin farklı-farklı biçim ve yöntemlerle maddi bir güce dönüşmesinin "zorunlu" sonucudur. Bu durum, hakim sınıfların özellikle son süreçlerde ezilen sınıf ve katmanlara karşı başlattıkları saldırı furiasında TÜRK-İŞ ve DİSK nezdinde iki biçimde tezahür etmiştir. TÜRK-İŞ yönetimi; eylemsizliği tercih ederek iki bu, TÜRK-İŞ'in bir tercihi olmaktan çok, hakim sınıfların bir talimatı ve süreç dahilinde biçtiği misyondur, devletin kurumlarıyla kol kola girip "ulusun yaranna olan, ekonomimizi düzelterken her politikayı destekleriz. Toplumsal dayanışmayla ülkemizi düze çıkaracağız" yönlü açıklamalarda bulunarak hakim sınıfların halka karşı saldırı paketini desteklemiştir. DİSK yönetimi ise, gelecebilecek tepkileri alanlarda CHP gibi faşist bir düzen partisiyle kol kola girerek kendi potasında toplamak, düzen dışına çıkıp tehlikeli olmasını bertaraf etmeye ya da en azından zayıflatmaya ve bu yöntemle hakim sınıfların ekmeğine yağ sürüp sisteme olan kulluk görevini işçi sınıfına ihanet ederek yerine getirmeye çalışmıştır.

Sözünü ettğimiz aynı anlayışa hizmet eden bu iki farklı hareket tarzından, alanlara çıkmanın DİSK yönetimince

gerçekleştirilmesi tesadüfı değil, tamamıyla bilinçli bir tercihin sonucudur. Çünkü DİSK, TÜRK-İŞ'e göre sınıf nezdinde daha az teşhir olmuş bir konfederasyondur. Yanlış ve eksik bir yorumlama olsada, DİSK'in eskiden kalma işimsel tıbbının sınıf özeinde etkisi mevzu bahisdir. Ayrıca TÜRK-İŞ'e nazaran DİSK'in bünyesinde örgütlü olan işçiler devrimci düşünce ve duyarlılıkla daha fazla tanışıktır. DİSK'in bünyesindeki bazı sendika şubelerinde devrimci-yurtsever-demokrat düşünceli unsurların yönetimde bulunması, tabandan gelen sesin daha yapıcı bir şekilde ifade edilmesine olanak sunabilmektedir. Hakim sınıfların son saldırı yönelimlerine karşı DİSK'in bünyesinde örgütlü devrimci unsurların, yönetimi eyleme zorlayan hareket ve açıklamalara girmeleri buna en güzel örnektir. Tabandan gelen bu sese DİSK yönetiminin kulaklarını tıkaması kendileri, özündede hakim sınıflar açısından iki biçimli bir tehlike arzemektedir. Böyle bir sessiz duruş DİSK'in tüm niyayının dokolup gerçek yüzünün tamamen açığa çıkmasını sağlayacak, tabandan gelen dalga DİSK yönetiminin barikatını parçalayıp daha radikal eylemleri gündeme getirecekti. Bu iki bağlantılı durumdan hareketle, DİSK, alanlara çıkıp zevahir kurtarma mantığını gümenin yanında, tepkiyi düzen sınırları içinde tutmaya çalışarak, işçi sınıfının çıkarlarıyla uyuşmayan ikili görevini yerine getirmiştir.

Tabanın sıkıştırılması sonucu aynı gelişmeleri bugün TÜRK-İŞ yönetimi nezdinde görebilmekteyiz. Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy enerji santrallerinin, komprador-feodallerin kendi yasalarını çiğnercesine peşkeş çekip özelleştirilmesine enerji işçilerinin gösterdiği olumlu tavır ve direniş, TÜRK-İŞ'te aynı paniği yaşatmış ve 24 Aralık'ta yapılan Başkanlar Kurulu toplantısında konunun gündeme alınmasını sağlamıştır. Ayrıca özelleştirmeye karşı pratikte örnek tavır gösteren enerji işçileri, bu hareketleri ve meşru eylemleriyle TÜRK-İŞ'in teslimiyetçi çizgisini aşmışlardır. TÜRK-İŞ Başkanlar Kurulu'nun konuyu gündemine almasının altında yatan temel mantıkta, denetimlerinden çıkan bu hareketi, bir biçimiyle kendi potalarına çekme gayretleridir. Yani bu durum, TÜRK-İŞ'in sınıf sorunlarına duyarlı, taleplerinin takipçisi olmasının değil, gelişen tepkiyi düzene kanallı etme anlayışının bir sonucudur. Bilinen bir gerçek ki, TÜRK-İŞ ve DİSK gibi sendikal bürokrasinin, gündeme geldi-

ğinden beri özelleştirmeye karşı tavrı, sınıfın çıkarları doğrultusunda bir karşı koyuş biçiminde değil, sınıfın üretimden gelen gücünü hakim sınıflara pazarlık konusu yaparak rantiyeden pay kapma yönünde olmuştur.

DISK'in son Ankara yürüyüşü, sınıfın çıkarlarını düzenin saldırılarına karşı korumak veya haklarını almak için değildir. DISK yönetiminin bu eylemi gündeme getirmesindeki amaç, tabanın yoğun baskısının kendi varlıklarını da tehlikeye düşürmesini engellemek, tepkileri yatıştırmak, dönemsel olarak gelişen sınıfın sesini bastırmaktır. Meiter'de başlayan yürüyüşü, işçi sınıfının baş düşmanlarından bir kurum olan, özelleştirme vb. gibi saldırı furyasının yılmaz savunucusu CHP ile kol kola başlatması, eylemin DISK yöneticileri açısından içeriğini anlamamız için önemli bir veridir. DISK'in, bu yürüyüşü sınıfın yana olan kurum, kuruluş ve unsurlarla başlatma ve sınıfın taleplerini düzene haykırma yerine, düzenin bir parçası olan kurumlarla başlatması, başına bir pişkinlik ve hedefi muğlaklaştırma, sınıfa düşman olanları "dost" gösterme manlığının ürünüdür. Aynı mantık eylemin bitişli tarihi olan 16 Aralık'ta Ankara'da da kendisini göstermiştir. DISK'in, işçi sınıfının örgütlenmiş, üretimden gelen gücüne dayanarak sınıfın ve halkın taleplerini alanlara taşıyıp iktidara karşı önemli bir savaşım mevzisi olma yerine, burjuva siyasi partilerden ve hükümet ortaklarından medet umarak eylemi noktalaması, DISK'li yöneticilerin eylemdeki taleplerle pratik duruşları arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi göstermektedir. Zira üretimden gelen gücümüzü birer savaş mekanizması haline getirmediğimiz hiç bir burjuva partisinin ve özünde iktidar sahiplerinin taleplerimizi karşılamayacağı ve hakkımızı alamayacağımız alandır. Sınıflar mücadelesi tarihinin bize gösterdiği bu zorunlu yasaya rağmen, İstanbul'da bü-

yük bir coşkuyla başlayan yürüyüşün, Ankara'da burjuva siyasetçileri ve bürokratlarının bürolarına etkisiz bir görüşme olarak taşınması ve "soz aldık, sorunlarımıza çözümü getireceğiz", "eylemimiz gereken uyarıyı yapmıştır" yönlü DISK yöneticilerinin açıklamaları, benimsedikleri eylem çizgisinin işçi sınıfının mücadelesi ve misyonu ile bağdaşmadığını göstermektedir. DISK'li yöneticilerin sınıfa ihanet olan uzlaşmacı mantıkları yalnızca eylemdeki duruşları ile değil, eylemin son günündeki başka bir açıklama ile de su yüzüne çıkmaktadır. ESK'in genel toplantısına katılmayacaklarını ifade eden Ridvan BUDAK, bunun nedenini ise, "ESK amacına uygun işlemiyor. Başta KESK olmak üzere, TMMOB ve TTB gibi çeşitli kitle örgütlerini de içine alması gerekir" şeklinde açıklamaktadır. Yani Ridvan Budak geline aşamada da, işçi sınıfına karşı oluşturulan beşli şer cephesi olan ESK'e karşı çıkmamaktadır. Sadece amacına uygun işlememesinden dolayı toplantıya girmeme tavrı almaktadır. Amacı ise bu şer cephesine KESK'i de çekmek ve ihanet yelpazesini daha da genişletmektir. Düzenin KESK'in mücadelesi üzerine çevirdiği dolaplar ve memurların eylemlerini getirmek istediği nokta ve çizgi irdelendiğinde, DISK'li yöneticilerin bu fikirleriyle birbir örtüşüğünü görebilmekteyiz. Yani DISK'li yöneticiler bu konuda, iktidara kulluk görevlerini yerine getirmenin yoğun gayretleri içerisinde. Son eylem yön veren çizgisi de, bu niteliklerinin mantık çerçevesi dahilinde olmuştur.

DISK'in düzenlediği son Ankara yürüyüşünün yorumlamamız gereken bir diğer boyutu da, eylemde yer alan işçilerin tavrı ve hareket biçimidir. DISK'te örgütlü olan işçilerin, yönetimi hareket geçirme hususunda olumlu tavır alması, tabandan gelen güçlü sesle DISK'i uyarmaları, eylem özgölünde DISK'in

teslimiyetçi çizgisini aşmada aynı derecede bir olumlulukla yansıyanmıştır. Geçtikleri her güzergahta işçilerin ve diğer ezilen halk kesimlerinin yoğun desteğini alan işçiler, bu güçlerini DISK'li yöneticilerin teslimiyet barikadına yönlendirmede istenilen düzeyde bir başarıyı gösteremediler. Bu bir eksiklik olsada, sistemin halka yönelen saldırılarına sesiz kalmayacaklarının sinyallerini vermesi ve bunu DISK'e rağmen kararlıca alanlara taşınması, eylem özgölünde diğer çalışan kesimler üzerinde etki edici bir rol oynaması yadsınmaz bir olumluluktur. Önümüzdeki sürecin bu olumlulukları çoğaltma, olumsuzlukları bertaraf etme zemininde karşılanması sınıf açısından büyük bir önem arz etmektedir. Önemle kavranması gerekirken, bu eylem özgölünde de açığa çıktığı gibi, işçi sınıfının başına çöreklenmiş sendika ağalığı-düzen işbirlikçi anlayışlardan bir şeyler beklemek, kendi gücümüzü harekete geçirmemek, kazanımları sınıf karşıtlarımız olan iktidar sahiplerinin hanesine yazdıracaktır. Bu anlamda genelde tüm devrimci işçiler özeldir de DISK'in bünyesinde örgütlü devrimci işçiler ve şube yönetimleri sorunu derinlemesine irdelemelidir. Somut olarak ifade edecek olursak, "önderliğe" rağmen DISK'li işçilerin kendi güçlerine dayanarak sınıfın ve toplumun taleplerini haykırması ve bu taleplerini her türlü olumsuzluklara rağmen geçtikleri her güzergahta toplumun ezilen katmanlarıyla buluşturmaları, reddedilemeyecek olumlu bir realitedir. Yine özellikle son süreçte iktidar sahiplerinin yoğun saldırıları karşısında önem arzeden sınıf dayanışmasının güzel örneklerini görebilmekteyiz. Eylemcilerin Kartal, Gebze, Adapazarı'nda çeşitli iş kollarındaki işçilerce coşkuyla karşılanmaları, en somut ve öne çıkan biçimde, Eşel-Mobil sisteminin gazabına uğrayan Eskişehir Şeker Fabrikası, Arçelik ve Şeker fabrikalarına bağlı ma-

kina fabrikası işçilerinin uğradıkları ihanete meydan okurcasına yürüyüşçülerle dayanışma içerisine girmeleri, DISK'li işçilerin yarattığı olumlu etkilere, Geçilen güzergahlarda fabrikaların tel örgülerinde "yaşasın sınıf dayanışması" tarzında özlemini duyulan sloganların yer alması, küçük üretimin yoğun olduğu bölgelerden de işçilerin seslenişi yükselmesi, siyancı şirketlerce mağdur edilen Kaymaz Köylülerinin güçlerini işçilerin yanına taşınması, almamız gereken ve büyütmemiz zorunlu olan olumluluklardır. İşçi sınıfı, bu olumluluklardan alacağı güçle, sesini yükselterek başına çöreklenen san-sindik bürokrasiyi ve çeperi bertaraf etmek zorundadır. Çünkü işçi sınıfı, başına çöreklenmiş olan bu anlayışları parçaladığı oranda eylemlerini düzene yönlendirebilir, taleplerinde tutarlı bir duruş sergileyebilir. Hakim sınıfların, yasalarla bu tür düzen sendikacılığına sunduğu zeminin yıkılmasını da, yine bu tutarlı duruş sayesinde olacağı unutulmamalıdır.

İşçi sınıfının kendi çıkarlarına ve misyonuna uygun duruşu ortaya koyması, kendi siyasal örgütlülüğüne ulaşmasıyla olanaklıdır. Eylem alanları, düzenin her renkten olumsuzluklarına karşı koyuşun, kendi sınıfsal örgütlülüklerimize ulaşmanın birer alanları haline getirilmelidir. Taleplerimizi de kendi sınıfsal çıkarımıza uygun, örgütlülüğümüzle düzene savaş mekanizması haline getirecek biçimde ele almalı, önümüzdeki süreci bu bilinçle karşılamalıyız. Gerçekleştirdiğimiz her eylemde, olumluluklarımızı çoğaltmak, olumsuzlukları yani bizi sınıf çıkarlarımızdan uzaklaştıran anlayışları parçalamak, yok etmek zorundayız. Ancak bu şekilde sınıfa, ezilen toplumsal katmanların çıkarlarına uygun davranabiliriz. Bu perspektifle gelişen her süreci yorumlayıp iradi müdahalemizi yapmak, tarihsel görevlerimiz ve misyonumuz gereğidir.

TKP(ML), 1997-1998. dönemi bağış kampanyasını açmış bulunuyor. 1981 yılından bugüne kadar her yıl sistematik olarak sürdürülen bu kampanyalarda emekçi halklarımız kendi davası olan devrime her açıdan önemli katkıları sundu/sunmaktadır. Desteklediği ve güçlendirdiği halklarımızın parlak geleceğidir. Bu geleceğin öncüsü Maoist Partidir. Halklarımızın kızıl ordusudur. Parti-ordu haksız olmaz. Aynı şekilde partisiz-ordusuz halk kudretli örgütlü gücünü konuşturamaz. Karşı-devrimin dünyasını kahredip, aydınlığa ulaşılamaz.

Bağış kampanyamız devrim için halklarımızın politik seferberliğine çağdır. Bu seferberlik halk savaşının yoğunlaştırılıp, yaygınlaştırılması esas almaktadır. Düşmanı kahredecek, halklarımızı kurtuluşa ulaştıracak yol budur. Tecrübelerin anlattığı budur.

BAĞIŞ KAMPANYASINA ÇAĞRI!!

Halk Savaşı olmadan, halk gücünü konuşturamaz. Halk Savaşı da haksız yapılamaz. Bağış kampanyamız bu gerçeklerin bilincinde, Maoist Parti önderliğinin ihtiyaçlarına cevap olabilecek stratejik konumlanma ve nitel örgütlenme perspektifiyle hareket eder. Bu konuda en ufak bir adının düşmanı nasıl çileden çıkardığına herkes tanıklıktır. Gerillanın Karadeniz'de yükselen sesi, halklarımızı karşı topyekün haksız savaş seferberliklerini yoğunlaştıran düşman pratiginde de görüldü. Bizim pratigimizin ne olması gerektiğinde, Karadeniz'de yükselen ses önemli bir talimat oldu. Kampanyamız bu talimatı savunmayı, uygulamayı, yaymayı, çözüm olmayı görev bilir. Maoist Parti önderliğindeki

halk savaşı, kitleleri seyirci görmedi/göremez. Devrimci kitleler savaşımızın sahibidirler. Maoizmin rehberliğinde Kaypakkaya yolunda yürütücüleridirler. Devrimi, parti önderliğinde kitleler gerçekleştireceklerdir. Partimiz bu gerçeğin aydınlatılmasının ve gereklerinin yerine getirilmesinin aracıdır.

Kampanyamız kendi gücüne dayanmayı (Parti ve kitlelerin) esas alma çizgisi ile kuşan çağrısıdır. İnisiyatif yaratıcılığı bu çizgiyi ortaya çıkarıp örgütleyebilir. Her zaman söyledik, yine söylüyoruz. Çözüm olmamak için hiçbir mazereti öne sürme hakkına hiç bir Maoist sahip değildir, olamaz. Maoizm'in savunulması, uygulanması, yaygınlaştırılması, bu

rehberlikle Halk Savaşı'nın yükseltilmesi görevini anlamak, pratiğe yüklemek kampanyamızın temel içerigidir. Sadece para verip, durmak yok!.. Savaş görevimizi, hakkımızı üstlenelim. Bizim adımıza babilan savaşacak biz de en fazla destek olacağız demek, halklarımızı, görevlerimize sahip çıkmamaktır. Bilinçli ya da bilinçsiz böyle bir pozisyonu kabul etmemeli, sarsmalıyız. Nazik ve şefkatle halklarımızı gerçekleri anlatma, onları Halk Savaşı ile birleştirme bağış kampanyası faaliyetimizin önemli bir unsurudur.

Halk Savaşını

Yay-Destekle-Güçlendir!

Munzur-Cudi-Kaçkar-Torosları Daha Güçlü Konuşturmak İçin

Görev Başına!

TKP(ML) Yurtdışı Yürütme Komitesi

D ilimize son yıllarda yerleşen ve günlük hayatımızın bir parçası haline gelen "medya"nın sınıf mücadelesi açısından oynadığı rol üzerinde durmamız gerekiyor. Emperyalizmin ve tüm gerici diktatörlüklerin varlıklarını sürdürmesinde etkin ideolojik bir işlev gören medya, militarize olmuş modern devletlerin baskıyla, şiddetle ve vahşetle gerçekleştiremediği önemli başarıların altına imza atmıştır. Bu başarılar önemli olmakla beraber devrimci eylem karşısında ancak geçici bir nitelik taşıyabilmektedir. Devrimci iç savaş yaşayan halklar, karşı-devrimci şiddeti boşa çıkardıkları gibi, medyanın psikolojik savaşını da boşa çıkarmayı başarmışlardır. Devrimci eylemin pratik dönüştürücü gücü savaşan kitleleri ideolojik olarak da dönüştürdüğünden, gerici diktatörlüklerin medyayı kullanmaları boşuna bir çaba olarak kalmıştır.

Bununla beraber günümüzde teknolojiye ileriye de gözönünde bulundurulduğunda, medyanın, yani yazılı yazısız, görsel işitsel basının ve yayının etkisi ve gücü ortadadır. Müthiş bir yalan çarkı insanların beyninde döndürülür durur. Bu çark öylesine dönerki, kişi bir yalandan başka bir yalana, yanılsamalardan yanılsamalara gününün nasıl geçtiğini bilmeden girer, çıkar. Öyle bir noktaya ulaşır ki sonunda, yaşamadığını, görmediğini ve bilmediğini kendisinin bir gerçeği zanneder. Bu noktada medyanın ticari bir kurum olarak varoluş amacı kar etmekse de, sattığı mal bilgi olduğundan, ikinci ve bu noktada baş-

amacı, yönlendirilmiş ve kitleleri yanıltan bilgi satmaktır. Tekelleşmeyle birlikte anılan medyanın bu yalan çarkını kırmak, egemen sınıfların devletini de parça parça yıkmak ve halk iktidarını adım adım inşa etmekle mümkündür.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında, proleterya ve burjuvazi arasındaki savaş daha da keskinleşmiş ve karşı-devrimci devrim cephesi bu süreçte edindiği tecrübelerle artık kıyasıya bir mücadele içerisine girmiştir. Silahlı mücadele genel olarak öne çıkmış, sömürge ve yarı-sömürgelerde ise "halk savaşı" iktidarı ele geçirmenin tek geçerli yolu olmuştur. Diğer tüm mücadele biçimleri ve örgütlenmeleri bu esas olana tabi ve tamamlayıcı olarak mücadele içerisinde doğmakta ve yokolmaktadır.

Ülkemizde ise gerilla savaşının aldığı boyut ortadadır. Faşist devlet, gerilla savaşına karşı kendisini biçimlendirmekte ve bunu özel savaş adı altında toplamaktadır. Medya bu savaşta bu yönüyle kurumlaştırılmakta ve faşist devletin güdümünde haksız savaşa hizmet için yayın yapmaktadır.

Gerek ülkemizde, gerek genel olarak dünyada emperyalist sisteme bağlı tüm ülkelerde (buna emperyalizm de dahil) medya, başta da belirttiğimiz gibi kitleleri sınıf mücadelesinin gerçeklerinden ve kendi-

sinden uzak tutmak için işlev görmektedir. Politik arenada yaşanan her gelişmeyi hakim sınıfların yararına çevirmek için ince taktiklerle hizmet sunarlar.

Her türlü insani değerın pazara çıkarıldığı ve alçakça pazarlandığı kapitalizmde medya, bu pazanın en çirkef alanıdır. Yozlaşmanın, soy-suzlaşmanın ve tam anlamıyla bireyci bireyselleşmenin geçerli olduğu bir sistemdir. İnsanı düşürmek, insanlıktan çıkarmak tek ilkesidir medyanın. Çünkü her şeyin ama her şeyin bir fiyatı vardır ve bu her şey medya aracılığıyla pazarlanabilir. Pazarlamanın önünde sınır yoktur ve her türlü albenisiyle halk sınıf ve tabakalarına mensup bireyler kendilerini kaptırdıkları bu pazarda pazarlanmak için can atmaktadırlar. Bir televizyon programına çıkmak, bir gazete sayfasında görünmek, emekçilerimiz için unutulmaz bir yaşam anısı olarak varolur. Bazıları bununla da sınırlı kalmaz, medyanın şöhret basamaklarını birer birer atlayarak şarkıcı, TV dizisi yıldızı, hatta profesyonel tartışmacı bile olabilir. Aşkını dizi olarak sunar ve dizi bittiğinde görür ki ortada ne aşk kalmıştır, ne de ona vadedilen milyarlar, ilgi, alaka ve sevgi vs. Bir gecede ünlü olanlar, bir gecede en namussuz, istenmeyen kişi olabilirler rahatlıkla... Güzellik yarışmaları modern et pazarlarıdır ve genç kızlarımız para babalarının

beş yıldızlı otellerinin havuzlarında oluşturduğu modern haremlerine seçilmek için can atarlar. Medyanın bu albenili dünyasını daha çirkef örneklerle göstermek mümkün ama biz bir de bu kadar yalız ve ışıklı olmayan tarafına bakalım.

Medyanın bu yüzünde, habercilik, siyaset, tartışma toplantıları, söyleşiler, köşe yazarları, muhabirler, belgeseller, filmler vs. vs. vardır. Tekelleşmiş medya grupları her sınıf ve tabaka ile ayrı ayrı ilgilenir. Tekel olmanın avantajıyla, sınıfsal yapınıza ve o günkü bilincinize uygun mutlaka bir ürünü vardır medyanın. Yeterki devrimcileşmiş olmanın. Çünkü o zaman kolay kolay dumura uğratamayacakları için yapacakları bir şey yoktur. Bu konuyu biraz açalım.

Tepeden başlayacak olursak; eğer bir holdingin patronuysanız uluslararası moda, ekonomi, siyaset, edebiyat dergileri, gazeteleri sınırlı sayıda ve en kaliteli kağıtlara basılarak günlük-haftalık-aylık olarak masanızın üzerinde siz istemeseniz de bulunur. Burada da kahrolası bir ayırım vardır maalesefi! Eğer bir yarı-sömürge ülkede komprador-burjuvaysanız, bu basın materyalleri, büyük emperyalist patronların size yapmanız gerekenleri bildiren ve bunlar üzerinde sizi eğiten bir içeriğe sahiptir. Üzülmeyin diye az çok kendisinden bilgiler de sunar, hatta biraz ufkunuz genişlesin diye Tokyo borsası üzerine, Güney Afrika kömürü üzerine gerçek bilgilere de ulaşabilirsiniz. Fakat iri bir holdingin başkanıysanız, elbette okuduklarınızın içeriğinde ve gerçek olup olmamasında daha fazla şansa sa-

BURJUVAZİNİN BASIN-YAYIN ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SAVUNDUĞU DÖNEMLER ÇOK GERİDE KALDI

K apitalizmin zafatında feodal sınıfların egemenliğine karşı tarih sahnesine devrimci bir sınıf olarak çıkan burjuvazi, basın özgürlüğünün de savunuculuğunu yapıyordu. Feodal sınıflar, üstyapı kurumlarını çok dar bir çevrede sınırlamış, köylülerin ve diğer halk katmanlarının bunlardan yararlanmasını tamamen yasaklamıştı. Feodal ve ruhan sınıflara mensup olanların dışında, halktan bir insanın okuma-yazma bilmesi istisna bir olaydı. Hatta suç bile sayılıyordu. Toprağa bağımlı, seyahat hakkı olmayan ve yaşamı üzerinde bile doğru-dürüst söz sahibi olmayan halkın elbette okuma yazma bilmesi de aykırı ve böylece suç sayılması olağandı. Toprakları üzerinde varlığının ve hakimiyetinin sonsuzluğunu savunan bir feodal, köylülerinin öteki tarlalarda olup biteni öğrenmesini istemiyordu. Ancak burjuvazi, toprakların bu bölünmüşlüğüne ve sınırlılığına sığmıyordu. Ticaretle başlayan serüvenini yatırımlara dönüştürerek sermayesini büyümek, genişletmek istiyordu. Bunun için feodal sınıfların, kapalı ekonomilerin açılması gerekiyordu. Mahalli pazarlar yerine ulusal pazarların kurulması gerekiyordu. Bunun için de feodalitenin yıkılması şarttı.

Tarih sahnesine azınlık bir sınıf olarak çıkan burjuvazinin bu siyasi ikti-

dar savaşını yürütecek akli olmasına rağmen, aynı zamanda asalak bir sınıf olarak, bu savaşı yürütecek gücü yoktu. Bu güç, proleterleştiği köylülerle, feodalite altında ezilen köylülükte vardı. Burjuvazi, sermayesini büyüttükçe ve sanayi geliştikçe savaşı da büyüdü ve peşine taktığı yığınlarla iktidarı ele geçirdi. 18. yüzyılda burjuvazi artık iktidardaydı ve peşine taktığı kitleler için de savunduğu siyasal özgürlükleri artık kendisiyle beraber sınırlandırmak zorundaydı. Çünkü kendisiyle beraber yarattığı ve kendi mezar kazıcısı olan proleterya, tüm insanlığın kurtuluşu için sınıf mücadelesinde burjuvaziye karşı tarih sahnesindeki yerini aldı. Burjuvazinin yedeğinden kurtularak kendi sınıf siyasalini ve gücünü kendi iktidarı için, kurtuluşu için yürütüyordu. Bu koşullar altında demokrasi ve basın özgürlüğü de, haber alma özgürlüğü de, burjuvazinin proleterya'ya karşı, karşı-devrimci tekeliinde olacaktı kuşkusuz.

Emperyalizm çağıyla birlikte basın ve medya tekelleri de, emperyalizmin tüm dünyayı otopot gibi saran kan emici kollarının ideolojik yönü olarak, tüm dünyayı emperyalist ideolojinin hegemonyasına almanın aracı olageldiler. Halkların beyinlerini de dumura uğrattı, teslim alma işlevini yüklediler ●

hipsinizdir.

Eğer bir küçük-burjuvaysanız sizin için bolca ürün vardır. Yeterince edebiyat, müzik, siyaset ve sinema üzerine yayın alabilirsiniz. Fiyatlar da makul sayılır. Buna rağmen olanaklarınız yetmiyorsa, bu sefer size ucuz günlük bir gazeteyle seslenilir. Siz bu gazetenin ciddi sayfalarında alabildiğine kültürlenir ve yiyeceğinizden içeceğinize kadar, izleyeceğiniz konsere, okuyacağınız kitaba kadar kendinizi o sayfalarda ayrıcalıklı olarak bulabilirsiniz!

Bir emekçiyse, o zaman bol kadın resimli, bulmacalı, yemek tarifli, cinsel problemler köşesi, fal köşesi falan olan şu boyalı denilen, bazen de bulvar gazetesi olarak adlandırılan kuponlu saçmalıklar sizin için hazırlanmıştır. Toto, loto oynatabilir, futbolcularla yatar, güreşçilerle kalkarsınız. Bilmem kimin kimle olan aşkıyla, kaçamağıyla heyecanlı bir serüvene kapılıp, yaşar gidersiniz...

"Yok yok, ben bir muhalifim" diyorsanız, o da olur. Aynı medya grubu sizi de düşünmüş, daha "ciddi" bir gazete hazır etmiştir. Ve hatta ara sıra devrimci, komünist orderlerin, ustaların fotoğraflarına bakarsınız. Bir yandan onlara küfredersiniz ve "ne gereği var şiddetin canım" derken, bir yandan onların "romantizmiyle"

kendinizi bir "dava adamı" gibi hissedebilirsiniz.

Medyanın bir kolu olan yazılı basından örnekler vermeye çalıştık. Aynı medya grubu, yukarıdaki tüm kesimlere yönelik farklı isimler altında çeşit çeşit gazete, dergi vs. çıkarmaktadır. Bu hem uluslararası boyutu ile hem de ülkemiz açısından bir gerçektir. Bir de bu gerçeğe, medya gruplarının TV kanallarına da bu şekilde sahip olduğunu eklediğinizde, kuşatılmışlığın boyutunu görürsünüz.

Yukarıdaki örneklerin en tehlikelisi ve en yaygın olarak kullanılanı, son gruptaki "muhalif" yayınlarıdır. Sözde muhalif isimlerle düzene karşı duyduğunuz kin, öfke ve nefret düzeni sınırlarına sokulur ve hatta böylece düzenin kendisini yenilemesine ister istemez alet olursunuz.

Burada izlenen taktik, kitleler bu "eleştiriler"le oyalanırken tepkilerini etkisizleştirmek, medyanın ve düzenin diğer ideolojik kurumları arasında eritmekten başka bir şey değildir. Mesela bir yolsuzluk oldu diyelim. Bu, medyada alabildiğine bir bilgi bombardımanı ile işlenir. Bir kere, artık meseleyi takip edemez hale gelirsiniz. Konuyla ilgili gerekli gereksiz ayrıntılar günlerce o kadar işlenir ki, artık siz kimin yolsuzluk yaptığını dahi unutursu-

nuz. Kısacası, bilgi ve "gerçek" bolluğu içinde, bilgisiz ve basit gerçeklikten bile yoksun kalırsınız. Sonra konu, parlamento ahırında muhalefet tarafından gündeme gelir ve bir de orada günlerce ayak oyunlarına vesile olur. Son olarak yargıya taşınır ki, artık siz bu meseleyi unutmuş olursunuz. Çünkü gündemde daha çarpıcı, daha medyatik başka bir yolsuzluk veya skandal vardır.

Susurluk olayından sonra yaşananları şöyle bir gözden geçirdiğinizde ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır. Küçük bir ipucu verelim. Konuyla ilgili hiçbir yayında artık Hüseyin Kocadağ'ın ismi geçmemektedir. Çatlı'yla, Ağar'la uğraşırken, Kocadağ önce gürültü arasında unutturulmuştur.

Aynı şey başka konular için de geçerli. Bir "genetik kopyalama" meselesinde o kadar çok bilgi pompalandı ki, meselenin ne olduğunu anlamak katinin sırtına ermek gibi bir şey artık! Ya da bir ozon tabakası delinmesi meselesi var ki evlere şenlik. Bu konuyla ilgili ilk çıkan haberlerde, günümüzde artık yaşam diye bir şeyin kalmamış olması gerekiyordu. Şimdi bile bizler tehlikenin olup-olmadığını veya derecesi tam olarak nedir bilemiyoruz.

Tüm bunlara rağmen bildiğimiz bir

şey var ki, o da "devletin terörü bitirdiği" yalanıdır. MGK güdümlü "mehmetçik" medya, uluslararası olanakları da kullanarak bu yalanı ve psikolojik savaş kampanyasını yürütürken, tek bir gerilla saldırısı bile bunu boşa çıkartacak etkiye sahip olabilmektedir. Bu, kampanyanın etkisizleştirilebilmektedir.

Faşist devlet yukarıdaki bilinen taktiği uygulamak için sözde muhalif basını gerilla bölgelerine götürdü. "Muhalif" medya, T. Kürdistan'ını yerinde gördü, inceledi ve kamuoyunda gündemleştirdi. Maalesef giydikleri savaş elbiseleri bile onları kurtaramadı. Bu pahalı gezi istediği sonucu elde edemedi. Kürt ulusal mücadelesi ve sosyal kurtuluş mücadelesi, gerilla savaşıyla halkın kendi gündemini artık belirleyebilmektedir. Elbette bu, diğer bölgelerde değil, gerilla bölgelerinde geçerlidir. Buna somut örnek Karadeniz'dir. Gerillanın adımları gereken ilginin bölgeye gösterilmesini sağladı.

Kısacası, genel olarak medya tekelinin ve ülkemizde yine kendi çapında tekelleşen medya gruplarının dini-imanı paradır. Bu para çarkının kendi ceplerine akmasını sağlamaları için yalan çarkını döndürmeleri şarttır. Bu noktada bizlerin, bu ideolojik-psikolojik savaş aygıtlarıyla mücadele etmemiz için, "medyatik" olmamıza gerek yoktur. Biz devrimciler, komünistler, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarıyla bu noktada "rekabet" yapmıyoruz. Biz onlarla halk iktidarını kurmak için savaşıyoruz. Düşüncelerimizi, siyasetimizi yaymak için kullandığımız propaganda malzemelerinin bu açıdan tek başına estetik kaygılarla donatılmış olmasının yani büyük ve göze çarpıcı biçimde olmasının önemi yoktur. Nerede, nasıl ve ne için kullandığımız önemlidir. Elbette bu noktada biçimde önemlidir.

Ama biz eylemlerimizi haksız savaş medyasında yer alması için yapmıyoruz. Ayrıca doğru politikayla yapılan her eylem ister dar askeri özellikte olsun, ister kitlesel olsun, tüm sınıf ve katmanlarda savaşta bulunduğu tarafa göre etkisini gösterecektir. İşte Gazi direnişi, 1 Mayıs, Ölüm Orucu süreçleri, Haksız savaş medyası bu belirleyici süreçleri ne kadar kendi cephesinden işlemeye çalışırsa çalışsın, kitleleri öğreneceklerini öğrendiler. Bir Kürd serhildanları üzerinde hala konuşuluyorsa, ne yapılması gerektiği açıktır. Gerilla, kendini her hareketle gündemleştirebiliyorsa, burjuva medyayı nerede, nasıl etkisizleştireceğimiz ortadadır. Gerisi boladır ●

Kendisini toplumun her z

SİLÂHLİ

Öncesi de olmakla beraber, son üç dört yılda önemli devrimci gelişmelerin yaşandığına tanık oluyoruz. İç savaşın gelişmesi ve Türk devletinin baştan ayağa bir çürüme içerisinde olması, tekrar tekrar çeşitli yönleriyle ele alındı, alınıyor. İç savaşın dolaylı ve dolaysız olarak kitleleri nasıl etkilediğini, doğru bir politika ve çalışma tarzıyla ve yine doğru bir örgütlenme anlayışıyla bu durumdan devrimin lehine nasıl yararlanacağımızı, nasıl öncülük görevimizi yerine getireceğimizi, her önemli gelişme öncesi ve sonrası değerlendirmeye çalışıyor ve politika sunuyoruz. Bununla beraber aşılamayan ve tıkanılan noktalar olduğu da bir gerçek. Hala süreci tahlil edememe ve perspektifi kitlelerle bütünleştirememeye var. Gelişmelerin değerlendirilmesinde ve ona müdahale edilmesinde yaşanan kimi darlaşmaları bu yazımızda açmaya çalışacağız.

Bu darlaşmaya neden olan temel hastalık, **güce tapmadır**. Tipik bir küçük-burjuva hastalığı olarak güce tapma, kitle çalışmalarında gelişmeye, önderlik etmeye büyük oranda engel oluyor. Devrimci aktiviste bulunduğu alandaki görevlerini unutturarak; kitlelerin gerisinde veya ilerisinde, yaşamdan ve bu haliyle de doğru bir kitle çizgisinden kopuk bir çalışma tarzıyla, sürekli kendini yineleyen ve böylece gelişmeler karşısında gerileyen ve sonuçta da düşmana yem olan, zarar gören bir faaliyete yol açıyor.

Böylesi bir faaliyet, kısır politikalarla ve davranış tarzlarıyla şekilleniyor. Yine, kurumsallaşmayan, deneyim ve güç biriktiremeyen ve mücadele karşısında tutunamayan bir örgütlülüğe, kendiliğindencilığe sebep oluyor. Bunların yanısıra görülen ise, yakınan, olumsuzluklara sürekli kendini dışında cevap "arayan" ve doğru bir eleştiri getirdiğinde çözümün paydası olmak yerine eleştirisinin peşini bırakmayıp yaşamı haline getiren, esasında kendine güvensiz, çarpık bir devrimci kişilik...

Devrimci dalgaın yükseldiği, kitle hareketliliklerinin geliştiği süreçlerde ruh hali coşkulu, inişte ve gerilediği süreçlerde ise umutsuz ve karamsar oluyor. İlk durumda, örgütü geliştirip sağlamlaştırma yerine mevcut coşkuyla poza girme, ikinci durumda ise çarçur ettiği olanakların ardından düşmandan yediği darbelerle sersemleyen ve "neden gelişmiyoruz" tür-küsü söyleyen bir dar kafa...

Teorinin ve politikanın pratikten, yaşamdan çıktığını her fırsatta dile getiririz. Buna karşılık bazılarımız, bu genel doğruların ağızımızdan çıktığı anda dahi anlamı üzerinde düşüremiyoruz. Politika ve teo-

riyi soyut olarak kafamızda yaşıyor ve sadece "bilme" ile sınırlandırıyoruz. Bunun sonucu olan alabildiğine çarpıklaşmayı ve darlaşmayı, bu bakış açımızla kavrayamıyoruz. Gördüklerimiz ve kavradıklarımız ise, artık tam anlamıyla reddedemeyeceğimiz şeyler.

Yukarıdaki belirlemeyi biraz açmak gerekiyor. Kör olmayan herkesin görebileceğiyle veya görünenlerle yetinmiyoruz, neden? Nerede bir kitle gösterisi var, nerede bir eylem var, işte ancak o noktada bir gelişmenin olduğunu, sınıf ve diğer halk katmanlarının belirli bir bilinç taşıdığını nihayet farkedenlerimiz olabiliyor. Bu gösteri veya eylem, dışımızda, tamamen kendiliğinden gelişmiş de olabilir ya da bizzat devrimcilerin, bizim örgütlediğimiz bir süreç de olabilir, farketmiyor. Evet, sadece böylesi durumlarda kitlelerin ruh halini, davranışlarını, politikleşme düzeylerini kavrayabiliyoruz. Bu bizi sevindirmesin. Çünkü bu durumlarda da bizi esas olarak gösteriye katılanların azlığı veya çokluğu yani nicelik ilgilendiriyor! Gösteriye katılanlar çoksa, birde polise karşı az çok direnilmişse değmeyin keydimiz! Tersi ise "vay halimize!" ya da bir devrimci eylemde askeri nitelik yüksekse yani ciddi bir vuruş yapılmışsa "ne güzel!", ama sınırlı bir vuruş olmuşsa hedefin niteliğinin ve eylemin amacının "ne önemi var?" Ne gösteride atılan sloganların politik değerlendirmesi (devrimci mi, ekonomist mi, reformist mi) ne de eylem askeriye eylemin doğru bir hedefi vurup vurmadığı üzerinde doğru dürüst düşünelebiliyor. Birakin bunları, bazılarımız yapılan tüm eylemleri, gösterileri faşist medyada yer alışı şekliyle değerlendiriyor. Kısacası böylesi değerlendirmelerin temelinde salt "güç" kriter alınıyor. Ve sadece yaşanan günün hesabı-kitabı yapılıyor. Ne sürecin geçmişte nasıl şekillendiği irdeleniyor, ne de bir bütün olarak değişik halk sınıf ve katmanlarıyla sınıf mücadelesinin diğer alanlarında olan gelişmelerle bağlantısı kurulabiliyor. İşin kötüsü, farkedilmese de medyanın değerlendirmesi yani devletin bu noktadaki özel politikasının, yönlendirmesinin tuzağına düşüyoruz.

Başta da belirteğimiz gibi ülkede bir iç savaş yaşanıyor. Gerilla, ülkenin birçok bölgesine yayılmış durumda. Faşist devlet, emperyalist politikalar ve kendi iktidarı için Irak Kürdistanı'nda yeni politikalar uyguluyor, askeri hareketler düzenliyor. Her gün sayısız insan ölüyor, köyler, dağlar, ormanlar bombalanıyor. Birçok yerde en temel gıda maddelerine ambargo uygulanıyor. Komprador-burjuvazi ve toprak ağaları iç savaş karşısında kendi konumlarını her gün değerlendiriyor ve

ekonomik, politik, askeri ve ideolojik olarak yeni saldırı planlarıyla devrimci gelişmenin önünde durmaya çalışıyor. Tüm bunları daha önceki yazılarımızda defalarca ayrıntılı bir şekilde açtık, aktardık. Ve şu tespiti yaptık: Tüm sınıf ve tabakalar kendisini nesnel olarak iç savaşa göre konumlandırmış durumda. Zaten bu, gerçeğin motive ettiği bir zorunluluk. Yani istinasız tüm sınıf ve tabakalar dolaylı veya dolaysız olarak savaştan etkilenebiliyor ve bunu ister istemez şu veya bu biçimde ifade ediyor. Bu, genel ifadeyle hem ezen sınıflar için, hem de ezilen sınıflar için böyle. Buna rağmen bazılarımız, "halk bir şeyden anlamıyor, o kadar eziliyor, sömürülüyor, katlediliyor ama bir şey yapmıyor" diyebiliyoruz. Ya da "halk korkuyor, eyleme, örgütlenmeye gelmiyor" diyebiliyoruz. Biraz daha olumlu bir söylemle "halk savaşmak istiyor ama doğru önderlik yok, devrimciler arasında birlik yok" diyerek olanı biteni geçiştirebiliyoruz. Böylelikle de gerek bir bütün iç savaş, gerek devletin yürüttüğü haksız savaşı sanki başka bir coğrafyada yaşanıyor gibi sadece seyretme, okuma, anlama ama bunu "yaşamama" durumuna girebiliyoruz. Bu ayırmazlığı özellikle gerilla bölgelerinin dışında görüyoruz ve can alıcı bir şekilde yaşıyoruz.

Oysa biraz dikkatle bakılabilirse, iç savaşın yansımalarını ve kitlelerin ruh halini günlük yaşamda bile bulabiliriz. Tezgahı alan işportacı, gecekondu yıkılan bir aile, herhangi bir olaydan dolayı karakolda dayak yiyen bir kişi "ne yapalım, terörist mi olalım, dağa mı çıkalım, devlet neden bize bakmıyor?" ya da "biz terörist miyiz?" diye soruyor. Ve çaresizliğini, çıksızlığını dile getiriyor. Örnekleri çoğaltmak mümkün. Bunları sokakta hergün gördüğümüz gibi, faşist medya da, TV'lerde, gazetelerde görüyoruz, okuyoruz. Birakin şurada, burada olan kendiliğinden patlamaları, bu tür bireysel çıkışlarda bile kitlelerin kafasında "politik" bir açılım var.

Bu verdiğimiz örnekler, kitlelerin en geri kesiminin şovenizmden etkilenecek sergilediği tepkiler. Biraz daha bilinçlenmiş veya az-çok örgütlenmiş kesimlerin tepkilerinde, davranışlarında daha çoğunu görmek mümkün. Ama biz en "geri"nin durumunu sergileyerek iç savaşın toplumu nasıl sarp sarmaladığını göstermeye çalışacağız. Böylelikle devrimci faaliyeten kaçmanın en son ve en "mantıklı" gerekçesi, "kitlelerin geriliği", "daha politik yaşama"nın kitleleri uzaklaştıracağı, kaçıracağı gerekçesinde ortadan kalmış olacaktır.

Örneklere dönelim: Belirttiğimiz bu örneklerde şovenizm ve düzenin ideolojisi

hakimdir. Ancak bir yandan da yaşanan ülke gerçekliği ile gelinen nokta vardır. Devletle bütünleşme isteğine rağmen devlet, bu isteği karşılayamıyor. Çünkü devlet, gerçekten de o'nun devleti değildir. Devlet onu sömürmek, başkaldırısını önlemek, bastırmak için vardır. Devletin bu acımasız gerçekliği sade vatandaşın hayallerini yıkıyor. Ama o, bu yıkıntıyı, devletin ona sunduğu şovenizmi kabul ederek ve böylece "devletine" yaranmaya çalışarak tamir etmeye çalışıyor. Şovenizm sade vatandaşın, geri bir işçinin, köylünün, memurun sarılacağı son daldır. "Bölücüleri", "teröristleri" eziyorsun, peki ez diyor "devlet babasına", iyi ama bizi neden eziyorsun, biz devlete karşı çıkmıyoruz ki?! Ve işte bu son dalı da onun elinden aldığınızda, "yalın" gerçekliğiyle başbaşa kalır. "Bölücü" ve "terörist" dedikleri ayakta duran ve direnen öz parçasıdır. Ve "terörist mi olalım?" her halukarda ezildiğini ve sömürüldüğünü gören, yaşayan "sade vatandaşın" devlete karşı çıkmaktan başka bir alternatif olmadığını dair belirsiz, bulanık bilincinin, halen devletin "tarafında" olan şovenizme bulanmış ifadesidir. İşte tam da bu dalı, devletle halk arasındaki bu son bağı koparıp almak devrimcinin, öncünün görevidir.

Yukarıda aktardığımız örnekler, çarpıcı gerçekleri barındırıyor. Bunları biraz daha açalım. Birşeyden anlamadığını, olup biteni gömediğini düşündüğümüz ve kolayca "apolitik" değerlendirdiğimiz halk, baskının ve işkencenin öncelikle "PKK"liye, teröriste" olduğunu biliyor. Yani devletin politik tercihlerini, yönelimini anlıyor, biliyor. Bunu kafasında sıralıyor, değerlendirmesini yapabiliyor. Onun henüz anlayamadığı bu tercihin neden aynı zamanda kendisine de yöneldiğidir. Sadece bir nebze hakkını aradığı için niçin aynı şekilde kendisine yöneldiğini sorguluyor.

Haksız savaş aygıtı, Kürt ulusuna karşı yürüttüğü savaşı, şovenizm kışkırtıcılığıyla diğer halk kesimlerine kabul ettirmeye çalışıyor ve böylelikle sömürüyü, vahşeti, işkenceyi "ne yapalım, her şey devlet için, millet için, bölünmez bütünlük ve bekamız için" diyerek, bu demagoji ile halktan kendisine yönelen tepkileri gidermeye çalışıyor. Bu konuda başarılı olduğu söylenebilir. İşçi ve memur sendikalarının eylemlerinde henüz politik bilince sahip olmayanların ifadelerinde gizlidir bu başarı. Eylemlere katılan işçi, memur ve köylülerden bazıları "biz hakkımızı arıyoruz ve ölene kadarda bunun peşindeyiz. Bizim bölücülükle bir ilgimiz yok" diyerek kafalarındaki bu şovenist etkiyi ifade ediyorlar. "Ölene" kadar hakkını aramak istemelerine rağmen yanbaşıda

resine dayatan gerçeklik: MÜCADELE!

konulan Kürt ulusunun gerçekliğinden bu kadar uzak olabiliyorlar. Ve devlet, "biraz daha sıkın dışınızı, şu terörün belini az çok kırdık, tamamen bitirelim, işte o zaman düze çıkacağız" dediğinde buna inanıyor ve faşist diktatörlüğün oyununa geliyorlar.

Devletin bölünmez bütünlüğünü hedeflemeyen hak arama "meşrudur", meşru ve haklı olan için ölene dek mücadele etmeye hazırız sade vatandaş. Ne varki, "meşru" olanla bile yasadışı olup joplantıktan, hapse girmekten, işkence görmekten kurtulamıyor. Dolayısıyla meşruluğun sınırları tamda bu noktada genişleyecektir, sorgulanacaktır. Ama bu başarılamıyor, kandırmaca ve diktatörlüğün oyunu halen sürebiliyor ve bunun temel payandası da reformizm oluyor.

Neden böyle? Çünkü devrimci öncüler politikayı, perspektifi yaşama indirgeyemiyorlar. Şovenizmin etkisini hergünkü pratiklerinde kırma ustalığını gösteremiyorlar. Halkın öfke ve tepkilerinin reformizmin aracılığıyla faşist düzene yedeklenmesi karşısında misyonlarını yeterince yerine getiremiyorlar.

Türkiye Kürdistanı'nda bir köy bombalandığında, bu konudaki görevler zoraki hatırlanıyor ve bir "basın açıklaması" göze alınabiliyor. Ama ekonomik talepli bir eylemde kitlelerde varolan "hak arama" bilincini "politik iktidar" bilincine dönüştürecek ajitasyon ve propaganda yapılmıyor. "Çünkü şimdi ekonomik talepli bir eylem yapıyoruz ve konumuz farklı" (!) Konumuz farklı olduğundan bu tür eylemlerde sendika ağalarının, sarı sendikaların teşhirini yapmayı devrimcilik sanabiliyor ve bununla yetinebiliyor. Oysaki haksız savaş sürdükçe bu sömürü düzeni bırakın azalması, katmerlenerek artacaktır. Ki, zaten öyle de oluyor. O zaman "hak arama" eyleminde neden haksız savaşın teşhiri yapılmıyor? Çünkü iç savaş gerçekliğinden uzak bir devrimcilik anlayışı var.

Yaya geçidi veya üst geçidi bulunmayan bir mahalle halkı sokağa dökülüyor, yolu kesiyor ve talebini dile getiriyor. Devrimcilerimiz ne yapıyor? Neden o mahalleye bir üst geçit yapılmayışının tarihini anlatıyor! "Yapılacaktı da şu müteahhit parayı yedi, şu belediye başkanı paniclelik yaptı, imardan çıkardı" diye bilgisini konuşturuyor! Asker sevkıyatı ve operasyonlar için bir günde kurulan köprüleri, havaalanlarını vb. anlatmıyor. Irak Kürdistanı'nda KDP'ye hediye edilen karakollardan, lojalardan bahsedemiyor. Neden? "Çünkü konumuz farklı!"

Biraz olumsuzu kem küm ediyor ama diyalimki o sendikadaki veya mahalledeki

devrimci yapıların birlik olmayışını bahane ediyor. "Şunlar olayı farklı ele aldı, kendi propagandalarını yaptı" diye küsüyor.

Sorunun politika, politika üretme ve politikayı taşıma noktalarındaki darlıktan kaynaklandığı açık. Bu bağlamda kitlelere politik ajitasyon ve propaganda Leninist kavramıda güme gidiyor. Kitle çalışması akademik, ekonomik söylemlerle sınırlı reformist bir hal alıyor. Ekonomist ajitasyon ve reformizm, "reformlar uğruna mücadele" diye yutturuluyor. Özgülden kopuk kuru, teorik "politik" sloganlar ise "politik ajitasyon" oluyor. Ve "devrimciler" kitlelerin nabzına göre (!) kimi yerde "politik ajitasyon, kimi yerde-özellikle de kitlelerin "hak arama" ekonomik mücadelelerinde-ekonomik ajitasyon yapıyor. Ajitasyon kavramı içi boşaltılarak kurukof sloganlara dökülüyor. Kitleyle bütünleşmeden, kitlelerin zaten yaşayıp bildiği gerçekleri kibirdice kitleye yeniden anlatıp, düzen içerisinde hapsolmalarına yardımcı olmak anlaşıyor!

Şunun kesin olarak ve derinlemesine anlaşılması gerekiyor: Devrimciler, kitlelerin acil taleplerini gözardı etmezler ve reformlar uğruna mücadeleyi de asla reddetmezler. Ancak bir devrimci heleki bir komünist, her zaman ve her şart altında politik ajitasyon ve propaganda ile kitlelere hitap eder. Kitlelerin ihtiyaç duyduğu da budur zaten. Her gün yaşayıp bildikleri şeyleri işitmek değil, yaşamlarının ve zaten kendiliğinden yöneldikleri hak alma mücadelelerinin politik iktidara bağı, diğer halk sınıf ve tabakalarıyla ilişkileri, ülkede yaşanan diğer gerçekliklerle etkileşimi, sorunun kaynağı ve gerçek çözümü, işte bunlar nelerdir, kitlelerin ihtiyaç duyduğu bunları bilip kavramak ve alternatifte ulaşmaktır. Bunu ancak politik iktidar bilinciyle meseleleri çözümleyen devrimci ve komünistler, özgülu genelle bütünleştirebilen diyalektik bakış açısı ve politikalarıyla gerçekleştirebileceklerdir. Ki, politik ajitasyonda bu gerçekleri kitlelere taşımaya hizmet eder-etmelidir, kuru sloganlar atmaya değil. Reformlar uğruna mücadele ile reformizm arasındaki ince fakat nitel sınır da burada gizlidir.

Toparlayacak olursak, burada faaliyet içerisinde dile getirilen olumsuz bir durumu ele aldık ve gen örneklerle bunu değiştirmeye çalıştık. Amacımız kararsız kişiliklerdeki gel-gitleri onlemek ve planlı, programlı bir devrimci faaliyetin genel hatlarını çizmektir. Devrimden yana olan sınıf ve halk katanlarının devletle olan en önemli bağı, görüldüğü gibi şovenizm safsatasıdır. Bu bağın kırılması elbetteki kolay değildir ve öyle dediğimiz üç beş söylemle olacak gibi hiç değildir. Faşist

diktatörlük, kuruluşundan bu yana her türlü yöntemle ama esasta zorla "tek ulus" anlayışını kafalara yerleştirmiştir. Kemalizm, Türk hakim sınıflarının ideolojisi olarak kendi faşist kurumlaşmalarına yön vermiştir. Eğitimden kültüre, siyasete vs. her üst yapı kurumu (din dahil) Kemalizmin müdahalesine, yönlendirmeye ve çarpıtmasına maruz kalmıştır. Kitleler bu ideolojiden etkilendikleri sürece, ki bu etkilene ancak devrimci ideolojilerle kırılır, ne kadar devlete karşı mücadele etseler de bir yerde onun istediği hizaya gelirler, ama öyle ama böyle. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

Kitlelerin yukarıda vermeye çalıştığımız güncel, somut talepleri elbette sahiplenilmelidir. Hatta bunun en ısrarlı savunucuları devrimciler olmalıdır. Ancak bununla sınırlı bir devrimcilik, devrimcilik değil ekonomizmdir. Stratejik hedeflerimiz ne olursa olsun bu böyledir. Güncel, taktik politikalar yaşamın canlılığı ve çeşitliliği içinde ustaca iç savaşla yani bugün iç savaşın en ileri mevzisinde bulunan gerillanın adımlarıyla kendi bağı kuramazsa, elde edilen başarılar kısmi ve geçici olur. Hiç bir zaman devrimin stratejik kurumlaşmalarına hizmet etmez.

Eskiden "üvey evlat mıyız?" diye soran, ezilen ve sömürülen bir kişi eğer bugün "PKK'li miyim, terörist miyim?" diyorsa, kendisini "bölücülerden, yıkıcılardan" ayırdediyorsa, bu hem muğlak, belirsiz bir politik bilincin varlığını, hem de hakim ideolojiden ne şekilde etkilendiğini göstermektedir. Sadece bunu da göstermiyor, aynı zamanda devrimci mayalanmanın yaygınlaştığını, derinleştiğini ve büyük halk hareketliliklerine dönüşebileceğini gösteriyor. Sorun, mevcut devrimci örgütlenmenin tüm bu olup bitenler karşısındaki duruşudur. Kitlelerdeki bu alttan alta gelişen bilinçlenme, ideolojik, siyasi ve askeri olarak örgütlenmezse, faşist diktatörlük derinleşen bu hoşnutsuzluğu, kendisi için yeniden örgütlenme fırsatını kaçırmayacaktır. İşte "yeniden yapılandırma", "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nin yeni içeriği. Tüm bunlar devrimci ideolojinin, proleter ideolojinin ideolojik, siyasi ve askeri olarak taşıyıcısını amaçlamakta, bu gerçekleştikçe aynı süreçte kitleleri yeniden hizaya getirmeyi hedeflemektedir. Özel savaş aygıtı bu belgeleri yeniden ele alırken mevcut durumu inceden-inceye hesaplamaktadır. En küçük bir askeri birliğin ve en ucra mahalle karakolunun raporlarını, bilmem ne kadar profesörün araştırmasını, gazetecilerin, yerel dayanaklarının görüşünü dikkate almaktadır. Ordu kendisi için "think tank" yani bir "düşünce kurumu" oluşturtuyor ve taktik, stratejik hedefler belirliyor, bilinç-

li, programlı politikalar uyguluyor. Tüm bunları bozan ise gerilladır. Gerilla halkla bütünleşerek faşist diktatörlüğün tüm bu kurumlaşmalarını, planlarını, politikalarını paramparça ediyor, işlevsiz kılıyor. Ve devleti sadece askeri varlığıyla sınırlandırıyor, önemli oranda geriletıyor.

Sonuçta, hepimiz bulunduğumuz her alanda "halkla birleşmeli, halkla birleştiğimiz bilmeliyiz." Sloganımız nettir ve yol göstericidir. Bu birleşme gerillayla birlikte kurumlaşmalı, halkın ordulaşmasına hizmet etmelidir. Maoist bilime, programımıza ve kendimize güvindikten sonra atacağımız her adım, yaşama geçireceğimiz her doğru politika bugün olmazsa yarı, ama mutlaka kendi birliğini gerçekleştirecektir. Maoizmin gücü, devriminancı kitlelerin öfkesiyle buluştuğundadır, aradığımız o maddi gücü de kendi doğağında halk ordulaşması olarak yaratmaktadır. Uzun süreli halk savaşı diyorduk. Bu savaşta, daha nice kuşak yetişecektir. Bugün akan kanı, düşen canı kat kat aşacak daha nice bedeller ödeyeceğiz. Ancak kurtuluş kesindir, bu onurlu yolun birer sağlam yapı taşı olmayı istiyorsak hayallerimizi değil, gerçeği yaşayalım. Unutmayalım ki, doğru politik hat ve kitle içerisinde çalışan bir ajitatorun politikayı doğru bir tarzda kitleye taşıyabilmesi, yaşamla ve pratikle içiçeliğine endekslidir.

Onderimiz Cüneyt Kahraman yoldaşı dediği gibi, bilme ve yapmayı eylem alanında gerçekleştirelim. Teorimizi sıcağı kuru ve güvenli rahat ortamlarda süslü cümlelerle salt kafamızda yaşamayalım. Ter kokan, gecesini-gündüzünü vardırırlarda yitiren, eviyle fabrika arasında şarjlı bir otobüsün koltuğunda, değil, ayakta ancak uyuyabilen bir işçinin; ya murda, karda, tozda, güneşte toprakla yarıya cebelleşen ve uç tavukla beş kuyunu hayat zanneden köylünün, ütülü pantolon eskisi, yakası tersyüz edilmiş gömleği ile ikinci işine koşan ve bel ağırsı tuttuğunda yaşamı zindan olan memurun; mavi çamaşır leğeniyle üç tencere arasında sıkışıp kalmış, dokuz boğaz hanesinin bayrağı beyaz başörtüsüyü sabrın en sağlamını, en şefkatlisini taşıyan gecekondu kadının gözleriyle barmalıyız teorimize. İşte o gözlerle anlamalıyız, kavramalıyız ve hayata geçirmeliyiz politikamızı. Onların gözü, kulağı olduğumuzu unutmayalım.

Ya düzenin, faşist diktatörlüğün orasını burasına küçük küçük zararlar verip onun kendisini yeniden üretmesine alacağız, ya da onu yıkacak, paramparca edecek, halk iktidarını kuracağız. Baş bir yol yok. Her şey çok açık ●

Demokratik öğrenci hareketi düzenin neresinde?

17 Aralık günü Ankara, binlerce öğrencinin alanları doldurmasına sahne oldu. Sloganları "çeteler dışarda, öğrenciler hapiste" idi. Ve geniş öğrenci yığınları, haklı protestoları gereği Meclis'te pankart açtıkları için "yasadışı örgüt üyeliğinden" onlarca yıl "ceza" alan arkadaşlarının Yargıtay'da devam eden davalarının görüldüğü günü seçtiler. Son derece haklı akademik-demokratik taleplerle mücadele veren genç üniversite öğrencilerince dahi en ufak bir müsamaha yoktu bu sistemin ve öğrenciler bu duruma isyan ediyorlardı. TV kanallarında dahi "Meclis'te pankart açmak" gibi barışçıl bir eylemin cezası nasıl böyle olur türünden programlarla öğrencilerin eylemi sözde desteklendi!

Demokratik öğrenci hareketi son derece kitlesel ve ivmeli bir seyir izliyor. Önümüzdeki süreçte çok daha fazla yükseleceği de şimdiden öngörülebiliyor. Öğrenci gençlik, artan sivil faşist saldırılara da tepkisiz kalmıyor. Bunun beraberinde öğrenci gençlik anfi, okul, kampüs sınırlarını zorluyor, taşıyor ve alanlarda sloganlarla, militan direnişlerle mücadele hattını örüyor. İşçi-memur eylemlerinde, halk hareketlerinin doğal bir bileşeni olarak, mücadelenin bütünlüğünün bilincine daha fazla va-

arak yerini alıyor. Tüm bunlar son derece olumlu gelişmelerdir.

17 Aralık'taki kitlesel gösterilerde konu, zindandaki öğrencilerdi. Sadece akademik ve demokratik taleplerle sınırlı mücadeleye dahi devletin tahammülsüzlüğü, Meclis'te pankart açan öğrencilerin nezdinde bir kez daha teşhir olup protestolara vesile olurken; düzenin sınırlarını zorlama iddiasında olmayan bu akademik-demokratik içerikli protestolarda bile 550 öğrencinin gözaltına alınması ise, devletin gerçekliğini bir kez daha açığa vuran çarpıcı bir görüntü sergiledi. Ankara Kızılay meydanında sadece öğrenciler değil, öğrencilere yönelik zulme müdahale etme çabasına giren sokaktan geçen yaşlı, genç, kadın, erkek çeşitli halk kesimlerinden insanlar da polis jopundan nasiplerini aldılar.

Tüm bunlar, devletin gelişen halk hareketlilikleri karşısındaki pervasızlığının, saldırganlığının boyutlarını bir kez daha sergilerken, buna karşılık bir takım ayrıntıları ile dışa vurduğu dinamikler açısından demokratik öğrenci hareketinin gelişim seyri noktasında tartışmamızı kaçınılmaz kılıyor.

DEMOKRATİK ÖĞRENCİ HAREKETİ VE REFORMİZM

17 Aralık eyleminin ardından faşist medya, ince taktiklerle öğrenci eylemlerini değerlendirmeye girişti. Özellikle bir TV kanalı, üniversitelerde sivil faşist saldırılar yükseldiğinden beri, saldırıları ve çatışma haberlerini tam bir pervasızlıkla, "kendini karşı görüşlü 'sanat' öğrenciler" diye vermekte ısrar ediyordu zaten. Buna karşılık, 17 Aralık eyleminde öne çıkan Koordinasyon'cu öğrencilerin "bu filmi görmüştük", "aynı senaryo" türünden söylemlerini, "sosyal uzlaşma", "sosyal barış" demagogileri için reformizmi kaldırarak etmekte ustaladığı ve zaten MCK'dan da bu doğrultuda talimat almış olan faşist medya, hemen değerlendirmekte gecikmedi. Bu bağlamda, Koordinasyon'dan genç bir bayan öğrenci ile Ülkü Ocakları temsilcisi bir sivil faşistin konuk edildiği TV programı, oldukça "ilginç" bir panorama sundu bize. Bu TV programı üzerinde durmamızın temel sebebi, yüzlerce benzerinden farklılığı olmasa da, yapımcısının Koordinasyon'cu arkadaşlara sivil faşistlerle çatışmalara ilişkin sorduğu bir soru: "Meşru müdafaa yapıyoruz, silaha vb. karşıyız diyorsunuz. Peki karşınıza silahla çıktığınızda meşru müdafaa yapmayı -silaha karşı bunu taş ve sopayla yapamayacağımıza göre- sürdürecektir misiniz?"

Program yapımcısı aklınca yine bayan öğrenciyi sıkıştırmaya çalışıyor, yamındaki sivil faşistle uzlaşmasını, el sıkışmasını vs. sağlamaya çalışıyordu. Ancak öğrenci arkadaş, önderlerinin pasifizmine rağmen başvurmak zorunda kaldıkları aktif savunma ve direnişe açılım getiremiyor, "biz okula okumak için geliyoruz. Sopa, balta, bıçak ve silahlarla gelen onlar. Biz kendimizi savunuyoruz. Okumak için gelen, okula silahla gelmez" türünden tekrarlar dışında soruya somut ve doğrudan net bir cevap vermedi, veremedi. Bu söylemin her yerdeki genel bir söylem olması, cevabın yuvarlaklığının yayın sonrası tutuklanma kaygısından kaynaklandığı olasılığını dışlıyor. Çünkü gerçekten de burada bir tikanıklık var. Bir yandan sürekli saldırılarla içiçe olma gerçekliği var. Bu aktif savunmayı amaçları bağımsız olarak zorunlu kılıyor ve en pasifist çevreleri bile gerçekten de bir meşru müdafaa zorunlu bırakıyor. Ama serde silah karşıtlığı, barışçılık, "aşk ve devrim" ve pasifizm, uzlaşma arayışı olunca işler tikanıyor.

Bu tikanıklık, sadece öğrenci hareketinde değil, işçi, memur vb. tüm kendiliğinden veya reformist önderlikli ekonomik-demokratik hareketlerde de var. Bu tikanıklığın adı çok net: **Meşruluk ve yasalık tartışması**. Ve sorunun adını bu denli rahatlıkla ve açık biçimde koyabiliyorsak, çözümünü de açık olmalıdır.

Her şeyden önce, "meşruluk" kavramı üzerinde durmak gerekiyor. Parasız eğitim hakkını savunmak meşrudur. Ve bunun için Meclis'e gidip pankart açmakta meşrudur. Pankart açan öğrencilerin bu barışçıl eyleminin yasadışı bulunarak öğrencilerin zindanlara tıkmalarını protesto etmekte bir o kadar haklı ve meşrudur. Tüm bu meşruluk zemininde, öğrenciler kafalarının polis jopıyla yarılmalarını, yeni yeni gözaltıları, zindanları, işkenceleri, göze alıyorlar. Hatta yeri geliyor, ölümü bile göze alıyorlar. Keza işçilerin, memurların sendika, toplu iş sözleşmesi hakkı için, ücret artışı için veya özelleştirmeleri, hükümet politikalarını vb. protesto etmek için alanlara çıkması da meşrudur. Ne varki onlar da jopla, dipçikle, panzerle, gözaltı ve tutuklamalarla karşı karşıya kalıyorlar. Oyleyse meşru olan, devletin yasal ilan ettiğiyle bir ve aynı şey değil. Bunu anlamak için bu örnekler yeterli. Peki o zaman, faşist medyanın bile "meşru" eylemlere, yasadışı olmalarına rağmen ilimli yaklaşmasının sebebi ne olabilir?

"Biz sadece meşru protesto hakkımızı kullanıyoruz" diyor herkes. Kim çiz-

yor bu meşruluğun sınırlarını? Faşist yasaların çizmediği açık "İzinsiz gösteri ve yürüyüş..." yasası var. Devlet önceden izin alınmayan her türlü protesto eylemini, gösteriyi hatta sıradan bir basın açıklamasını dahi yasadışı kabul ederek "yasal işlem" olan polis dayanağına, işkenceye vs. tabi tutabiliyor insanları. Hatta, gizli eliyle kendi yasalarını da hiçe sayarak, "faili meçhul" denilen açık katliamlara da başvurabiliyor. "Hapisteki öğrenciler sadece Meclis'te pankart açmışlardı, gayri-meşru birşey yapmamışlardı ki" diyor binler, onbinler. Hani teröristlik, bölücülük, komünistlik - faşan yapmış olsalar neyse! TV'deki Koordinasyon'cu bayan öğrenci, "biz sadece meşru savunma yapıyoruz" diyor. Bir yandan yakılan, yıkılan köyleri, devletin katliamlarını ve sivil faşistlerin vahşi saldırılarını anlatmaya çalışırken, buna karşılık bir "meşruluk sorunu" her halükarda var!

Sonuçta ortaya şöyle bir panorama çıkıyor: Devletin yasaları bir yana, "barışçıl" her türlü gösteri ve eylem "meşru", askeri yönü olanlar veya devrimci politik içeriği olanlar ise "gayri-meşrudur"! Sebebi, başı-sonu, nedeni, sonucu, kim tarafından, kime karşı zor uygulandığı, hangi amaçla uygulandığı önemli değil. İşte bu meşruluk kavramı, söz konusu olan "silahlara karşı nasıl bir meşru müdaafa" sorusu karşısında tıkanıyor kalıyor.

HALKIN ZULME KARŞI İSYANI MEŞRUDUR

Görünen o ki, "meşruluk" ve "gayri meşruluk" kavramları, baskının ve zulmün, akademik, demokratik haklara dahi acımasızca yöneldiği, demokratik yasaların varolmadığı, demokratik ve insani hakların hiçe sayıldığı ortamlarda, yasaların sınırlarını istesensizde istemeseniz de zorluyor, kimi yasadışlıkları da kapsayabiliyor. Buna karşılık, "görünmez" bir "kavram yapıcı" ve "yasa koruyucu", "hadi bu kadar esnemeyi kabul edebiliriz" diyor ama "barışçıl" olması ve politikleşmemesi kaydıyla! Elbette bu "kabul edebilirlik" 500'lere varan gözaltıları dışlamıyor ama en azından belirli bir hareket alanı da açıyor.

İşte bu "görünmez el'in, "kavram yapıcı"nın, "yasa koruyucu"nun MGK ve feodal-faşist devlet olduğunu ve bunu halk kitleleri içerisinde dillendirenlerinde reformistler olduğunu görmek gerekiyor artık. Silahla, jopla, panzerle üzerimize gelen, Kürt köylerinde taş üstünde taş bırakmamaya ahdetmiş, Irak Kürdistanı'nda alabildiğine terör estirmekten geri durmayan, Dersim'i vahşi bir hapishaneye çeviren, sürgünü, katliamları bitmek tükenmek bilmeyen Türk devletine, faşist ordusuna, polisine ve sivil faşist maşalarına karşı etten barikatlarla direnmek meşru olurken, bu meşru müdaafayı silahlanarak, direnişin hakkını vererek ve

uzun erimli de olsa sonuç alıcı doğru politikalarla gerçekleştirmek, nasıl gayri-meşruluk olabilir? Üzerimize kurşunlar yağarken, baltalar, satırlar, bıçaklarla arkadaşlarımız gözümüzün önünde doğranırken, neyin uzlaşması, neyin barışı, neyin meşruluğudur tartışılan? Silahlı silahla susturmaktan başka hangi alternatif vardır ki bizler, haklılığımızdan aldığımız meşruluğumuzu, devletin ana odağına, siyasi iktidara yönelmemekle, ekonomik, demokratik, barışçıl ve bastırılmaya mahkum çığlıklarla sınırlandırıyoruz?

Ve bu nasıl bir çitte standartçı "demokratlık"tır ki, kendisine sosyalistim, halkçıyım diyen ÖDP, EMEP vb.'leri zindandaki öğrencilere destek olurken, "meşru" olanları meşru oldukları için savunduklarını başıra çağıra medyada anlatıp, devlete, kendisine yönelmediklerine ve "barışçıl" olmaktan vazgeçmeyeceklerine dair yemin billah ederken, o alanları kelleleri koltukta dolduran, onbinlerin kendilerine çizilen bu görünmez sınırı ve kısacası gördüklerini yırtıp atmakta tereddüt edeceklerini, o onbinleri, yüzbinleri bu şekilde kandırabileceklerini sanmaktadırlar? Öğrenci gençlik hareketi, demokratik öğrenci hareketinin önüne dikilen reformizm barikatını, bu yanılsamayı, bu kandırmacayı aşmak zorundadır. Binlerin tepkisinin ve enerjisinin bu şekilde "meşruluk" aldatmacasıyla MGK'nın politikalarıyla çarçur edilmesinin önu alınmak zorundadır.

TV programındaki meşru müdaafa sorusunu ise biz cevaplayalım. Evet, baltayla geliniyorsa baltayla, bıçakla geliniyorsa bıçakla, silahla geliniyorsa silahla karşı koyulacaktır. Ve zaten ülkeyin yarısından geniş bir alanında, başta gerilla bölgelerinde, bugün yaşanan iç savaş, görmek isteyen herkesin

görebileceği bir gerçeklikte, alabildiğince sıcak ve derin cereyan etmektedir. Dersim'de, Karadeniz'de, T. Kürdistanı'nda halklarımıza karşı yüzbinlerce faşist ordu askeri tanklarla, topolarla saldırmaktayken, nice yiğit devrimci öğrenci, kendi geleceğinin ve kurtuluşunun halkıninkinden bağımsız olmayacağını bilinciyle haklı savaşa nefer olmakta ve birer halk savaşçısı olarak ölümsüzleşmekte tereddüt etmemiştir, etmeyecektir de. Kaldı ki, sivil faşistlerin de bu devletin saldırganlığının bir parçası olduğu ve üniversitelerde yükselen devrimci, demokrat öğrenci hareketini daha fazla politikleşmeden boğmayı hedeflediği de aşıkardır. Topyekün ve genel bir haksız saldırı varsa, sürekliliği sağlanmış ve hedefi net topyekün bir aktif savunma ve direniş hattında kaçınılmaz olarak varolacaktır. Savaşın bütünlüğünde haklı veya haksız olmak esas meseledir. Mesele, savaşın belirli bir anı özgülüğünde önce kim saldırdı türü yaklaşımlar değildir. Saldırısı içermeyen pasif bir savunma artan saldırılar karşısında yenilgiye mahkumdur.

Öğrenci gençlik şunu unutmamalıdır. Evet, parasız eğitim haktır. Ve bu hak; en iyi eğitime ayrılacağı yerde haksız savaşa ayrılan ve halklarımıza yönelen kurşunlara, bombalara dönüşen katliyonları ceplerine atanlara karşı durularak savunulur. Bunun en doğrudan yolu ise halk savaşını yükseltmektir. Haraçları vermeyerek ve radikal devrimci hat'ta demokratik halk üniversiteleri için savaşarak, Demokratik Halk Devrimi'ne omuz vererek savunulur ve savunulacaktır. Bugün zulme karşı silahlanmak, üzerimize yönelen silahlara ve teröre karşı halen barışçıl meşruluktan dem vuranlara inat halk savaşının meşruluğunu haykırmak zorunludur.

Bugün halkın ordusunu örgütlemek, üniversiteler dahil her alandan bu orduya omuz vermemek, bu isyana hangi düzeyde olursa olsun -taş olsun sopa olsun, eldeki saz olsun yeterli iktidar bilinci ve militan coşkunlukla dolu olsun- her türlü silahla katılmamak; katılmayı laf oyunlarıyla, demagogilerle karalamaya çalışmak, barış safsatlarıyla isyanın önüne engel diye dikilmek ve böylece halkı kandırmak, işte bunlar halkın ve tarihin karşısında meşru değildir.

Evet, öğrenciler hapistedir ve devlet devrimci, demokrat, aydın öğrencilerin düzene muhalif en ufak bir çatlak ses çıkarmasına dahi tahammülsüzdür. Bu olup bitenleri, tüm halk üzerinde uygulanan ekonomik, politik, ideolojik ve askeri terörden ayrı görmek ise tam bir salık olur. Feodal-faşist diktatörlük, halkın meşru isyanı karşısındaki icazetini, hedef bulanıklarla, zararlı, barışçıl protesto gösterilerine hapsederek giderme uğraşındadır. Ve bu uğraşında faşist devletin uşak medyasından sonra en büyük yardımcısı da maalesef sosyalistim, demokratim diyen reformist çevreler olmaktadır. Tüm bu zulmün, terörün ardındaki devlet gerçekliğinin perdelenmesine izin vermemek; politik iktidara gözlerimizi dikerek, o bilinçle mücadele etmek ve halkın mücadelelerini örgütlemek görevidir. Parasız eğitim ve demokratik özerk üniversite talepleri gerçek anlamını Demokratik Halk İktidarı'yla demokratik halk üniversitelerinde bulacaktır. Ve bu şiarı haykıran, bu perspektifle devrimci öğrenci hareketine önderlik eden nice öğrenci hapistedir, nice devrimci savaşta şehit düşmüştür.

Gerçekçi olalım ve reformizmin sınırlarını da, MGK'nın medya aracılığıyla

bize çizdiği sınırları da parçalayalım.

Hapisteki devrimci öğrencilere bir çarpıcı örnek: **Ergün Bütün**er Komünist gençlik örgütü TMLGB'nin bir militanı olarak tutsak düştüğünde, Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı'dır. Faşist Türk devleti, O'na 15 yıl "ceza" verirken, hiçbir hukuki delile dayanmamış ve zaten bulamamıştır. Ama o bir genç komünistti ve bunu gizlemiyordu. Devlet, sadece komünist bir öğrenci önderi olduğundan hareket ederek aldığı politik kararlarla devrimci öğrenci hareketini sindirmeyi amaçlarken, icazetini sergilemiştir. Ergün, geniş öğrenci yığınlarının eylemlerinde, hak alma mücadelelerinde, mitinglerinde en öndeydi. Sadece öğrenci hareketlerinde değil, işçi, memur eylemlerinde, 1 Mayıs alanlarında militan devrimci duruşun örneğini sergiliyordu, öğrenci gençliğe Demokratik Halk Devrimi'ni işaret ediyor, kurtuluşun yolunu, iktidarın yolunu gösteriyordu. 1996 Ölüm Orucu direnişine gönüllü olarak katılan Ergün, bugün devrimci öğrenci gençliğin militan bir gazisi olmasına ve sağlığına kavuşmamasına, bilinci yerine gelmesine rağmen, diktatörlükçe zindanlarda tutulmaya devam edilmektedir. "Suçu", halk gençliğine gerçekleri açıklamak ve komünist olmaktır çünkü. İşte bunları görelim. Eşber Yağmurdereli'yi sağlığı gerekçesiyle zindanlardan çıkarıp demokrasi şovu yapmaya kalkın devletlin yüzüne çarpalım. Bu şarlatanca aldatmaca çabalarını, faşist medyanın öğrenci gençliğin haklı mücadelesini sözde sahiplenişini ve reformistlerin silahlı mücadeleyi savunanlar ve "sadece banşıl meşru eylem yapanlar" bağlamındaki müthiş demokratlığını ve meşruluk aldatmacasını görelim, gosterelim.

Bizler, elbetteki demokratik, ekonomik, akademik talepli eylemlerin bileşenleri olacağız. 17 Aralık'ta olduğu gibi, zindanlara atılan on yıllarca "hüküm" giydirilmiş öğrencilerin yanında, desteginde olacağız. Onları sahiplenecek, ortak mücadele ve direniş hatları öreceğiz. Tüm baskı ve zora karşı haklı mücadelelerin tümünde olacağız. Ancak ne MGK'nın oyununa geleceğiz, ne reformist politikalara alet olacağız, ne de halkın en geri kesimlerinin kuyruğuna takılacağız. Elbetteki en basit bir hak mücadelesinde devletin terörüyle karşı karşıya kalanların omuzdaşlarıyız. Onlarla birlikte alanlarda, sokaklardayız. Kavga şarplarını haykırıyoruz/haykıracağız. Buna karşılık tüm tepki ve karşı koyuşları reformist bir cendereye hapsedme çabalarına, çifte standartlara, kimi gerçekleri görüp kimini görmezden gelmelere, "banşıl" laf oyunlarına, düzeniçi çeperlere sokma çalışmalarına karşıda uyanık olmakla kalmayacak, tüm çevremizi ve halk gençliğini uyarmayı ve uyandırmayı da görev bileceğiz. Bu zorluluktur.

Bugün sayısız devrimci öğrenci zindanlardadır. Onlarca, yüzlerce öğrenci satırarla, bıçaklı ve silahlı saldırılarla yaralanmakta, özerk demokratik üniversite mücadelesini yeri geldiğinde ölümüne sürdürmek durumunda kalmaktadırlar. Zaten can güvenliğimiz dahil, kaybedeceğimiz hiçbir şey yok. Feodal-faşist devlet, askeri, polisi, özel güvenlik birimleri, sivil faşistleriyle demokratik öğrenci hareketi üzerinde terör estirenken, devrimci öğrencilerin daha büyük ciddiyet ve daha profesyonel bilinçle öncülük misyonlarını yerine getirmeleri zorluluktur. En sıradan bir ekonomik, demokratik, akademik mücadele sürecinde dahi saldırılar, zindanlar, işkenceler, ölüm tehditleri vb. dayatılıyorsa, bunca bedeli, doğru ve sonuç alıcı bir mücadele hatında ödemekten kaçınmamak, saldırılara hakettiği ciddiyetle yanıtlar vermek gerekiyor. Bu da ancak politik iktidar bilinciyle verilen militan ve radikal bir mücadele hattıyla mümkündür.

ÖĞRENCİ GENÇLİK, HALK SAVAŞINDA YİĞİTÇE KENDİNİ FEDA EDEN KOMÜNİST GENÇLİK ÖNDERLERİNİN BAYRAĞINI YÜKSELTMEKİDİR!

Üniversitede, anfiide toplantı... 1980 sonrasının tipik polis toplantılarından... "Emniyet kuvvetleri", üniversite gençliğini "aydınlatma" semineri veriyor. Arka sıralardan bir ses gürüyor. Tüm öğrenciler bakışlarını ona çeviriyorlar. Ve **Ismail Oral**, 12 Eylül Askeri Faşist Cunta'sının gerçek yüzünü bir bir açıklayarak, polisin seminerini polis karşıtı gösteriye dönüştürüyor...

Yer Ankara, Kızılay Meydanı'nda yıllardan sonra ilk kez kitlesel öğrenci gösterisi yapılıyor... Yoğun gözaltılar ve polis çemberi var. Çemberin dışında kalan ve dağılmakta olan öğrencilere yönelik bir ses haykırıyor: "Alacaklarsa hepimizi birlikte alsınlar" ve Mehmet Ali Çakıroğlu, arkadaşlarıyla birlikte polis barikatını zorlarken gözaltına alınıyor. Alınıyor ama tavrıyla ve sloganlarıyla öğreterek.

Ve daha niceleri... **Medet Hoşafçı, Naki Göksu, Sinan Demirbaş, Hasan Altıntaş, Ahmet Şahin, Hayati Can** ve sayamadığımız onlarca genç devrimci öğrenci... Okulda, kampüste, alanlarda, sokaklarda, yasal, yasadışı gösteri ve eylemlerde, korsanlarda, öğrenci gençlik mücadelesinin ön saflarında. Bildiri dağıtırken, pankart asarken, yazılamaya silahlı korumalık yaparken, işgali, boykotu örgütlerken, polise, jandarmaya direnirken, gösteride molotof sallarken, bomba eğitimi verirken, dinamitlere, silah tutarken silaha sevgiliye bakar gibi bakışları ile hep önde, hep önder, hep bizimleler... Kah örgütçü, kah ajitator, kah mert bir savaşçı... Kimi zaman abi, kimi zaman dost-sırdış, kimi zaman komutan, kimi zaman eğitmen, kimi zaman liseli gençlerin "başkanı", ama hep yoldaşlar...

Bu komünist gençlik önderlerinin tümü, mücadeleye öğrencilik dönemlerinde atıldılar. Özgür, bilimsel ve demokratik eğitime giden yolu araştırırken, mücadele onları Demokratik Halk Devrimi gerçekliğine ve zorunluluğuna taşıdı. Onlar, öğrenci gençliğin kaderinin sıkı sıkıya proletaryaya ve devrime bağlı olduğunun bilincine vardıklarında, devrimciliğin hakkının da ancak ve ancak geniş işçi ve köylü yığınlarıyla bütünleşerek halk savaşı denizine atılmakla verileceğini kavradılar. Ve tereddütsüzce profesyonel militan mücadele hattında partili mücadele saflarına atıldılar. Çoğu yoksul emekçi ailelerin çocuklarıydı. Ama hali vakti yerinde ailelerden gelenleride vardı. Ortak noktaları, bilimsel kurtuluş yolunu kavrayışları ve İbrahim Kaypaklı'nın çizdiği Maoist güzergahı savaşa baş koymaları yani komünistlikleriydi.

Ismail Oral, Hasan Altıntaş ve Tuncay Çarıkçıoğlu ile birlikte, komünist partisinin önderliğinde, ülkemiz komünist gençlik örgütünün kurucuları olarak, kurucu önder ve başkomutan Kaypaklı'nın vasiyetini yerine getirmenin de onurunu yaşıyorlardı. Onlar, ancak komünist partisi önderliğinde ve onun ideolojik-politik hattına sıkı sıkıya bağlı bir komünist gençlik örgütülüğüne, halk gençliğine önderlik edebileceğini biliyorlar ve bu önderlik misyonunu yerine getirmek için uzun erimli, sabırlı, militan ve cüretli bir mücadeleye baş koyuyorlardı. Faşist Türk devletinin katliamcı sömürü ve zulüm düzenini yerle bir etmenin kurtuluşun yegane yolu olduğunu görmüş ve bu perspektifle, zorun ancak zorla altedileceğinin kavrayışıyla, aynı zamanda bir savaş örgütü olan komünist gençlik örgütünün inşasına can bedeli girişmişlerdi.

Komsomol; sadece halk gençliğinin mücadelesini örgütlemek ve komünist politikalarla önderlik etmek göreviyle sınırlı bir örgüt değildir. Aynı zamanda, bu savaşın içerisinde seçkin komünist kadrolar yetiştirmek için okuldur da. Ve bu genç komünist önderler, bir yandan komsomolu inşa ederken ve ardıllarını yetiştirirken, diğer yandan da partinin kadro ihtiyacına cevap olmakta ve komünist savaşımında yigit birer parti kadrosu olarak canlarını feda etmekte tereddüt etmeyeceklerdi.

Ismail Oral, Kadıköy'de düşmanın ev baskını ile katledilerek şehit düştüğünde, partinin onurlu bir üyesi ve BABK Sekreteriydi. **Hasan Altıntaş**, kaniyla Dersim'in kızılığına kızılık ekledi. Ve **Tuncay Çarıkçıoğlu** Karadeniz'e cömertçe kanını akıttığında, TKP(ML) Merkez Komitesi Üyesi bir komünist önder kadroydu. TMLGB, onlardan sonrada nice yigit militan kadrolar yetiştirdi.

TMLGB'nin faaliyet alanlarından biri olan öğrenci gençlik içerisinde daha

onlarca genç devrimci öğrenci, önderlerinin ardısira profesyonel militan mücadele hattına atıldı. Genç komünistler, öğrenci gençlik mücadelesini örgütlemek ve siyasi iktidar bilinciyle önderlik ederek devrime kanallı etmeye çalışmakla sınırlı tutmadılar mücadeleyi. Mücadelenin ufkunu geniş tutarak, merkezi görevi bilince çıkararak, ardıllarını da yetiştirdikçe ve TMLGB'nin dinamik sürekliliğini kurumsallaştırdıkça, yerlerinde saymayıp parti ve ordu saflarına geçmekte ve daha çok profesyonel bir tarzda savaşın kızgın pratiğine atılmakta tereddüt etmediler.

Elbetteki onlar, kitle içerisinde çalışmayı küçümsemediler. Aksine, profesyonel bir bilinçle ve iktidar perspektifiyle en iyisini yapma gayretindeydiler. Onlar, önderdiler. Buna karşılık kitle çalışmalarının gerekliliğini ve zorunluluğunu, legalleşme, statükoculuk ve üretim içerisinde "rahat" bir yaşamı kaldıraç etmeye çalışanlarada en çok onlar karşı çıktılar. Bu bağlamda hem örnek, hem de ideolojik mücadele ile dönüştüren önderler oldular. Onlar her faaliyeti ve her faaliyet alanını bir savaşçı disiplini ve ciddiyetle ele aldılar. Ve hiçbir zaman bulundukları yere amatörce demir atınlardan olmadıkları gibi, illegal faaliyetlerin askeri olanları dahil her biçimini, açık kitle faaliyetleriyle ustaca kaynaştırmalarını bildiler. Onlar, nerede ve hangi araçlarla olursa olsun, iktidar mücadelesinin ve savaş gerçekliğinin bir paydası olarak görev ve sorumluluklarını yerine getirirken, merkezi görevi ve onları dolaylı/dolaysız hizmet etmeyi bir amaç dahi akıllarından çıkarmadılar.

Ve TMLGB kurumlaştı, büyüdü, güçlendi. 1992'de kongresini yaptığında TMLGB pek çok şehit vermişti bile.

Ankara da Tıp Fakültesi öğrencisi ve TMLGB İl Komitesi Sekreteri olan **Ahmet Şahin**, Mersin'de bir karokol baskının ardından yaralı olarak esir düştüğünde işkencehane, O'nun son nefesini verirken haykırdığı sloganlarla çınlıyordu. Ve **Ahmet Şahin**, TMLGB'nin ilk şehidi olarak geçiyordu tarihe.

Yine TMLGB militanları **Naki Göksu** ve **Medet Hoşafçı**, niceleri gibi üniversite anfilerinden Dersim kırsalına uzanan birer köprü, halk savaşının neferleri olarak ölümsüzleştiriler. **Sinan Demirbaş**, işkencehanelerde düşman yenme geleneğini büyüttü bir kez daha.

Ve komünist gençlik önderi ve TMLGB-MK Genel Sekreter Yardımcısı **Mehmet Ali Çakıroğlu**, ilk olarak öğrenciyken girdiği işkencehanelerde pek çok kez başı dik ve düşmanı yene rek çıkmasının ardından, İstanbul'da OPK'yı selamlama hazırlıkları esnasında elinde kaza sonucu bomba patladı ve düşmanın tedavisini engellemesiyle katledildi. Ardından kızıl bir miras bırakarak ölümsüzleşti.

Ve **Hayati Can**, Komutan Deniz, TMLGB saflarından TIKKO'ya geçmesiyle, yigit bir komünist ve TIKKO komutanına sahip olmanın onurunu, şahsında bir kez daha yaşattı halkımıza. İstanbul'da esir düşmesinin ardından, 1996 Ölüm Orucu direnişinde hücre hücre küçülterek yendiğinde ölümü, dilinde yine parti ve devrim sloganları vardı.

Onların herbiri, ülkenin çeşitli yerlerindeki üniversitelerde, öğrenci gençlik hareketine önderlik etmiş, okulda, alanda, sokaklarda gençliğin militan öncülleri olarak devrimci, demokratik öğrenci hareketinin örgütlenmesi ve ilerletilmesinde aktif rol oynamışlardır. Öğrenci gençliğe gerçekleri açıklamayı ve iktidara giden yolu göstermeyi görev bilmışlerdi. Tüm halkı kucakla-

manın, tüm halkla birleşmenin ve savaşarak savaşımının bilinciyle, kavgayı büyütme, halkı kurtuluşa taşıyacak olan halk savaşını omuzlamayı, sadece sözlü çağrılarla değil, bizzat pratikleriyle öğretenlerdi onlar.

Öğrenci gençlik, kendi içerisinde çıkmış olan bu önder komünist kadroları tanımalıdır. Onları tanımak yetmez, onları yaşatmayı, onların izinden yürümeyi bilmelidir. Onlar gibi kurtuluşun gerçek yoluna yönelmeden, siyasi iktidara kilitlenmeden, mücadelenin başarıya ulaşamayacağını kavramak, onlardan öğrenmek ve öğrendiklerimizi uygulamak gerekiyor.

Silahlı mücadelenin iktidarı almanın biricik yolu olduğu gerçeğini kavrayıp, kavratmalarıdır onlar. Mücadelenin can

bedeli yürüyeceğini ve zaferin bedeli ödenerek kazanılacağını sadece söyleyen değil, yaşamlarıyla somutlaştıranlardır onlar.

Mucadelesini ancak geniş işçi ve köylü yığınlarının mücadelesiyle bütünleştirebilen ve onlarla kaynaşıp birlikte savaşan aydınlar ve öğrenciler gerçekten devrimci olma sıfatına layık olabilirler. Ülkemizde alabildiğine yaygınlaşmış ve boyutlu bir iç savaş yaşanıyor. Hiç bir devrimci öğrenci, sadece akademik ve ekonomik taleplerle sınırlı bir mücadele ile "devrimcilik" sıfatına layık olacağını sanmamalıdır. İşçi ve emekçi kitlelerinin taleplerine ve mücadelelerine uzak, okulla sınırlı bir mücadele, güdük ve başarısız kalmaya mahkumdur. Ancak sadece mücadelenin alanlara taşınması ile de devrim

yapılacağı sanısına kapılmak ayrı bir hamlik olacaktır.

Bu ülkede, demokrasi bir devrim sorunudur. Bunu anlamak için gözlerimizi açıp şöyle bir ekonomik-demokratik eylem ve mücadelelere karşı devletin tavrına bakmak bile yeter. Demokrat olabilmeyi devrimci olmakla özdeşleştirdiği bir ülkede ve zaferin, iktidarı namuluların ucuna kilitlenmiş olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Oyleyse gerillayı içimizde duyumsamak ve halk savaşının tek alternatifi olduğu bilinciyle her alanda, her silahla savaşı yükseltmek kaçınılmazdır. Devrimciliğin yegane kriteri budur. Kentte, kırdan, okulda her türlü mücadele hattını bu perspektifle ömek, Partizan Gençliğin temel şiarı olmalıdır ●

Bu düşünüş ve çalışma tarzının saflarımızda yarattığı tahribat, aynı zamanda da KDH'nin içimizde yaşam bulma zemini küçümsemeyecek derecede sağladığı katkı KARDELEN HAREKATI'nda tartışılmayacak şekilde somutlandı. Bunca tarihi derslere rağmen halende oportünist düşünüş ve çalışma tarzında ısrar ediyorsak, bu, burjuvaziyle uzlaşmaktan başka birşey değildir. Parti stratejisini bir yana atan, gününü gün eden, yarı güdümlük düşünme ve çalışma tarzına karşı başta kendimiz de olmak üzere her alanda savaş açmalıyız. İdeolojik donanım sürecini yaşadığımız bu dönemde bu alanda da eskiyi yıkıp yeni inşa etmek zorundayız. Bu yapılmadığı müddetçe bir yandan devrimciliğinden, öte yandan ise kurulu düzen anlayışından kopmayan uzlaşmacılığa koşar adım gideriz.

Sorun, bu düşünüş ve çalışma tarzının nasıl aşılabacağı sorunudur. Kuşkusuzki en başta ideolojik donanım ve siyasi seviyemizi yükseltmekle işe girişeceğiz. Canlı siyasi tartışmalarla sorunların özünü inerek eskiyen ve gerileşen yanlarımızla amansız bir şekilde vuruşacağız. Bu ideolojik düzeltme hareketine ayak uyduramayan, ısrarla eskinin korunması için cansiperane bir şekilde

ayak direyenlerden arınmaktan da çekinmeyeceğiz. Bilinmelidir ki, bir stratejik hedefe ulaşmak ancak taktik duruşlardaki sağlamlıktan geçer. Tersinden söylemek gerekirse, başvuracağımız taktiklerdeki başarı stratejik özün yakalanmasına bağlıdır. Parti kişiliğini kazanmak, kazandırmak zorundayız. Bu başarılmadığı müddetçe, geçmişin başarısız oportünist düşünüş ve çalışma tarzını yıkamayız. Marksist-Leninist-Maoist kişiliğin özümsemesi demek parti kişiliği demektir. Bu kişilik şekillenmesi yukarıdan aşağıya oturtulmadığı sürece ne güncel taktik politikalarda başarılı, ne de bununla stratejik hedefimize yakınlaşmış oluruz. MLM karşıtı düşünüş ve çalışma tarzıyla oluşturulmuş politikalar ve taktikler sadece stratejiyi koturmuşlarmış gibi başka bir işe yaramaz. Çünkü bu düşünüş ve çalışma tarzı gerek politika oluştururken, gerekse de taktik belirlerken devrimin, partinin genel çizgisini gözönünde bulundurmadan güdümlük (pragmatist) hareket tarzını pratiğe koyarak partiye ve devrime zarar verir. Bu durum, partiyi ve devrimi büyütme yerine küçültür. Unutmalıyız ki, devrim kervanı sadece cesaret ve fedakarlıkla yürümez. Sayısız kahramanlık destanı yara-

tarlar, akılla cesareti ustaca birleştirmedikleri sürece nihayi amacına ulaşmazlar.

Önümüzdeki sürecin oldukça sert çarpışmalara sahne olacağını önceki sayılarımızda da belirtmiştik. Bir yandan kendiliğinden gelme kitle hareketine paralel olarak mücadelenin sertleşeceği, öte yandan ise, esas olarak asil sert çarpışmanın gerillanın üstlendiği ve derinleşmeye çalıştığı bölgelerden gündeme geleceği bir sürece giriyoruz. Düşmanın tüm hazırlıkları bu çarpışmalara endekslenmiştir. "Devrim kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrim yaratarak ilerler. Yani devrim, düşmanı gücde aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece çok daha saldırı vasıtaları bulur." Tam da Lenin yoldaşın belirttiği gibi, düşman gerilla mücadelesi karşısında çok daha büyük saldırılar için yaralanırsa sarmaktadır.

Düşman, önümüzdeki yakın dönemde daha üst boyutta saldırılar için hummalı bir faaliyet yürütürken, ne yazık ki özellikle gerilla alanları dışındaki örgütlenmeler "izleyici" konumunu sürdürmektedir. Faşist ordunun giriştiği işgaller dahi kanıksanır bir hal almış gibidir. İdeolojik olarak ana hedefimiz duru-

munda olan reformizme yönelmemiz gerekirken, ancak, bu çevrelerin pratiklerinden farklı bir pratikte ortaya koyamıyoruz. Kafa yorup yoğunlaştığımızda, pekala devrimci eylem birliği temelinde gerilla alanlarındaki işgallere, katliamlara, göçermelere karşı kitle eylemleri geliştirebiliriz. Yine yoğunlaştığımızda, devletin bu politikasının teşhirini giderek ivme kazanacak olan kitle hareketine taşıyabiliriz. Şimdiden bunun hazırlıklarına girişeceğimiz yerde, tıpkı "çok şükür bu günü de kazasız belasız geçirdim" diyen bir köylü davranışıyla bütümlenerek asli görevlerimizde yoğunlaşamıyoruz.

Bunun için, bir yandan şehirlerde ve yurtdışında önümüzdeki saldırılara karşı kitleleri sokağa dökererek ve kitleleri kendi siyasal deneyimleri üzerinde bilinçlendirmeyi temel alırken, diğer yandan da gerilla alanlarında partinin devrimci eylem birliğindeki ısrarcı doğru politikası daha da geliştirilerek, devrimci kuvvetlerin bu dayanışma içerisinde yer almaları için bıkıp-usanmadan bunun daha büyük maddi bir güce dönüştürülmesinin çabası içerisinde olmalıdır ●

Başaralı Sayfa 3'de

Yeni savaş sürecinin en belirgin değişikliği, "bitirme" yerine "marjinalleştirme", "etkisizleştirme" tarzını hedeflemesidir. İşte Dersim'de sürdürülen "süpürme" hareketini de bu çerçevede içerisinde değerlendirmek gerekir. Dersim'de sürdürülen operasyonların, tüm gerilla kuvvetlerine dönük olsada, partinin önemli bir gücünün bu alanda olduğu düşünüldürse, partiyi mevcut durumun gerisine düşürmeyi, KHK ile içerisine girilen olumlu süreci baltalamayı, Karadeniz açılımını sekteye uğratmayı, Amed'e açılımı engellemeyi, katılımı, yoğunlaşmayı, kitle bağlarını zayıflatmayı ve önderlik düzeyinde partiyi darbelemeyi amaçladığı anlaşılacaktır.

Çeşitli psikolojik savaş yöntemleriyle

ve reformizme de kanallar açılarak silahlı mücadele ideolojik planda tasfiye edilmeye, tecrit edilmeye çalışırken, yürütülen askeri hareketlerle de ana darbe vurulmaya çalışılmaktadır. MGK, bu hareketle bir sonuca ulaşamayacağını biliyor. Bu belirlenen siyaset, kendi iç bütünlüğünde taktik bir sürecin ifadesidir. Böylesi bir konjonktürde nereye kadar devam edeceği de yine birçok faktöre bağlıdır.

Sürecin karşı-devrimin değil, devrimin, proletaryanın, ezilen ulus ve milliyetlerin, emekçi halkın lehine olduğu açıktır. Bu bağlamda, halkların umudu olan partinin kazanmasını istiyorsak, yeni süreci anlamak; partinin ideolojisi ile, siyaseti ile, programı ile bütünleşmek, ideolojik

arınma ve örgütsel yapının sağlamlaştırılması görevlerini kavrayarak bunlara cevap vermek zorundayız.

Gerilla "marjinalleştirilmek", "etkisizleştirilmek", halk ise teslim alınmak isteniyor. Stratejik düzlemde bunun başarısının mutlak suretle imkansız olduğu nettir. Düşman, 1998'de dönemsel politikasını hakim hale mi getirmek istiyor? Bahara mı hazırlanıyor? Dersim'i, Dersim'leri "bitirmek" mi istiyor? O zaman, şimdiden tüm hazırlıklarımızı yaparak karşı koyuşun azamısını, mevzilerde gerilemek bir yana ilerlemeyi hedefleyelim. "Marjinalleştirme" çabasına yanıt olarak, seferberlik anlayışıyla gerillaya katılıma hazırlanalım. "Etkisizleştirme"ye etkili karşı koyuşla yanıt verelim. Düzen içerisine hapsedil-

mek istenen kitlelere, yığınlarla bağlarımızı geliştirerek aktif ve etkin önderlik bilinciyle ulaşalım. Oluşturduğumuz kurumlar baltalanmak mı isteniyor? Yaratıcılıkla, direngenlikle, gerektiğinde yan alternatifi kurumlara giderek yanıtlayalım. İdeolojik düşmanlarımızla mücadelede, öncelikle reformizme devrim önünde tehlikeli bir engel olduğunu kavrayarak ağırlıklı biçimde yönelelim. Direnen Dersim'leri yıkmak isteyenlere, daha güçlü direnen Dersim ve de direnen yeni Dersim'ler yaratma perspektifiyle cevap verelim.

Haksız savaş aygıtının tüm uygulamalarına rağmen, Dersim geleceğe taşıdığı umudu büyütme devam ediyor/edecektir ●

Başaralı Sayfa 32'de

Sınıf mücadelesi ve sendikalar -3-

KAPİTALİZM GELİŞTİKÇE KENDİ MEZARINI DA KAZMAYA BAŞLAR

Bu toplumda en devrimci sınıf olarak işçi sınıfı iktidar mücadelesine kendi partisi aracılığı ile girer. Bazı örgütlenmeler siyasal iktidarı hedefler demistik. İşte günümüzde en devrimci sınıf olan proletarya, kendi partisi aracılığı ile siyasal iktidarı almak için en ileri boyutta bir mücadeleye girer. Bunu yaparken her alanı kendi özgül koşullarına uygun olarak ele alır ve örgütlenir. Aynı zamanda politikanın devamı olan şiddeti öngörür. Bunun için askeri örgütlenme yapar. Diğer örgütlenmeleri bu örgütlenmeye bağlı olarak ele alır ve yürütür. Çünkü iktidar için savaşı.

DEMOKRATİK HALK İKTİDARI VE SOSYALİZMDE İŞÇİ SINIFI İKTİDAR-DADIR

Geniş halk yığınları ve nüfusun büyük çoğunluğunun çıkarları halk iktidarı ve sosyalizmdir. Baskı mekanizması olarak sosyalist devlet, eski hakim sınıflar üzerinde, yani yeni yönetilenlere karşı proletarya diktatörlüğü uygular. Burjuvazinin yeniden iktidarı ele almasına engel olmaya çalışır, bunun için gerekli tedbirleri alır, almasıda gerekir. Çünkü sınıflar mücadelesi toplumun bu aşamasında da tüm varlığı ile devam eder. Yeraltı-yerüstü zenginlik kaynaklarını kaybeden eski kapitalistler daha da saldırgan bir duruma gelirler. Bunun için sosyalist iktidar gerekli tedbirleri almazsa burjuvazi yeniden iktidarı ele geçirebilir, yeniden karşıdevrimci parti ve şiddeti örgütleyebilir. Binbir kılıfla iktidar mücadelesini sürdürür. Hatta Komünist Parti'ye sızıp kaleyi içten fethetme yolunda dener. Günümüzde yaşanan geri dönüşler, iktidarda olanların, yani sosyalistlerin gösterdikleri zaaf ve karşıdevrimin sızması sonucu olmuştur. Komünizmi geri dönüşler olmadığı için geçiyoruz.

TÜM BU GELİŞMELER VE ÇABALAR ÖRGÜTLENMEYE İLİŞKİN SORUNLARI İÇERİR

O yüzden örgütlenme derken sadece parti, ordu, gençlik ve sendika deyip geçmeyiniz. Bunlar belli başlı örgütlenmelerdir. Bunların birbiri ile ilişkileri ve kapsamında farklılık arz eder. Tarih boyunca genellikle örgütlenme çabaları yukarıdan aşağıya disipline edilmiş, yönetim-denetim, iletişim mekanizmaları, taban-yönetim ilişkisi içinde öncelikle düzenlenmiştir. Taban, yönetim tarafından yönlendirilmiş ve biçimlendirilmiştir. Sosyalistler, örgütlenmelere yeni bir biçim ve öz kazandırarak örgütlenme sorununu insan ilişkileri, çıkarları ve örgütlenmenin iç işleyiş bakımından daha iyi bir zemi-

ne oturtmuştur. Toplumsal pratik, yeni örgütlenmeler üretmeye devam ediyor ve edecektir. Çünkü toplum duran değil.

ÖRGÜTLENMELERİN TEMEL İŞLEVİ SİYASETTİR

Siyaset ve örgütlenme bireyin toplumsal yaşama katılmasının bir aracıdır. Bu aracı ile toplumu etkiler, amacını açıklar, çıkarlarını savunur ama toplumsal çıkarları herşeyin üstünde tutmak sosyalistlerin özel ve bilinçli tercihidir.

Bazıları siyaseti kendi tekellerine alıp bütün topluma yasaklar. Oysa siyaset bu kadar dar bir tanıma, bir takım kalıplara sokulmayacak kadar geniş kapsamlı ve çok yönlü bir mekanizmadır.

ÖRGÜTLENMELER FARKLI NİTELİKTE AMAÇLAR TAŞIRLAR

Bunun böyle olması farklı gereksinimlerden ortaya çıkmalarıdır. Genel birşey söylemek gerekirse örgütlenmeleri, farklı nitelik ve amaçlardan dolayı bir kaç gruba ayırabiliriz. Bunların başlıcaları parti, ordu, gençlik ve sendikalar. Bunların içinde sendikalar derken başta ekonomik örgütler olan işçi sendikaları gelir. Ayrıca kadın, kültür-sanat, odalar, kooperatifler, demekler, halk evleri, meslek örgütleri, vakıflar vb. gelir. Bunlarla birlikte düzen partileri ve düzenin diğer kurumları gelir. MLM'ler kendi öz örgütlenmeleri dışındaki örgütlenmelerin içinde çalışmayı da ilke olarak reddetmezler, etmemelidirler. Çünkü onlar, herşeye rağmen varlar ve birer güç oluşturdular.

SİYASİ PARTİLER

Amacı iktidar olan programları ile mevcut iktidarı ve sistemi koruyan ya da değiştirmeyi amaçlayan, bu amaçlarını iktidar yoluyla gerçekleştiren birincil (diğer örgütlenmelere göre esas) örgütlenmelerdir siyasi partiler. Bunlardan iktidarda olan burjuva partilerinin görevi, iktidarı korumak ve sistemli olarak pekiştirmektir. Başta proletarya olmak üzere yönetilen sınıfların partileride mevcut iktidarı yıkıp kendi sınıflarının iktidarını kurmak ve pekiştirmek isteyecektir.

İçinde yaşadığımız toplumsal yapı için genel olarak söylemek gerekirse, bugünkü burjuva partilerinin görevi, hakim sınıfların (komprador kapitalistlerin, büyük toprak ağalarının, feodal çiftlik beylerinin ve rantiyecilerin) iktidarını korumak ve devamını sağlamaya çalışmaktır. Proletarya Partisinin görevi ise mevcut iktidarı yıkıp, demokratik halk iktidarını kurmak ve bunu daha da geliştirip güçlendirmek, sosyalizmi kurarak sınıfsız topluma geçişin ko-

şullarını yaratmak olacaktır. İşte proletarya ile burjuva partilerinin görevi, birbirine tamamen zıt farklı sınıflara önderlik etmek ve önderliğini yaptıkları sınıfların iktidarını kurmak, kurmuş ise geliştirmektir.

BURJUVAZİ KENDİ PARTİLERİ DİŞİNDAKİLERE SİYASETİ YASAKLAR YA DA SINIRLAR

Bunu günümüzde, içinde yaşadığımız toplumsal yapıdaki gelişmeler hergün kanıtıyor. Toplumsal yaşam, yasaklama ve emirlerle durdurulamayacağı gibi, geniş anlamıyla siyaseti yasaklamakta mümkün değildir. Toplumda yaşayan her birey, hangi düzeyde örgütlü olursa olsun -bu hiç fark etmez- yaşam koşullarından şikayet ettiği veya hoşnutsuzluğunu belli ettiği anda siyaset yapmış olur. Bu yüzden diyoruz ki, her duygu, düşünce ve davranış bir sınıfın damgasını taşır. Bireyin taşıdığı damga, hangi sınıfın ise ona hizmet eder. Hakim sınıfların kendi partileri dışındaki siyaseti yasaklamaları, baskı altında tutma çabaları insanların politika içinde olmalarına engel olamaz. Eğer olunabilseydi tarih boyunca bunca değişiklikler, değişimler (yönetenlere rağmen) olmazdı. Ancak şiddetle yapılan engellemeler sadece bir süre için toplumsal gelişmeyi gerletebilir o kadar. Şiddet altında tutulan bir toplum eninde sonunda şiddeti uygulayanları yok edecek şartlara göre örgütlenecektir. Yasaklamalar, baskı ve terör, yani faşizm gizli örgütlenmeler doğurur. Tıpkı günümüzde olduğu gibi. Açık mücadele alanları geçmişte olduğu gibi bugünde mücadele ile elde edilecektir. Hiç bir siyasi yapı keyfi olarak illegaliteyi seçmez, bunu içinde bulunulan toplumsal yapı yaratır ve geliştirir, güçlendirir.

"İŞÇİ SINIFININ İKTİDAR MÜCADELESİNDE ÖRGÜTTEN BAŞKA SİLAHI YOKTUR"

İşçi sınıfının iktidar mücadelesini, işçi sınıfının politik örgütü Proletarya Partisi başarıya ulaştırabilir. Proletarya Partisi, işçi sınıfının politik mücadele aracıdır. Sınıflar mücadelesinde Proletarya Partisi, işçi sınıfının en büyük silahıdır. Bu parti, tüm toplumsal sorunları tespit eder. Bu sorunları objektif bir süzgeçten geçirir, sorunların çözüm yollarını gösterir, görevlerini belirler ve bunları hayata geçirmek için önderlik eder.

PROLETARYA PARTİSİ ÜYELERİNDE SINIF YAPISI ARANMAZ

Bilimsel sosyalizmin ışığında sınıflar mücadelesine aktif olarak katılıp-katılmadığı ve bu mücadeleyi meslek edip-edinmediği, kolektif yaşam içinde disipline uyup-uymadığı gibi özel nite-

likler aranır.

SINIFLI TOPLUMLARDA PARTİ ÖRGÜTLENMESİ BİRİNCİ DERECEDE HAYATİ ÖNEM TAŞIR

Ancak diğer örgütlenmelerin hiçbirinden vazgeçilmez. Parti örgütlenmesi dışındaki örgütlenmeler içinde faşizm koşullarında askeri örgütlenme esas, diğerleri talidir. Diğer örgütlenmeler içinde ise ekonomik örgütler olarak işçi sendikaları örgütlenmesine özel önem verilir. Çünkü işçi sınıfı, buralarda ve fabrikalarda örgütlenir. İktidar mücadelesini omuzlayacak olan, partisi aracılığı ile işçi sınıfı ve çeşitli milliyet ve mezheplerden emekçi halklarımız olacaktır.

PROLETARYA PARTİSİ, DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK İLKESİ TEMELİNDE ÖRGÜTLENİR. DEMOKRATİK MERKEZİYETÇİLİK İLKESİNE GÖRE AZINLIK ÇOĞUNLUĞA UYAR

Kararlar parti içinde demokrasi uygulanarak, sorunlar özgürce tartışılarak tespit edilir ve karara bağlanır. Karara bağlandıktan sonra da herkes (katılmayanlarda) buna uyar ve uygular. Ancak azınlıkta kalanların haklarında korunur. Onlar parti içi mücadelede gerekli yerlerini alırlar. Bunu kendi organlarında disipline uyarak yürütürler. Proletarya Partisinde tek merkez ve tek disiplin hakimdir. İki merkez, iki disiplin gibi sakat anlayışlar mahkum edilir. Çünkü çok başlılık anarşizmi doğurur. Bu da partiyi geliştirip güçlendirmeyi, tam tersine dağılmakla yüz yüze bırakır. Karar mekanizmasını elinde bulunduranlar parti içinde demokrasiyi işleterek hayat bulurlar. Aksi taktirde karar, genelge ve yönetmelikler havada kalır. Çünkü uygulayanlar kadrolar olacaktır. O yüzden siyaset belirlendikten sonra kadrolar belirleyici rol oynarlar. Doğaldır ki, her kadro, alınan kararda katkısı varsa bunu uygulamada daha gönüllü ve kararlı olur. İşte bunun için parti içi demokrasi parti için hayati önem taşır. Proletarya Partisi'nin kadroları yaratıcı ve bir o kadarda sorgulayıcı olmak zorundadırlar.

MLM KADROLAR SORGULAYICI VE YARATICI OLANLARDIR

"Gözümü kapam yazıfemi yapam" niteliğindeki kadrolar Komünist olmazlar. Bazı yöneticiler tabanın eleştirilerinden öcü gibi korkarlar. Bunlar aslında önder kadrolar olamazlar. O mekanizmada bulunsalar bile bu böyledir. Sıfat taşımak herşeyi belirleyemez. Her yapıda yanlışlar olur. **Subjektivizmden arınmanın yolu, üretim, sınıfsal ve bilimsel deneylerle her gün ve her saat kendini yenilemekten geçer** ●

Koç'ların bütçesi ve enflasyon Burada dört mevsim zor'la geçiyor, zoru zor yenecek 2

İsteyen "daha fazla siyasi kararlılık", ne demektir? **Birincisi**, daha azgın özel savaş, daha fazla silahlanma demektir. Çünkü Koç silahları çok sever. **İkincisi**, Çiller'in düştüğü kararsızlığa düşmemek demektir. Örneğin Çiller, tarımı desteklemek için kamu kaynakları akıtmaktan bir türlü vazgeçmemiştir. Tekstil lobisinin pamuk ihracatını yasaklama çabalarına sessiz kalmıştır. Dahası DYP, hatırlanacağı gibi, IMF'ye verdiği sözleri de pek tutmuyordu! 1995'te, ihracata verilen 200 milyon dolar desteğin 100 milyon dolarını "tarıma" ayırmakta tereddüt etmemiş, 6 trilyonluk hayvancılık kredisi bile vermişti. Halbuki tarım destekleme kurumları üzerindeki yükün azaltılması için sadece üç ürüne destek vereceğine, tarım ürünü fiyatlarını dünya fiyatları düzeyinde tutacağına ve Ziraat Bankası'ndan tarım satış kooperatiflerine piyasa şartları dışında ucuz kredi vermeyeceğine dair sözler vermişti. Bunlar bir yana, özelleştirmeler konusunda sürekli yasal engeller çıkıyordu vs. vs.

Mesut Yılmaz, IMF ile 3 yıllık bir anlaşma yapmak gerektiğini söylüyor ve 5 Nisan krizi gibi bir krizin, enflasyonun indirilmesi ile engellenebileceğini ve bunun da ancak 1998'in ikinci yarısında belirli adımlar kaydedebileceğini belirtiyordu. Yani halk zamlara ve "tedbirlere" sessiz kalmalıydı! Ne varki Rahmi Koç'un savaş hükümetine verdiği, esasında politik bir destek olan "gerekirse bir yıl kar etmeyiz" söylemi, TÜSİAD tarafından pek sıcak karşılanmadı. Bülent Eczacıbaşı "gönüllü zararlar enflasyonu düşüremezsiniz" derken, Üzeyir Garih "sadece bir iki firmanın karar yetmez, Sanayi Bakanlığı ve TOBB on ayak olursa biz de katılırız. Firmalar anlaşmazsa Koç holdingin yaptığı Don Kışotluktan öteye gidemez" diyordu.

İşin özü, Rahmi Koç, "toplumsal uzlaşma" aldatmacasıyla halkın beynini bulandıracığının ve savaş hükümetine arkı çıkacağına hesabını yaparken, esasında ciddi bir gaf yapmıştı. Sınıf daşlarının tepkisi, söylemlerinin özüne olmaksızın çok, söylenmiş olmasaydı. Elbette bu tartışmanın rant dalışına ilişkin bir yönü de var. Ancak, esasında "istikrar programı"na ilişkin bir konsensus olduğu düşünülürse, otomotiv, beyaz eşya gibi sürecin en çok kar getireceği sektörlerde bulunan ve silah sanayinin önemli bir rantıyesi de olan Koç'a karşı çıkışların esasta politik yaklaşımlardan kaynaklandığı açıktır. Nesele şu ki, Koç, her zaman "günah keçisi" addedilen vitrindeki hükümetin arkasındaki gerçek gücü yani kompradorları istemeden deşifre etmiştir. Hükümetin ne ekonomi ne de politika yönteminde hiç bir söz sahibi olmadığını, hakim sınıfların temsilcileri olmakla birlikte poli-

tik iktidar falan olmadıklarını, dolayısıyla enflasyonun kaynağının da komprador kapitalizm olduğunu vs. tescillemişti. Ki böylece bir gerçekliğin deşifresyonunun hakim sınıflarca pek de hoş görülmeceği açıktır. Eczacıbaşı bu gafı gayet açık bir ifade ile düzeltmeye yöneldi. "Sanayi kuruluşlarının fiyat artışları piyasa ekonomisinde enflasyonun nedeni değil sonucudur!" Halbuki TUFFE'nin TEFE'den daha yüksek seyretmesi bile talep enflasyonunun önde gittiğine işaretler. Emperyalistler, daha borçlarını doğru dürüst ödeyemeyen usaklarından bir kesiminin, borçlanmadan kaynaklı yükselen TEFE'ye karşılık kendi ceplerine enflasyonist genişleme rantları koymaya devam edisinin, ekonomik krizi daha da derinleştirdiğinden hareketle, kar marjlarında fazla ileri gittiklerine vurgu yapıyorlardı.

Yine de, bu tartışma ekseninde bloklaşmanın perde arkasındaki ekonomik yönlerini de küçümsememek gerekiyor. **Birincisi**, ANASOL-D Hükümetinin üç yıllık bir istikrar programı söyleminin içerisinde, üç yıl daha hükümette kalma düşüncesi var, ki bu pek olası değil. **İkincisi**, biraz gerçekçi yaklaşıldığında, söz konusu saldırı programının ciddi bir sosyal karşı koyaşla karşılaşmadan yavaş ve adım adım uygulanmaya konulmasının siyasi, nesnel zeminin olmadığı gibi, bu kadar uzun bir sürece ilişkin hayali programlarla ABD'den kredi alabilmek hemen hemen imkarsız bir şeydir. Nitekim ABD, söylenildiğinin aksine üç yıllık bir programa hiçte sıcak bakmadığını ve "şok program" istediğini IMF kanalıyla açıklamış bulunuyor. Şok program için daha çok sert politik askeri saldırılar gerekecek, ki bunun için hakim sınıfların politik gücü yok. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık durumundalar. Ne var ki ABD'de bastırıyor, inisiyatifli pusuya yatmış Alman sermayesine bırakmaya niyeti yok. Ekonomik zorunluluklarının yanısıra son süreçte Ortadoğu'daki konumlanışı da Türkiye'yi ABD'den fazla uzaklaşmama mecbur ettiğinden çelişkiler daha da keskinleşiyor. **Üçüncüsü**, tüm bunlara eklenen hakim sınıfların kendi aralarındaki kimi iç çelişkileridir. Ülkenin tarım sektörünü tamamen dibe vurdurmak ve daha fazla kölelik, aldıkları usaklık paylarında ister istemez kırptıya yol açacaktır. Bu durum özellikle tekstil gibi sektörleri çok daha fazla etkiliyor. Üstelik Türkiye'nin en iddialı sanayileşebildiği ve yatırım yaptığı, imalat ve kapasiteyi artırdığı neredeyse yegane sektör bu. Handikapı, ithalat ve borçlarını, kredileri finanse edecek döviz. Ve genişledikçe bu genişlemeyi borçlarla finanse ettiğinden, yüksek kar marjlarıyla sağlanan kazanç. Buna karşılık dünyadaki

ekonomik kriz ve kendi borç krizleri, emperyalist efendilerinin "antik karşılaştırmalı borç yok" söylemleri ve "kredibilite"lerinin düşmesi" bu sanayicileri de sürekli çıkmaz içerisinde tutuyor. Kısacası, efendilerine boyun eğmek durumundalar. "Bağımsız" hareket etmeye kalktıkları her hamlede, emperyalistlerin borçları hatırlatması, kredilerini çekmesi yıkılıp yok olmamak için kapitalist hırslarını dizginlemeye ve birer komprador olduklarını hatırlamaya motive ediyor onları.

Bunlar, ülke komprador burjuvazisinin sürekli ekonomik kriz ve bağımlılık içerisinde olmasının getirdiği olağan kronik sorunları. Açık ki, üç yıllık bir istikrar programında ve enflasyona ilişkin hükümetin açıklamalarının da reel hiçbir değeri yok. Rakamlarla oynanarak enflasyon düşürülmeyeceği gibi, ABD ve IMF'yi de kandırmak mümkün değildir. IMF "şok program istiyor" demişti. Bunun anlamı şuydu. Hemen ve mutlaka dediklerimizi yapacaksınız. Bunun sizin için ekonomik ve politik bedeli bizi ilgilendirmiyor. Yoksa tamamen çökersiniz.

Esasında iç talebin daraltılması, toplam talebin geliştirilmesinin yegane yolu satın alma gücünün azaltılmasıdır. Ne varki Türkiye'de en yoksul %20'lik nüfusun ulusal gelirden aldığı payın %5, en zengin %20'nin ise %55 olduğu düşünülürse (tam 11 kat), kimin hangi satın alma gücü düşürülecek? Bu uçurumun gerçekliğinde böyle bir ekonomi politika ile siyasi krizin daha da derinleşerek sistemi çok daha fazla tehlikeye sokmasının önünün alınmasının mümkün olmadığı herkesin malumu. Ekonominin çok daha kötüye gideceği de biliniyor. Dolayısıyla bu durum hakim sınıflar için tam bir çıkmaz.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülke ekonomisinde para politikalarıyla bırakalım düze çıkmayı, en ufak bir iyileştirmenin dahi imkanı yoktur. Çünkü kriz, doğrudan sosyal ekonomik yapıdan ve emperyalizme tam bağımlılıktan kaynaklı kronik bir krizdir. Türk lirası dolara endeksli, reel faizlerin yükseltilmesinde orta sınıflar dahil tüm halk sınıf ve tabakalarının zaten sefalet içerisinde olmalarından kaynaklıdır. Bu neden halkın büyük çoğunluğunun talebi üzerinde ciddi bir etki yapmaz. Sömürü düzeni aynen böyle devam ettiği müddetçe ekonomi çöküntü içinde olmaya ve sürekli dış borçlanmalarla sürdürülmeye çalışmaya devam edecektir. Oyleyse, açık ki ekonomik kriz, emekçi sınıflara aç kalmaları için verilen kölelik ücretinin daha da kısıtlanması, gelir dağılımında çok daha büyük dengesizlikler ve tüm halkın perçatılma açığı, sefaletle mahkum edilmesi ile halkın sırtından gideilmeye çalışılacak ve

daha da derinleştirilecektir.

"Faizler ve kur politikalarıyla ekonomiyi düzenleyeceğiz, enflasyonu düşüreceğiz" türünden tüm sözler, tamamen yalan ve talan üzerine kurulu burjuva ekonomisinin halkın kafasını karıştırıp kandırmaya dönük boş laf safsatalarından ibarettir. Emperyalizm çağında rekabetten, piyasa ekonomisinden utanmazca bahsettikleri yetmiyormuş gibi, enflasyonu ve mali krizleri kendilerinden bağımsız gösterme çabaları da sahtekarlıktır. Burjuva ekonomisinin tüm teorileri yalandan ibarettir. Ve her geçen gün yalanların teker teker çöktüğüne tanık oluyoruz. Ki esasında Marksizmle birlikte burjuva ekonomi politığının iç yüzü açığa çıkmış, Leninizmle emperyalizmin ne olduğu deşifre edilmiştir.

ENFLASYON EKSENİNDE DÖNEN TARTIŞMALAR NE ANLAMA GELİYOR?

Hükümetin "1998'de %50 enflasyon" söylemine paralel olarak Koç'un açıklamasının halk için ne anlama geldiğini biraz daha aydınlatmadan önce, ilgili tepki ve yorumlar üzerinde biraz daha duralım. "Hiç kar etmeyiz" gafı "hemen tahminlerimizi, plan ve programlarımızı, hesaplarımızı hedeflenen enflasyona endeksleriz" diye düzeltildi. Bu, hiçe inandırıcı olmayan fedakarlık söyleminin bir miktar daha muğlaklaştırılması ve gerçekçi bir havaya sokulması içindi. Ne varki gafın özünü deşifiriyordu. Koç, hükümete bu şekilde tam destek verirken, Hazine Müsteşarı Egilmez Koç'u kutluyordu. Maliye Bakanı Zekeriya Temizel'de üreticinin ve esnafın sırtına yükleyeceği vergi "reformu" öncesi bu "toplumsal sorumluluğa" tüm halkın katılmasını istedi. Böylece, sermayedarların çıkarları, ağız birliği ile tüm halkın ve tüm "ulusun" çıkarları gibi yanıtılmaya çalışılıyor. "Herkesin katılımıyla, oy birliğiyle ve ulusal sorumluluk ile altından kalkacağız" demagogisi ile ideolojik saldırı, ekonomik ve politik saldırıya paralel yürütülüyordu. ("Ekonomik ve Sosyal Konsey" bileşenlerinin buna ortak olması da şaşılabilecek bir şey değil, işbirlikçiliklerinin doğal sonucu.)

Eczacıbaşı, Sabancı ve diğerlerinin Koç'un bu tavrına karşı duruşlarının ideolojik ve kısmen politik sebeplerini ve kimi ekonomik gerekçelerini de açmaya çalıştık. Ancak gerek ekonomik, gerekse de politik yönünü başka açılarından da biraz açmak gerekiyor.

Koç'un bulunduğu başlıca sektörlerin otomotiv, beyaz eşya ve gıda olduğunu söylemiştik. Bu süreçte tekstil sektöründen tamamen çıkmaya düşüncesinde olduğunu da ekleyelim. "Fiyat kontrolünün esas olarak ithalatı kısımla dönük, kimi içe dönük üretim yapan tekelileri etkileyeceğini düşünürsek, bunun Koç'u pek fazla etkilemedi-

gi açık. Üstelik Koç'un "tuzu kuru"! Hem Alman hem de Amerikan sermayesine sırtını dayamış ihracat için üniteye hazır. Bunun aksine tekstil gibi sektörlerin faizlerin ve kredi maliyetlerinin artışlarından, yatırım kısımlarından en çok etkilenenlerini söylemek yanlış olmaz. Bunlar tanıma daha bağımlı ve "sanayici" olma özellikleri (makina ve teçhizat noktasında tam bağımlı olmalarıyla beraber) tüccar olmalarına daha hâskin. Bir çeşit "ihracatçı sanayici çelişkisi" Koç'un açıkladıkları karşısındaki duruşlara da yansıyor kuşkusuz. Kar marjları noktasındaki ciddiyetsiz olduğu açık söylemlere bile tepki vermelerinin bir sebebi de bu. Daha önce de değindiğimiz için ayrıntılandırmadan devam edelim.

Sözkonusu bu kesimlerin şu an en çok ihtiyaç duydukları şey kredibilite. Yani en kısa zamanda, en hızlı bir şekilde, ne pahasına olursa olsun borçlanabilmek, kredi alabilmek istiyorlar. Ama Koç, fedakarlık söylemleriyle çömek sokuyor ve üstelik Amerikalı efendilerinin hemen yapılmasını istediği "tedbirleri" 3 yıl gibi muğlak bir sürece yayan hükümete de tam politik destek sunuyor. Koç için "hava hoş". Ama Amerikalılar, hükümetin "çok bir programla" gerekli yasal düzenlemeleri yapmasında direteceklerdir kuşkusuz. Dolayısıyla Ecza-cıbaşı'nın cevabı da kısa ve net: "Önce hükümet fedakarlık yapsın, gerekenleri yapsın".

Enflasyonist "büyüme" sanayi sektöründe hızlı bir birikim imkanı sağlar. Ülkemizde "sanayiciler" ithal makina ve teçhizatla iş gördüklerinden ve sürekli emperyalist sermaye ile finanse edildiklerinden, bu "birikim" dışarıya akar. Buna karşılık genişleyen pazar ve talep noktasında yeni "yatırım"lar da yine borç ve kredilerle finanse edilir. Bu noktada, girdiler için ithalat hacmi önemlidir. Tarımsal kredi ve teşvikler, düşük fiyatlı girdiler, sübvansiyon programları dolayısıyla düşük maliyet, yine yüksek kar marjları, geniş bir pazarda tekel olmak, Anadolu'da toprak ağaları ile çok daha girift ilişki içerisinde bulunan bu komprador-ağa kesim için tercihtir. Dolayısıyla emperyalizmle bir bütün para ticaret ilişkileri olan "tüccar-kompradorlar"la aralarındaki çelişkinin temel ekonomik sebebi de bu rant dalışıdır. Ki özelleştirmeler noktasında olsun, teşvikler ve sübvansiyonlar noktasında olsun, "vergi reformları" noktasında olsun yansıyan dalışın temel ekonomik yönü yukarıda belirlediğimiz bu durumdur. Son süreç de bu durum, ABD yanlış politik yaklaşımlarının acil kredi ihtiyaçlarından dolayı çok daha sabırsız olması şeklinde yansıyor, ki tüm dünyada kredi ve ticaret hacimlerindeki daralma onları buna mecbur etmektedir. Bu sebeple de "yatırım" vb. söylemleri enflasyonist "popülist" politikalarından da vazgeçmek zorunda kalıyorlar.

1984'te döviz bulundurma serbest bırakılması ve 1986'da borsanın oluşturulmasıyla 1988'de kamu iç borçlanma kağıtları esas hale gelerek emperyalizme finansal bağımlılık, ticari bağımlılığa nazaran güçlendi. Spekülatif bir işleyiş içerisinde olan borsa, yabancı yatırımcıların mutlak rant kaynağı olarak ülke ekonomisinde yerini sağlamlaştırdı. Bu koşullar altında "sanayici" kesim ile "tüccar" kesimin emperyalizme bağımlılık biçimleri noktasında özünde pek bir fark da yoktur. Sermaye hareketlerine bağımlılıkları, tüm hakim sınıf kitlelerinin fikir birliği içerisinde IMF "reçetele-

ri"nin zorunlu uygulayıcısı olmalarını beraberinde getirir.

Koç'a en sert çıkışı Ecza-cıbaşı ve tekstilci TÜSİAD Başkanı Muharrem Kayhan yaparken, Sabancı "yumuşak" yaklaşmıştır. Krizin spekülasyonlarından en yüksek karlarla çıkan Koç, Sabancı ve Kazım Taşkent gibileri olması da bu sürecin başka bir "ilginç" noktası. Açıkta "fedakarlık" demagogisini ciddiye alıp karşı çıkan kesim ticaret odaları olmuştur. Fiyatları şu veya bu şekilde sabit tutmak veya düşük artışlarla yelinmek, bunun acısını fazlasıyla işçiden çıkarması pek de mümkün olmayan küçük ve orta ölçekli işletmelere yaramaz. KOBİ'ler yüksek maliyetleri ve rekabet gücünden yoksun olmaları sebebiyle iflasa sürüklenilebileceklerdir.

Fiyatların dondurulması veya %50 enflasyona göre hesaplanarak artırılmasının anlamı, işçi ücretlerini dondurmak, reel ücretlerde muazzam genilemeler ve artırımsızlıktır. Ancak KOBİ'lerde ücret düşük tutulsa bile kar marjı pazarın çok altındadır. Esas artı değer araçlar da kalmaktadır.

Kısacası, hakim sınıflar çatışıyor çatışması ancak ekonomik ve politik krizin varlığı boyut, sistemin tehlikeye girmesi, onları "bir"leştiriyor, hep birlikte ABD'ye dilenmeye, IMF'nin kölelik paketi için emperyalistleri ikna etmeye çalışıyorlar.

IMF, ISRARLA ŞOK PROGRAM İSTİYOR

Hazırladıkları "istikrar programı"nın tüm halkı kanın tokluğuna bile muhtaç kolece çalışmaya mahkum edecek şekilde planlayan devletin mevcut hükümeti, tüm "iyi niyetine" rağmen efendilerini memnun edememiş benziyor. "İç talebi daraltmak", hiç bir fiyat elastikiyeti olmayan temel tüketim maddelerini bile alamayacak duruma getirmekten başka birşey değildir. Nasıl olacak? IMF patentli "müthiş" çözüm de burada yatıyor. "Açlık, iliklerine kadar sömürü ve tam teslimiyet". Bununla beraber hakim sınıfların tüm bu koşullar altında işsizliğin daha fazla artmasına "içleri el vermiyor" ve elbette ki halkı açlığa mahkum etmeyi, işsizliği arttırmadan en azından fazla arttırmadan yapmanın formülünü (!)de dış pazar potansiyeline oynamak yani sanayicilerin yabancı kuruluşlarla birleşerek ihracata atılmaları yapmasında, işçileri buralarda çalıştırmakta buluyorlar! Mesele bu kadar açık. Ülke, kelimenin gerçek anlamıyla "borca" satışa çıkarılmış durumda.

Türk hakim sınıfları, efendilerinin yüksek çıkarları için her türlü "cele"ya katlanmaya hazır olsalar da, Alman sermayesinin alımlarından hoşnut olmayan, zayıflayan politik hegemonyasını tüm dünyada yendi ve sağlam inşa etmek için canına feda olan ABD, hemen ve daha fazla politik, askeri ve ekonomik bağımlılık istiyor. Mevcut iç savaş koşullarında, politik konjonktürün iyice sıkıştığı özel savaş aygıtı, "şok programı" sorunsuz uygulanılabilecek durumda değil. Hele ki halk hareketliliğinin ve devrimci dalganın yükselerek geldiği şu süreçte. Ne var ki ABD, "silah ambargosu" diye askeri "yardımları" kısılabileceği tehdidini özel savaş aygıtına dayatmış durumda. Dünya emperyalist sisteminin iç çelişkilerinin Türk devletine yansıyan bu yönünün ABD'nin lehine sonuçlanacağı şimdiden öngörülebilir. ABD'de süren "anlaşmaya anlaşma" turlarının varacağı "yepyeni bir model" olma iddiasını taşıyan program, "üç yıllık programına" IMF'yi ikna edemeyen Yılmaz hükümeti-

nin ardından "kahraman" Türk askerinin "silah ambargosu" konusunu görüşmek üzere ABD'ye gidişi ve müdahalesiyle yani vereceği politik güvencelerle program için "ara çözüm" Amerikan tarzı bağlanacaktır. Türk devletinin mevcut Ortadoğu, Kafkas politikalarına baktığımızda, ekonomik zorunlulukların ötesinde mevcut politik ve askeri duruşun da boylesini kaçınılmaz kıldığını görüyoruz.

HALK İÇİN "YENİ" OLAN BİR ŞEY YOK

İster bir yılda "şok" şekilde olsun, ister üç yılda, halk için planlananlar arasında yeni olan bir şey yok. Her şeyden önce, özelleştirmeler Amerikan emperyalistlerine mi yaramış, Almanları halk için sonuç vermiyor. "Vergi reformu" ile girişikleri "götürü verginin kaldırılması", sadece esnafı vuracaktır. Kimsenin soygunculara ve vurgunculara dokunmadığı zaten bilinen bir gerçek. Ötesi kandırmaca. "Kayıt dışı" "vurgun" deyip durdukları sonuçta esnafın, küçük üreticinin alınterini vuracaktır. Dolayısıyla kaynaklar sağlamayı hedefleyen "istikrar programı"nın vergilerden bekleyebileceği kaynak, halkın "birinci sınıf etmek" yerine "ikinci sınıf etmek" yemesinden veya hiç yememesinden sağlanacak olmalıdır. Ötesi, özelleştirme ile sağlanacak vurgunlardan yani işletmelerin bir bütün emperyalizme peşkes çekilmesinden sağlanacakları "kaynak"tır. "Enerji krizi" demagogisi ile ABD eksenli talan politikası sürüyor. ABD, Kafkas petrol ve doğal gazından maksimum payı kapmak, tam bir ekonomik politik hakimiyet için başta Rusya olmak üzere kimi emperyalist devletlerle dalışa dursun, Türkiye'nin yeraltı kaynakları ve termik santralleri şimdiden cebindedir. Eyüp Aşık, termik santraller ve telefon özelleştirmelerinden 2 milyar dolarlık gelir elde ettikleriyle övünüyor. 1998'de ise 10 milyar doları hedeflediklerini söylüyor. Özelleştirme talanının önüne yargı engeli takılmışsa da, bu talan elbetteki sürecektir. Çünkü IMF öyle istiyor.

1997 sonuna kadar Etibank, Sivas Demir Çelik, Konya Magnézit-Tuğla Sanayi AŞ, Havaş'taki kamu payları ve Sümer Holding ile ORUŞ'e ait bazı işletmelerin özelleştirilmesi öngörüldüğü bu 1998 için ise hedefler Telekom, PETKİM, POAŞ, TÜPRAŞ'a ait bazı rafineriler ve İş Bankası, Özelleştirme İdaresi Başkanı Uğur Bayer, 2000 yılına kadar 30 termik santralin yapılacağını söylüyor. ABD tüm bu talanı kendisi yapmak için sıkı pazarlığa yapmış, girmiş çok mu?

Halkımız, 10 milyar dolara madenlerin promasyon diye verildiğini ve santral ihalelerinin ülkenin satışı olduğunu elbette ki görüyor. Ancak mevcut karşı duruşun düzeyinin yetersiz olduğu açık. Özelleştirmenin önündeki yasal engelleri kaldırarakları muhakkaktır. Süreci daha radikal tavır alarak gerektiriyor. İşgaller, grevlerle yeni göğü sarsmak, alanları, sokakları emperyalizm ve IMF karşıtı sloganlarla inletmek, kısacası savaşmak ve kazanmak şart. Şimdiden bütçeyi, IMF paketlerine ve özelleştirmeye karşı işçi hareketleri ivmelenmiş durumda. Sonuç alıcı ve "radikal bir tarzda bu hareketleri yükseltmek tek alternatif.

Enflasyonun çok çok altında olan %30'luk sadakaya bile hakim sınıfların "radikal" ve "sert" kesimleri, "hani talebi kısacaktır" diye minn kırı ederken, kamu emekçileri alanlardan yetersizde olsa direnişe geçtiler. KEK'in "1998 talan bütçesine karşı grevli toplu sözleşmeli sendika ve yaşana-

bilecek bir ücret" talepli eylemleri sürüyor. Desteklenmeli ancak net bir anti-emperyalist içerikle politize edilmelidir. Ekonomik taleplerle ve reformist bir eksenle sınırlı bu hareket tarzının mevcut ekonomik ve politik konjonktürde, giderek politize olma zeminlerinin fazlasıyla bulunduğunu belirtmek zor değil. Elbette ki, bu nokta da devrimci politikaların taşınabilmesinin ve etkinliğinin belirleyici olduğunu belirtelim.

MALUM PAKET ZATEN UZUN ZAMANDIR UYGULANIYOR

Söz konusu "istikrar paketinin" Temmuz ayından beri uygulanmaya konduğunu bizzat Hazine Müsteşarı açık açık söyledi. Buna karşılık Güneş Taner "şok" program falan yok demek ve topyekün "fedakarlık"la ağır ağır üç yılda başarılı bir ekonomik modelin oturtulacağını söylemekte ısrar ediyor. Her halükarda, emperyalistlerin yapılmasını söyledikleri yapıldı, yapıyor ve yapılacak. Yaptırmamak ve savaşarak kazanmak sadece işçi sınıfı ve emekçilerin elinde. Aslında saldırıların çoktan başlamış olduğu ve ivmelenerek yeni saldırı dalgalarının sürdüğü açık. Maliye Bakanı Zekeriya Temizel'in bulduğunu açıkladığı müthiş(!) kaynaklardan bunu anlamak mümkün. Sadece KİT ürünlerine 1997'de yapılan zamlardan 339 trilyonluk kaynak sağlamış. Esnaf ve tarımsal kredi faizlerinin yükseltilmesi ile de Ziraat Bankası'na 1 katrilyon TL, Halk Bankası'na 442 trilyon olmak üzere, zamlarla birlikte sağlanan toplam kaynak tutarı 1 katrilyon 706 trilyonu buluyor. Zamlar otomatik bağlanmış şekilde ardi arkası kesilmeden geliyor. Bu durum 1998'de %50 enflasyon hedefinin ciddiyetsizliğini bir kez daha açığa çıkarıyor. Önceden yapılan zamlarla, rakamlarda oynama yıllık enflasyonu düşürdük deme komikliğini düşleyebilmeleri de işin tabası.

Bu arada mezarda emeklilik yasallaşıyor, "çalışanları tasarrufa teşvik fonu" adı altında yapılan sömürü, sözde işsizlik sigortası adı altında tamamen gasp ediliyor (nemalar zaten uygulanan faiz hadleriyle eritiliyordu). Plana göre tarımsal desteğin sona erdirilmesiyle çiftçinin eline geçen fiyatlar reel düşüş yaşıyor ki, desteğin altında küçük üreticiye yaradığı falan yoktur. Kısacası bir bütün olarak tüm halk sınıf ve tabakalarına ekonomik saldırılar bu denli boyutlanmışken, sözde işçi ve emekçilerin ekonomik mücadele örgütleri olan sendika üst yöneticilerinin tutumu ise ayrı bir handikap. Ridvan Budak, Koç'un halkı kandırmayı hedefleyen önerisini "toplumsal barışın sağlanmasında çok önemli bir adım" olarak görüp kutsayarak, Türk-İş ve Halk-İş de kaza üzerinde düşeni yapmaya hazır olduklarını ifade ederek, halk düşmanı işbirlikçi tutumlarını bir kez daha tescilliyorlar.

Yılmaz kış zor geçecek diyor. Zor geçeceği doğru. Ama hakim sınıfları, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halklarının yükselen mücadelesi ve derinleşen iç savaş-yaygınlaşan gerilla savaşı karşısında çok daha zor kışlar bekliyor.

Yaz, kış, dört mevsim sıcak, çok sıcak bir süreç var önümüzde. Anti-faşist, anti-feodal, anti-şovenist, anti-emperyalist demokratik halk devrimine yüklenmekten; bağımsızlık halk, demokrasi ve sosyalizm için, sürecin ana görevi olan gerilla savaşına her alandan omuz vermekten, savaşı yükseltmekten ve bizzat katılmaktan başka seçenek var mı? ●

Osmanlı'dan Susurluk'a

devlet çeteleri

2

Ittihatçılar, savaşa daha iyi hazırlanabilmek için, kendi ülkesi içindeki huzursuzlukları, gelişen isyanları ve güçlenen muhalefeti susturmak amacıyla cephe gerisine yönelir önce. Bunu yasal yollarla yapamayacakları açıktır. Hangi yöntemle bunu başaracakları konusunda bir sıkıntı çekmezler. Kendilerinden önceki yöntemleri hemen devreye sokarlar. Zaten gizli komiteler esasına göre örgütlenmiş teşkilatları hazırda bulunmaktaydı. Hemen ilk iş olarak bu teşkilatlarını daha da genişletip, Osmanlı'nın tüm egemenlik alanlarına yaymaya başladılar. Hatta işgal edilmek için göz konan ülkelerde bile bu teşkilatlarını oluşturdular. Öyleki, iktidarı ele geçirdikten sonra yarı-yasal bir statü kazandırdıkları Teşkilat-ı Mahsusa, kısa zamanda 30 bin (otuzbin) üyeyi kendi bağrında örgütleyip yönlendirmeye başladılar. Afganistan'dan Hindistan ve Habeşistan'a, Balkanlar'dan, Arap ve Mağrip ülkelerine kadar geniş alanlarda halk üzerinde her türlü zulmün, her türlü yağmacılığın ve her türlü katliamın altına imzalarını atarlar.

Teşkilat-ı Mahsusa; "İttihatçıların propagandalarını yapmak, bilgi toplamak, halka padişah aleyhine ve gelişen bağımsızlık hareketlerinin aleyhine kışkırtıp harekete geçirmek, ülke içinde karışıklık çıkarmak, ırkçı-Turancılık ideolojilerini yaymak, bir türlü korkutup, sindiremedikleri muhaliflerini ortadan kaldırmak için suikastler düzenlemek, sabotajlar tertiplemek..." amacıyla, İttihatçı önderlerden Enver Paşa tarafından kurulur. Bu örgütün başına ilkkin Doktor Nazım getirilir. Dr. Nazım bu görevde uzunca bir süre kalır. Ancak İttihatçılarla ters düşmeye başlayınca hemen tasfiye edilir. 1914 yılında yerine bir başka hekim olan Doktor Bahaeddin getirilir. İktidarlarından olupta kaçıkları güne kadar bu görevini sürdürür.

Teşkilat-ı Mahsusa; eşkiyalardan, bulundukları yerde eşraf takımının başına bela olan kabadayılardan, ordu içinde örgütledikleri askerlerden ve özellikle kentlerde yaşayan gençlik içinden kazanıp örgütledikleri insanlardan oluşturulur. Ve bunlar oylesine yetkilerle donatılıp, halkın ve diğer milliyetlerin üzerlerine saldırtılırki, yaptıkları bugün bile Türk devletinin başını ağrıtmaya devam eder, uluslararası ilişkilerini döneme göre etkiler boyutundadır. Örneğin, 1915 yılındaki büyük Ermeni tehciri ve katliamı buna bir örnektir. Ve Teşkilat-ı Mahsusa'nın üzü, bu katliamla ülkenin sınırlarını aşip, uluslararasılaşır.

1915 yılındaki büyük Ermeni soykırımını

nın en barbarca uygulandığı yerlerin başında Van, Erzurum, Diyarbakır ve Irak'la Suriye'ye sürgüne gönderilenlerin katledilmesi gelmektedir. Sürgüne gönderilenlerin yolları üzerine kurulan ve kurdurtulan pusularla canlı kalmamacasına yapılan katliamlar sonucu yerlerine çok az sayıda insan yetişebilir ancak. Uyguladıkları bu tür toplu katliamların yanı sıra ırza geçmeler, mallarını mülklerini yağmalamalar, bugün T. Kürdistanı'nda yaptıkları gibi, köyleri ve evleri, içindeki insanlarla birlikte yakmalar... Bu katliamda yer yer Kürtleride kullanmış, suçlarına ortak etmişlerdir. Bu katliama karşı duran ve ulusal taleplerini kazanma doğrultusunda örgütlenme yapan Ermeni ulusal hareketinin liderlerindeki bu dönemde çetelerine katlettirmişlerdir. Aynı Kürt ulusal liderlerine yaptıkları gibi. Örneğin, bunun en açık örneği Konya'da yaşanır. İstanbul'da yaşamakta olan Ermeni hareketinin liderlerinden bir kısmı, bizzat Talat Paşa tarafından İstanbul'dan uzaklaşmaları ve terketmeleri yönünde tehdit edilirler. Ancak bunu kabul etmezler. Bunun üzerine, Vartkes'in liderliğindeki diğer Ermeni kadroları evleri basılarak tutuklanırlar. Sözümona savaş divanında yargılanmak üzere Konya'ya götürülüp cezaevine konurlar. Davanın duruşması için Ankara'ya götürülmek üzere yola çıkarılırlar ve yolda öldürülürler.

Ermeni soykırımının boyutunu, İttihat ve Terakki'cilerin kendi yazdıkları anılarında, kendi içlerindeki tartışmaları ve haberleşmelerinde çok rahat görebiliriz. Bu konuda kendilerine başvurmak en doğrusudur.

M.S. Lazarev'in Kürdistan ve Kürt Sorunu adlı eserinde, Teşkilat-ı Mahsusa'nın başında bulunan Dr. Nazım'ın, bir gizli meclis görüşmesinde söylediği şu sözler aktarılır: "Eğer 1909 yılında Adana ve diğer bölgelerde yapılan Ermeni katliamlarıyla yetineceksek, bu, yarar yerine ancak zarar getirecektir. Zira böylece biz, Araplar ve Kürtler gibi önümüzden silip süpürmek istediğimiz diğer unsurlarda kışkırtma riskini yüklenmiş olacağız. Bu suretle tehlike üç kat artmış, niyetlerimizin gerçekleşmesi güçleşmiş olacaktır... Varsın hangi ulusa veya dine mensup olurlarsa olsunlar, Türk olmayan bütün unsurlar yokolsunlar. Yurdumuzu Türk olmayan bütün unsurlardan temizlemeliyiz. Benim için dinin hiç bir önemi ve anlamı yoktur. Benim dinim Turandır." İttihatçıların hepsi aynı şekilde düşünüyorlar. Bu düşüncüklerini de uyguluyorlar. Uygulama esnasında karşılaşılabilecek sorunlar veya sorun çıkara-

caklar olursa neler yapılması gerektiğini bile daha önceden karara bağlamışlar. Bunu Talat Paşa'nın kendisi Halep-Valisine gönderdiği telgrafta anlatıyor: "Türkiye'de yaşamakta olan Ermenilerin ortadan kaldırılması konusundaki cemiyet kararı, daha önce size bildirilmişti. Bu karara aykırı bir tutum içinde bulunanların görevlerinin başında tutulmamaları gerekir. Atacağımız adımlar, Ermenilerin sonunu getirici bir nitelikte, kesin ve keskin olmalıdır. Hiç bir şekilde yaşa, kadın ya da erkeğe ve vicdana bakmayın."

"Yaşa, kadın ya da erkeğe ve vicdana bakmayan" bu soykırım kararı, T. Paşa'nın itiraf ettiği gibi, bizzat devletin kendisi tarafından alınmıştır. Bu katliam, hem emirlerindeki resmi güç olan asker ve polisler ve denetimlerindeki Teşkilat-ı Mahsusa'da örgütlü eşkiya ve aşiretlerden meydana getirilen çapulcu sürülerine, hem de dini duyguları körüklenerek kışkırtılan yerel Kürt aşiret ve köylülerine yaptırılmıştır. Bu katliam yapılırken vicdan aranmamış ve "vicdana bakılmamıştır". Vahşetin her türünün ölü sonuna kadar açılmış, serbest bırakılmaktan öte bilinçli olarak kışkırtılmıştır.

İttihatçıların bu katliamı, kısa zamanda dünya halklarının tepkisini toplar. İttihatçılar, hep inkar eder. Sıkıştıkları zaman suçu bir kaç aşiret ve kişinin üzerine yıkmaya veya yalanın en iğrenç türlerine sarılıp gerçekleri ters yüz ederek dünyayı kandırmaya çalışırlar. Bugünde T. Kürdistanı'nda uyguladıkları vahşeti gizlemek için, önce inkardan geliyorlar, inkarın sokmediği zamanda da bir kaç kurbanı seçip onların sırtına yükleyerek kendilerini temize çıkarmaya çalışıyorlar. Dünkü iğrençliklerini bugünde aynı biçimde devam ettiriyorlar. Ancak, tüm inkar çabalarına ve çarpıtmalarına karşın, dünya halklarını kandıramadıklarını gören T. Paşa, savaş sonrası kaçtığı Almanya'da kaleme aldığı anılarında, "gerek göç ettirmeler, gerek isyan yüzünden Ermeniler çok kayıp vermişlerdir. Bunu itiraf etmek gerekir. Esas olarak askeri bir önlemden başka bir şey olmayan göç ettirme, vicdansız ve karaktersiz insanların elinde bir facia şeklini almıştır" diyerek, bir yandan yine gerçeği rezilce çarpıtıyor, diğer yandan da tüm çarpıtmalarına rağmen dünya kamuoyuna katliamın yapıldığını açıklamak zorunda kalıyor. Bunun devletin bilgisi dahilinde yapıldığını da zımnen kabulleniyor. Bu rezil ikiyüzlüklerini saraydan almışlardı ve kendilerinden sonrakilerde olduğu gibi miras bıraktı-

lar. Kendilerinden sonrakilerse, onlardan aldıkları bu mirası çoğaltarak, büyütürerek devam ettirdiler. Bugün ikide bir biryerlerde ortaya çıkan toplu mezarları, Ermenilerin katlettiği Türklerin mezarları olarak açıklamaları, Ermeni katliamı diye birşeyin olmadığı, aksine Ermenilerin Türkleri zahimane bir biçimde katlettikleri yönündeki çığırtkanlıkları, atalarından hiçte aşağı olmadıklarını gösteriyor. Evet, halkın dediği gibi "Osmanlı'da oyun çok!" Ve tarih hukmünü vermiştir. Ne kadar iğrenç yalan ve çarpıtmalarla kendilerini aklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, halkların bilincinde ve yüreklerinde hakettikleri cezalarını alıp, ilelebet lanetlenmişlerdir. Adları tiksintiyle özdeşleşmiştir.

İttihatçılar, sadece Ermeni soykırımını ve yağmacılıklarıyla, çapulculukları ve Osmanlı'yı savaşa sokmakla anılmazlar. Kendilerine muhalif olan aydınların, gazetecilerin katledilmesiyle de anılırlar. Öyleki, bugün bile hala anılan ünlü 31 Mart olayıda İttihatçıların askeri teşkilatı olan Teşkilat-ı Mahsusa'nın bir eseridir.

İttihat ve Terakki'ye karşı sert muhalefet yürüten Serbesti Gazetesi'nin başyazarı Hasan Fehmi, 6 Nisan 1909 gecesi, sırtında subay pelerini bulunan birisi tarafından Galata Köprüsü'nün üstünde vurularak öldürülür. Köprü'nün her iki yakasında birer karakol bulunmasına rağmen katil yakalanmaz. Halk bu cinayetin sorumlusu olarak İttihatçıları görür. Ancak İttihatçılar bunu hep inkar ederler. Fakat daha sonraki dönemde bu cinayeti İttihatçıların işlettiği açığa çıkar. Halkın cinayete olan tepkisi, 13 Nisan'daki (Rumi takvime göre 31 Mart oluyor) cenaze töreninde isyana dönüşür. Halkın bu başkaldırısı Sultanlığı ve İttihatçıları korkutur. Bu başkaldırı kanla bastırılır. Ancak isyan her ne kadar kanla bastırılırsa da, Abdülhamit toplumdan gelen ve giderek ayaklanmalara dönüşen tepkileri daha fazla kaldıramaz, 27 Nisan'da tahttan çekilmek zorunda kalır.

İttihatçılar salt bununlada yetinmezler. Daha sonraki yıllarda da yine aynı şekilde kendilerine muhalefet eden gazeteci aydınları Teşkilat-ı Mahsusa çetelerine öldürtürler. Bunlardan Ahmet Samim 1910'da, Zeki Bey ise 1911'de suikastlerle ortadan kaldırılırlar.

Ayaklanmalara ve muhaliflerine karşı uyguladıkları katliamcılıklarını kendi içlerinde birbirlerine karşıda kullanırlar. Ve bunun için kendi özel gizli örgütlerini bile kurarlar. Bunlardan birisi Enver Paşa'nın Hakkı Paşa'ya kurdurttuğu vurucu -askeri- teşkilatıdır. E. Paşa, kendi kurdurttuğu Teşkilat-ı Mahsusa'ya ve

birlikte iktidarı paylaştığı en yakın adamlarına bile güvenmeyip, iktidarı garantiye almak için, kendine bağlı ayrıca gizli bir teşkilat kurduruyor. İşte Osmanlı'nın "yedi cihana namı salmış" ünlü Diğer İttihatçılar bu durumu bir süre sonra öğrenirler ve tepki gösterirler. E. Paşa aldırmadığı gibi, meydan okur. Bu kez çeşitli bahaneler oluşturup Hakkı Paşa'yı gözden düşürmeye, en azından görevlerinden alıp etkisizleştirmeye çalışırlar. Ancak E. Paşa her zaman adamını savunmuş, onu her zor durumda desteklemiştir. Hiç bir şekilde yıpratılmasına ve etkisizleştirilmesine izin vermez. Bunu gören diğer İttihatçılar çar naçar, oları kabullenip sineye çekerek ve korkularından dolayı E. Paşa'ya daha da çok yalıtılmaya, kul-köle olmaya başlarlar. Bu, E. Paşa'nın iktidardaki gücünü daha da artırır ve artık esas güç kendisindedir.

Teşkilat-ı Mahsusa ile yetinmeyen İttihatçılar, savaş yıllarında da kendilerine bağlı bir başka teşkilat kurarlar. İşe ihtiyacı karşılamak amacıyla kurdukları bu teşkilatları aracılığıyla esnaf demeklerine el atmış, haraca bağlamışlardır. Demeklerin başkanlarını ve yöneticilerini de gerekli gördükleri zamanlar kullanmak üzere eğitime tabi tutmuşlardır. Bunlar aracılığıyla tüm esnafı denetime almışlardır. Ve bunları her zaman kullanılmak üzere hazır kıtalar olarak ellerinin altında tuttular. Bunlarda, gayri-müslümlerin ticaretini engelleyen ve denetleyen, haraca kesip soyup soğana çeviren bu görevi layıkıyla yerine getirmişlerdir. Ve bu yaptıkları veya yaptıklarılarından dolayı da ne kendileri ne de adamları hiç bir şekilde yargılanmamışlardır. Yargılananlar ise göstermelik yargılanmıştır. Ki, zaten Talat Paşa, yine Halep Valisine çektiği bir başka telgrafta bu konuya ilişkin dertlerini anlatır. Adamlarına yaptırdıkları veya kendilerinin özel çıkarları için yaptıkları kimi çapulculukları, cinayet ve katliamlarından dolayı kimi yerlerde yargılanmaları yönündeki çabalardan dert yanarak, bu tür durumların askerlerin moralini bozduğunu ve çalışmalarını engellediğini ifade eder. Benzeşenler benzer dertlerden muzdarip olurlar ve benzerce dertlenip, şikayetlenirler. Bugün söylenene T. Paşa'nın yaklaşık 85 yıl önce söylediği arasında bir fark var mı? Hayır zerre kadar yoktur. Aynı çirkef yüzü ve karakteri taşıyorlar. Bugünde, kontrgerillanın halka yaptığı soysuzluğu eleştirenlere aynı şey söyleniyor; "eleştirmeyin, güvenlik kuvvetlerinin moralini bozup, çalışma şevkini kırıyorsunuz."

Dünle bugünü aynılaştıran bir başka örnek daha; İttihat ve Terakki içinde yer alıp, hükümette görev yapanlardan birisi olan Falih Rıfkı Bey anılarında "E. Paşa'nın her hangi bir emrine, 'meyzuat müsait değil, paşam' itirazı gelince; gözünü kırpmaksızın 'Yok kanun, yap kanun' derdi" diyerek, İttihatçıların keyfiliğinin boyutunu ortaya koyuyor. İttihatçılar için kanunun hiç bir önemi yoktur. Kendilerini her hangi bir yasayla veya bir başka şeyle sınırlamazlar. Yaptıkları-

nın kanuna uyup-uymamasıda bu anlamda hiç bir şey ifade etmiyor. Yaptıkları herhangi bir şey için kanun gerekmez, buna ihtiyaçları yoktur. Çünkü yaptıkları kanundur. Kimse bir şey diyemez, diyen de başına geleceklere katlanmak zorundadır. Çünkü başına gelecek olanda yaptıkları kanundur. İttihatçıların yaptıkları her şey kanundur. Yaptıklarını yaparlar ve buna da kanun derler. Aynı bugünkü gibi. Sasurlukla ortaya dökülen pisliklerin kendi yasalarında bile yeri yok, yasaktır. Ancak ona rağmen her şey yapılmış, yapılmış. Yapılan her şey ortada olmasına karşın hiç kimse bir şey yapamıyor. Ne o anlı-şanlı "büyük" meclisleri dokunabiliyor, ne savcılar her hangi bir şey yapabiliyor, ne de bir başka koruma gereken yasaları uygulayıp yargılayabiliyor. Güçleri veya yetkilerinin olmadığından mı bir şey yapamıyorlar? Hayır. Sorunları güç ve yetkiden kaynaklanıyor. Sorunun esası, devletin bizzat kendisinin bütün bu pisliklerin ortasında olmasıdır. Devletin bu iğrenç çeteleri örgütleyip besleyerek her türlü pisliği yaptırdığından dolayı bir şey yapılmayacağı gerçektir. E. Paşa'nın dediği gibi, "yok kanun, yap kanun"dur her şey.

Yaptıklarını hiçbir zaman sahiplenmedikleri ve hep bir günah keçisi bulup üstüne yıktıkları gibi, bu olaylar içinde bir kaç günah keçisi bulup sorumluluktan kurtulmaya çalışmışlardır. Gelişen toplumsal muhalefeti yatıştırabilmek ve uluslararası baskıları hafifletebilmek için arada bir seçip kurban ettikleri tetikçileri de genellikle işleri bitmiş, ihtiyaçları kalmamış olanlardır. İşte bunlardan biri de, muhalif gazetecileri öldürttüğü ve yığınla cinayette tetikçi olarak kullandıkları Yakup Cemil'dir. Binbir türlü vaadle kandırıp cinayet işlettikleri Yakup Cemil, kendisine verilen sözlerin tutulmadığını görünce İttihatçılara o an güveni sarsılır ve aralarında çatışmalar başlar. Verilen sözler tutulmadığı gibi, birde yargılanmak istenmesini hiç mi hiç kabullenemez. İkna da edilemez. En sonunda bu durumu kendisiyle konuşmak üzere çağırırlar. Y. Cemil dediğinde di-retir. Ve yüzlerine doğru haykırmaya başlar: "Siz beni aldattınız". İttihatçılar korkuya kapılırlar. Pisliklerinin ortaya döküleceğini sanırlar ve hemen orada, Teşkilat-ı Mahsusa'nın başı durumundaki Dr. Nazım Bey tarafından tabancayla vurularak öldürülür. Tarih, 23 Ocak 1913'tür.

İttihatçıların sonlarında Y. Cemil'inkinden farklı olmaz. Bütün umutlarını bağlayıp direktifleri doğrultusunda savaşa katıldıkları efendileri Almanya yenilgiye uğramıştır. Kendileride bütün cephelerde ardı ardına yenilgiler alarak geri çekilmeye ve Osmanlı dört bir yandan küçülmeye başlamıştır. Peşisıra, Anadolu'nun dört bir yandan işgal edilmiş olmasıyla yenilgiyi yaşarlar. Durumlarının hiçte parlak olmadığını gören İttihat önderleri, canlarını kurtarmak için çareyi ülkeden kaçmakta bulurlar. Bütün İttihat liderleri, uşağı oldukları Almanların donanmasına binerek 1 Kasım 1918'de kaçarlar. Talat ve Enver Paşalar, Beyrut Valisi Azmi

Bey, Eski Polis Müdürlerinden Bedri, Dr. Nazım, Dr. Bahaeddin Şakir, Cemal Azmi bunlardan birkaçıdır. Kaçtıkları Almanya'da, savaşın hemen ertesinde kendileri içinde gelişen ayrılıklar yeniden ve daha derinden patlak verir. Bir arada kalamazlar. Herkes kendi bildiği doğrularının, inançlarının peşinden gider.

Enver Paşa, kısa süre sonra Sovyetlere gider. Bir görevi, emperyalizmin Sovyetler üzerinde uygulamaya çalıştığı provakasyonlar tertiplenmek ve bu amaç doğrultusunda Türkler arasında propagandalar yapıp, ayaklanmalar düzenlemektir. Diğer görevi de, uzun süredir düşünü kurdugu gibi Osmanlı ve diğer müslüman ülkelerde şeriata dayalı bir düzen kurmaktır. Bu iki görevi yerine getirebilmek için örgütlenmelerde oluşturmıştır. İttihat-ı Cihani-İslam örgütünü bu amaçla kurmuştur. Ancak bütün arzuları kursağında kalır. Sovyetlere karşı bir ayaklanma düzenlemenin hazırlıklarını yaparken, kızıl ordunun darbeleri altında diğer karşı-devrimci güçlerle birlikte hakettiği sona kavuşur.

Talat Paşa, Türkiye ile bağlarını koparmaz. Hem sarayla hem de M. Kemal'e ilişkilerini sürdürür. Bunların Avrupa emperyalistleri nezdindeki temsilcisi olmaya soyunur. Bu yönlü çabaları ve ilişkileri neticesinde, belirli oranda hem emperyalistler, hem de Saray ve M. Kemal tarafından kabul görülür. Ancak bu durumu, hak ettiği sonu yaşamasını engellemez. Tanınmamak için adını ve kimliğini değiştirerek yaşamakta olduğu Berlin'de, 15 Mart 1921'de Segomon Teylaryan adında bir Ermeni genci tarafından öldürülür. İşlediği bütün suçlarının ceremesi kendisine ödetilir.

Almanya'ya kaçıp oradanda Avrupa'nın değişik ülkelerine dağılarak canlarını kurtardığını sanan diğer İttihatçılarda bu sondan kurtulamazlar. Sait Hami Paşa, Cemal Paşa, Bahaeddin Şakir ve Azmi Bey yine Ermeniler tarafından sığındıkları ülkelerde tek tek bulunup cezalandırılırlar.

Savaş yıllarında İttihat ve Terakki'ciler arasındaki çatışmalar ve bölünmeler giderek şiddetleniyor ve büyüyordu. Birbirine muhalif olan bu iki kanat arasındaki çekişmeler düşmanlık boyutuna ulaşıyor. Her fırsatta birbirini tasfiye etmenin yoluna, ayak oyunlarına başvururlar. Ancak savaş sonrasındaki yenilgi, tutulacak iç dalaşlarını bir kenara atıp canlarını kurtarma dertlerini ön plana çıkarır.

İttihatçıların bu kaçışlarının ardından, daha önceki süreçte içlerinde kendilerine muhalif olarak örgütlenmiş olan ve "cemiyetin ikinci takımı" olarak adlandırılan M. Kemal ve adamları ön plana çıkmaya başlar.

M. KEMAL DÖNEMİ

Her ne kadar iktidardan uzaklaştırılmış ve dağılmışlarsada, İttihatçıların geride kalan ikinci takımını oluşturan M. Kemal önderliğindeki diğer komitacılar kısa zaman sonra tekrar iktidarı ellerine alırlar. İttihat ve Terakki'nin çeşitli düzeylerinde yapmış oldukları görevlerinden elde ettikleri deneyimlerini de hemen devreye

sokarlar. Aynı ideolojiyi binbir türlü sahtekarlıkların arkasına gizleyip, diğer uluslar ve milliyetlerin önderliklerine ve insanlarına karşı her türlü vaadlerde bulunarak onları kendi etraflarına çekmeye çalışırlar. İktidarlarını sağlama aldıktan sonra da bütün bu vaadlerini ve anlaşmalarını hiçe sayıp, tüm ulusal hak taleplerini kanla, katliamla, vahşetin her türlüyle bastırmışlardır. Dönemin koşullarından ötürü esas ideolojileri olan Turancılığı diledikleri çapta uygulayamamışlarsa da, tüm Türk ırkını tek bir devlet çatısı altında toparlayamamışlarsa da, kurtuluş savaşı sonrasında Lozan anlaşmasıyla belirlenen Misak-ı Milli sınırları içinde kalan Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetleri üzerlerinde uyguladıkları ağır asimilasyon politikaları ile belirli oranda Türkleştirerek kalakalmışlardır. Bütün bunları gerçekleştirmek için kullandıkları silahlı güçleri ise, yine İttihatçılardan devraldıkları eşkiyalar, külhanbeyleri, aşiret reisleri, toprak ağaları ve derebeyleridir.

Teşkilat-ı Mahsusa'yı savaşın ortalarına kadar kullanırlar. Ancak, yaptığı katliamlarla, işlediği cinayetlerle, çapulculuklarıyla, tüm toplumun nezdinde alabildiğince teşhir olduğundan, daha fazla sürdürmüyüp, lağvederler. Yerine de savaşın sürdürüldüğü dönemde, ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri iki ayrı gizli teşkilat kurarlar. Bunlardan birisi, General Mustafa Muğlalı'nın başkanlığındaki Askeri Polis Teşkilatı'dır. Diğeri ise, Genel kurmaylığa, yani direkt M. Kemal'e bağlı olarak çalışan Genel Kurmay Haber Alma Şubesi'dir. Kurtuluş savaşı boyunca hem içteki toplumsal ve ulusal ayaklanmalar ve mücadeleleri bastırmak, hem de dışı karşı kendilerini koruyabilmek için bu iki örgütle yetinirler. Ancak bu süreçte de kendi içlerinde yaşadıkları çatışmalar, iktidar kavgaları neticesinde M. Kemal ve tayfası, mevcut teşkilatlara olan güvenlerini yitirerek kendi denetimlerindeki güvenecekleri adamları teşkilatlandırmayı zorunlu görmeye başladı. M. Kemal, bu arzusunu 1926 yılında, yapılmakta olan bir Genel Kurmay toplantısında; **"Bu böyle olmaz. Muasir devletlerde olduğu gibi, bizde modern bir istihbarat teşekkülü kurmak mecburiyetindeyiz"** sözleriyle dile getirir ve böyle bir teşkilatın oluşturulması için gereken emri verir. Verdiği bu emir gereği, o sıra, Türk ordusuna öğretmenlik yapacak subayların tespiti için Avrupa'da bulunan General Naci Eldeniz'e hemen haber verilir. General Naci Eldeniz, kurulacak olan istihbarat teşkilatı için de ayrıca bir uzman aramaya başlar. Bunda pekte zorlanmaz. 1912'den 1919'a kadar Alman Genel Kurmay Başkanlığı Askeri İstihbarat Hizmeti'nin başkanlığını yapan ve savaş sonrasında da dağılan, darbeler alıp güçten yoksun düşen bu teşkilatı yeniden derleyip-toparlayarak harekete geçiren General Oberst Nikolai'yı bulur. Görevi teklif eder. Nikolai 1926 yılında Türkiye'ye gelip göreve başlar. Kendisine tahsis edilen İstanbul Yıldız'daki Harp Akademisi'nde teşkilatta yer alacak olan sivilleri ve askerleri eğitmeye başlar. Buradaki eğitim olanaklarıyla yetinmeyen Nikolai ve M.

Kemal iktidarı, eğitimini tamamlayanları bir de Almanya'ya gönderip, orada da hem pratik hem de teorik eğitime tabi tutarlar. Almanya'daki eğitimini tamamlayıp dönüşlerinden sonra da zamanın Genel Kurmay Başkanı olan General Fevzi Çakmak'ın 5 Ocak 1927 tarihli çok gizli yazılı emri ile Milli Amele Hizmet Teşkilatı (MAH)'nı kurarlar. Ve hemen, çok kısa zamanda merkezi Ankara olmak üzere, İstanbul, İzmir, Adana, Diyarbakır ve Kars'ta da şubeler şeklinde hızla örgütlenirler.

Bu teşkilat, her ne kadar Genel Kurmay toplantısında konuşulup, karara bağlanmış ve General F. Çakmak'ın gizli yazılı emri ile oluşturulmuş ise de, teşkilatın oluşturulması için gereken yasal her hangi bir dayanak veya karar yoktur. Teşkilat yasadışıdır. Bu yasadışılığı ortadan kaldırıp yasal bir statüye kavuşturmaya gerek duymazlar. Ve bu yasadışılık uzunca bir süre böylece devam ettirilir. Bu durumu Analiz adlı kitabında MIT elamanı M. Eymür şöyle dile getiriyor: "Eskiden Milli Emniyet Hizmetleri Reisliği olan teşkilatın bugünkü gibi kanuni bir statüsü yoktu." Başka bir sayfada da "1965'e kadar şeklen İçişlerine bağlı gözükse MAH, esasında kanunu olmayan ve gizli çalışan bir kuruluş olduğu için bu bağlantının pratikte hiç bir önemi yoktu" diyerek, devletin kendi içinde, kendi kurumlarına karşı bile yasadışılığı uyguladığı gerçeğini gözler önüne seriyor. Devlet kendi kurumlarına karşı illegal faaliyet yürütüyor ve yürüttüğü bu faaliyetinin başında ise önce M. Kemal, sonrasında ise, İ. İnönü vardır. Göstermelik olarak İçişleri Bakanlığı'na bağlı, ama bu bağı dikkate almıyor ve bu bağa göre işlemiyor. Devletin en tepesindeki her talimatlarına göre çalışıyor. Çünkü, hükümetler gelip geçicidir ve bu anlamıyla devletin kendisi değildir. İktidarı ellerine alamıyorlar. Devlet, gerçek anlamıyla iktidar; ordusunu, polisini, yasal veya yasadışı silahlı tüm kurumları ve kişileri denetimi altında tutan güçtür. Bu güçte, devleti vareden sınırların kendilerini temsilen seçip tepeye dikdikleri kişilerdir. Bu nedenle, gelip geçici olan İçişleri Bakanları'nı dikkate almıyorlar. Gerçek sahiplerine göre ve ona bağlı çalışıyorlar. Bugün kontrgerillanın başını çeken, eli yüzlerce, binlerce insanın kanına bulaşmış iskenceci cellat M. Eymür bu gerçeği açıklıyor. Açıklamakla yetinmiyor. Kendi halk düşmanlığı faaliyetinde de buna göre davranıyor. 1965'ten sonra yasal statüye kavuşturulmuş olmasına rağmen bu kontrgerilla örgütü, onca darbe olmasına karşın bunlardan hiç birisini bağlı bulunduğu makama, yani hükümetlere bildirmemiştir. Buna rağmen hiç bir hükümet, kendisini hiçe saydığı hükümetler bile bu teşkilata dokunamamıştır. Çünkü gerçek devlet oradadır, kendilerini yönlendirip yöneten iktidar oradadır. Kendileri sadece birer emirlerleridirler. Yani uygulayıcıdır. Bu halleriyle dokunamazlar, dokundurtmazlar. Bugün Susurluk'la ortaya dökülen yığınla pislik ortadayken yine dokunamıyorlar. Dokunamazlarda. Ancak, hep olageldiği gibi sadece bir kaç göstermelik laf yapılır ve yıpranan, teğir

olan veya kendilerine ayak uyduramayan varsa onlar bir kenara atılarak toplanan gözleri boyanır. Hepsi bu.

MAH'ın oluşturulmasından önceki süreçte varolan Askeri Polis Teşkilatı ile Genel Kurmay Haber Alma Şubesi'nde aynı İstihatçıların Teşkilat-ı Mahsusa'sının çalışma tarzını uygular. Enver Paşa'nın "yok kanun, yap kanun" sözüne uygun ve bu sözün rehberliğinde, Kemalist faşist iktidarı bütün pis-kirli işlerini yerine getirmiştir. O dönemdeki bütün katliamlarda, zulümlerde, vahşetlerde bu iki teşkilat ve bu teşkilatların yönlendirdiği eşkiya çetelerinin, asiret reislerinin silahlı adamlarının, şehir kulları-beylerinin, kendi kurumları içinde örgütledikleri unsurların ve ülkenin hemen her tarafında iğrençlikler için hazır ve nazır durumda bekleyen gerici yobazlar grubunun parmak izleri vardır. Ve bunun örnekleri de oldukça çoktur. Burada sadece günümüzde çokça bilinen ve halkların nefretini üzerinde toplayan bir kaç örnekle yetinelim. İlki Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Karadeniz'de boğulurulması olayıdır.

MUSTAFA SUPHI, ETHEM NEJAT, HİLMİ OĞLU HAKKI...

M. Kemal iktidarının, içinde bulunduğu çıkmaza çözüm arayışlarında ihtiyaç duyduğu uluslararası desteklerden birisi de Lenin'in önderliğindeki Sovyetlerdir. Sovyetlerin desteğini kazanmak için her türlü iğrençliklerle ikiye bölünmüş bir politika yürütürler. Desteği kazanabilmek için akla gelen her yolu deneler. Bir yandan ülke içindeki bütün ilerici, demokratik, komünist faaliyetleri ve işçilerin grev hakları ile sendikal örgütlenmelerini bile yasaklarken, öbür yandan da sırf Sovyetleri kandırabilmek için sahte bir TKP'yi kendi adamlarına kurdurturlar. Başına da Yunus Nadi'yi (bugünkü Cumhuriyet Gazetesi'nin kurucusu ve Nadir Nadi'nin babasıdır) bu sahte TKP'nin sekreteri olarak oturturlar. Tüm bu yasaklara rağmen faaliyet yünüten ve haklarını almak için harekete geçenlerin üzerlerine çetelerini gönderip katlettirirler, içişlere atıp işkencelerden geçirirler. Kurdukları Divan-ı Harp Mahkemeleri'nde savaş suçu işlemişlerine yargılayıp ağır cezalar çaptırırlar. Ulusal hakları ve bağımsızlıklarını için ayaklanan Kürt ulusu üzerine ordularını gönderip, soykırımlar yaptırırlar. Tüm mal varlıklarını yağmalattırırlar. Sefalet içinde yaşayan yoksul Anadolu köylüsünün sırtına ağır vergiler yüklemelerine ve evlatlarını ellerinden alarak cephelelerde kaybetmelerine karşı gelişen huzursuzluk ve başkaldırıları vahşetle ezerler. Ve bunları yapırlarken de, sahte TKP'lerini temsilen bir delege seçip, 3. Enternasyonal'e gönderirler. Utanmazlığın bu kadarıyla da yetinmeyip, Sovyetlerde bulunan M. Suphi'ye bir mektup yazarak "ülkeye davet" ederler.

13 Eylül 1920 tarihinde yazdığı mektubunda M. Kemal, "Amaç ve ilke yönünde sizinle tamamen birlik olan Türkiye İştirakiyum Teşkilatı'ndan maddi ve manevi yönden hakkıyla yararlanabilmemiz için teşkilatınızın sadece Büyük Millet Meclisi Başkanlığı'yla irtibat kur-

ma ve muhaleza eylemesi gerekir. Aynı hedefe yürüyen Türkiye İştirakiyum Teşkilatı'yla tamamen işbirliği edebilmek için Büyük Millet Meclisine tam yetkiye sahip bir temsilci göndermenizi ve TBMM tarafından Azerbeycan Hükümeti'ne temsilci olarak gönderilmiş Mahmut Şevket Bey'le ilişki kurmanızı rica eder ve bu vesile ile samimi hürmet ve selamlarımı sunarım" diyerek, M. Suphi'leri güvence verir. Türkiye'ye gelmeleri yönünde kuşkuvarını gidererek, gelmelerini sağlar. Bunu yapmaktaki amaçları, M. Suphi'ler aracılığıyla Sovyetlere güven verip, desteklerini sağlama almaktır. Ve bu çabalarında da başarılı olurlar.

M. Suphi ve yoldaşları M. Kemal faşistinin bu yalanlarına inanarak ülkeye gelme kararı alırlar. Kafkasya'lı komünistlerden Şenî Manatov kendilerini M. Kemal'e inandırmaları noktasında ayarır. Bu uyarıları dikkate almayan M. Suphi o tarihte Kars'ta bulunan General Kazım Karabekir'le de ilişki kurar ve ondan da güvence alır. Bunu Ş. Manatov'a da bildirerek gelmekteki kararlılığını bildirir. Üstelik bu karar aldıkları tarihlerde, 22 Ocak 1921'de İstanbul'da komünistlere karşı bir kovuşturma kampanyası düzenleniyor, onlarca komünist tutuklanarak işkencelerden geçiriliyordu. M. Kemal faşistine güvenerek legal yollardan ülkeye gelmeyi kafalarına koyan M. Suphi ve yoldaşları kendisine güvendiği General K. Karabekir'in görevli olduğu Kars'tan Türkiye'ye giriş yaparlar. Girişlerinde büyük bir şatafatla karşılanıp ağırlandılar. Ankara'ya gitmeleri için gerekli olan ülkeye giriş izninin Ankara'dan gelmesi için burada üç-dört gün bekletirilir. İzin gelir. Ancak kısa bir süre önce Türkiye'den kaçmak zorunda bırakılan Kafkasyalı komünist Ş. Manatov Türkiye'ye giriş izni verilmediği için M. Suphi'lerden ayrılıp, geri Sovyetlere döner. M. Suphi ve yoldaşları ise, önce karayoluyla Erzurum'a gelirler. Erzurum'un gerici yobaz tayfasının ve diktatörlüğün örgütleyip yönlendirdiği çetelerin kışkırtmaları ve tahrikleri sonucu Erzurum'da kalamazlar. Direkt Trabzon'a yönelirler. Yolda da daha önceden kışkırtılıp hazırlatılan eşkiyalar grubunun saldırılarına uğralar. Geldikleri Trabzon'da da aynı biçimde karşılanırlar. Geçimini limandaki kayıkların kalyahını yaparak kazanan Yahya Kahya önderliğinde harekete geçirilen serseriler topluluğu kentte terör estirir ve M. Suphi ile yoldaşlarını tutsak alır. Bir kayığa bindirir, Karadeniz'in açıklarına getirip haşerleyerek, kurgunlayarak katledip, kayıkla birlikte suların derinliklerine batırır.

M. Suphi ve onbeş yoldaşının bu vahşi katlinin tarihi, Ocak 1921'dir. Ancak Sovyetlerden alınacak yardımın tehlikeye düşmemesi için bu katliamı saklarlar. İlişkilerini, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sehtekarca, ikiyüzlüce, rezilce sürdürmeye devam ederler. Ve elbette bunu böyle uzun süre götüremezler. İki ay sonra açıklarlar. Aynı İstihatçılar gibi, bunlarda bu katliamı üstlenmezler. Baş bozuk bir takım eşkiyalar, serseriler ve

Sovyetlerle Türkiye'nin dostane (1) ilişkilerini kışkırtan ve bunu bozmaya çalışan bir takım dış mihraklarca yapıldığı yönünde savunma ve çarpıtmalara başvurulur. Ve bu dediklerinin inandırıcı olabilmesi içinde, katliamı yaptıkları Y. Kahya'yı gözden çıkarırlar. Ve bir süre sonra Y. Kahya'yı tutuklayıp "yargılamak" üzere Sivas Ağır Ceza Mahkemesine götürürler. Y. Kahya, sorgusunda, panik ve korkuya kapılır. Hemen kendisini savunmaya başlar. "Sanki bütün işlerde ben tek başıma mı idim? Daha üstüme varılırsa her şeyi olduğu gibi ortaya dökerim" diye de tehdidini savurur. Tabii ki hemen beraat ettirilip serbest bırakılır. Elbette bırakılacaktır. Çünkü verilen bir görevi yerine getirmişti. Ve bunu kendisi, kendi kafasına veya çıkarlarına göre yapmamıştı ki! Bu durumda neden sadece kendisi yargılasın ki? Yargılanacaksa görevi verenlerde yargılanmalıydı. Çünkü onlarda suç ortağıydılar. İşte bunu içine sindiremeyen Y. Kahya, beraat ettirilip bırakılmasına rağmen, susup yerinde oturmuyordu. Bu durumu K. Karabekir, İstiklal Harbimiz adlı kitabında "Trabzon'a muzafer bir kumandan edasıyla döndü, bu dönüşten sonra da bazı kimselere küfür ederek daha üstüme varılırsa her şeyi olduğu gibi ortaya dökerim" diyerek, ortalıkta geziyordu" sözleriyle anlatıyordu.

Y. Kahya'nın bu tehditleri ileri geri, ortalıkta küfür ederek söyleyip durmasından korkmaya başlayan M. Kemal iktidarı, çareyi Y. Kahya'yı ortadan kaldırmakta bulur. Ve bunu da uygular. K. Karabekir, Y. Kahya'nın ortadan kaldırılması olayını aynı kitabında şöyle anlatır: "3 Temmuz'da (1922) Trabzon'da Yahya'yı katletmişler. Otomobil ile akşam Soğuksu'ya giderken kışlaya yakın bir yerde, yanındakilerle beraber birkaç kişi tarafından taarruza uğramış. Bir taraftan da ciheti askeriyenin bu katli yaptığı hakkında Trabzon'da şayialar çıkmış. Güya vuranlarda asker elbisesi varmış, kışla tarafına kaçmışlar. Dahiliye Vekili Fethi Bey'in Trabzon'a gelip gitmesini müteakip bu hadisenin vukuunda, Fethi Bey'in Trabzon kumandanı ve vekili Miralay Sami Sabit Bey'e verdiği talimat üzerine bunu yaptırdığı rivayetleri de dönmeye başladı."

Varlığını kan üzerinde devam ettiren bir devlet, yapacağı katliamlarda, düzenlenecek suikastlerde vb. vb. iğrençliklerinde kullanacağı çete veya çeteleri/tetikçileri bulmakta zorlanmıyor. Zorlanması da söz konusu olamaz zaten. Çünkü, başta da söylediğimiz gibi, egemen güç, kendi ideolojisini de topluma egemen kılıp, toplumu kendi ihtiyaçları çerçevesinde, kendi yaptıklarının meşruluğu temelinde, bir bilinçle donatıp örgütüyor. Kendisini sorgulatmıyor. Sorgulatmanın önüne her türlü engeli daha başından koymuştur ve bunu topluma, kendisine muhalif olan tüm güçlere karşı sindirmenin, yoketmenin aracı olarak uygulayagelmıştır. Beyinlerini her türlü demagojiyle, yalanlarla doldurup zehirlediği insanları ise hep kollamış, hep desteklemiş ve istediği biçimde yönlendirmiştir. ●

Toplumun sınıflara bölünmesiyle, yaşam içerisindeki her olguya, bakışa, düşünceye, davranışa damgasını vuran sınıf gerçekliği, şiddet kavramına da damgasını vurmuştur. Hakim sınıflar için şiddet kavramı, proletarya ve ezilen emekçi halkları, ezilen ulus ve milliyetleri sindirme, baskı altında tutma, yok sayma, yönetme ve iktidarı devam ettirme aracı olarak "meşru" görülürken, iktidarda olmayan sınıfların yani halkın başvurduğu meşru şiddet hareketi "terörizm" olarak tanımlanır.

Hakim sınıflarla "barış" içerisinde birarada yaşamak'tan memnun olan sözde demokrasi mücadelesi veren reformizm açısından da "kör terör", "anarşistlik" vb. anlamına gelir şiddet. Proletarya ve ezilen emekçi halk, ezilen ulus ve milliyetler, devrimci ve komünistler ise şiddetli halk düşmanlarına, ezenlere karşı uygularlar ve bu devrimci şiddet, egemen sınıfların saltanatlarının yıkılması, zor aygıtı devletin paramparça edilerek, proletarya önderliğinde emekçi halk iktidarının kurulması, oradan da sosyalizme ve komünizme ulaşmak anlamına gelir.

Tarihsel olarak zor ya da şiddet, toplumsal devrimlerin, sınıfsal alt-üst oluşların, iktidarların el değiştirmesinin, geçiş süreçlerinin belirleyici etmenidir. Şiddet yada zor, karşı güçlerin, sınıfların kendi aralarındaki uzlaşmaz çelişkilerin çözümünü noktasında başvurulan bir yöntemdir. Şiddet, karşı sınıfların iktisadi, siyasal, sosyal duruşlarına bağlı olarak devreye sokulur. Sınıf savaşımında kaçınılmaz olarak en temel yöntem olan şiddetin, ne zaman devreye gireceği, yukarıda da belirttiğimiz gibi, sosyo-ekonomik yapıya bağlı olarak sınıfların karşılıklı konumlanışına bağlıdır.

Burjuva demokratik devrimini yapmış olan kapitalist-emperyalist ülkelerde, esas olarak en son düğümün çözüleceği anda genel silahlı ayaklanma devreye girer. Söz konusu ayaklanma anına kadar silahlı mücadele yöntemi esas değil, talidir. Faşizmin hüküm sürdüğü, en sıradan ekonomik, demokratik talebin dahi karşılanmadığı, karşı-devrimci zor ile sindirildiği ülkelerde ise devrimci şiddet, başından itibaren meşru ve zorunlu olarak devreye girer, gımelidir.

EMPERYALİZM VE ŞİDDET

Günümüzde, emperyalizm ve prolet devrimler çağında burjuvazi, iktidarını devam ettirebilmek için silahlanmakta ve askeri gücünü çılgınlık düzeyinde artırmaktadır.

Ekonomik krizleriyle karakterize olan kapitalizmin en son, en çürümüş ve en yüksek aşaması olan emperyalizm çağında militarizm ve silahlanma, emperyalist devletlerin dünya üzerindeki sömürge ve yarı-sömürge politi-

kalarının, ekonomik varoluşlarının sürdürülebilmesi açısından zorunlu bir siyasal gerçeklik, doğal sonuçtur. İki büyük emperyalist paylaşım savaşında, emperyalistler arası ekonomik ve siyasal çelişkinin nasıl zor ve savaş gerçekliğiyle çözülmeye çalışıldığını yaşadık. Politikanın farklı bir şekilde devamından başka bir anlama gelmeyen zor ve savaş gerçekliği, tarihsel olarak nesnel koşulların şartladığı bir yöntem olagelmıştır. Buna karşılık emperyalistler, dünya emperyalist paylaşım savaşlarının daha önceki iki örneğinde olduğu gibi gerçekleştirilmediği, aynı politikanın ve "örtülü" zorun "soğuk savaş" adı altında sürdürüldüğü dönemlerde de askeri gücü ekonomik ve politik hegemonyanın kaçınılmaz bir aracı olarak yükseltmeye, silahlanmayı devasa boyutlarda sürdürmeye devam ettirmişlerdir. Bu bağlamda militarizm bir tehdit unsuru olarak sürdürülmüş, körüklenmiştir. Tüm bu gerçekliklerin yanısıra militarizm, aşırı üretim bunalımları dolayısıyla iyice çürüyen emperyalizme, yeni bir pazar alanı sağlaması anlamında, bölgesel savaşların körüklenmesi suretiyle büyük bir artı-değer ve rant kaynağı olmuştur.

Emperyalist devletlerin silah satarak (ki, bu satışlar da verdikleri yüksek faizli borçlarla finanse edilmekte, giderek artan köleleştirmenin aracı olmaktadır) kazandıkları muazzam boyutlardaki rant, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin emekçi halklarının emeği ve alınterinin azami sömürsüyle sağlanmıştır.

Dolayısıyla, emperyalistlerin aranan silahlanma ve gittikçe boyutlanan militarizmi, gerek ekonomik gerek politik anlamda emperyalist sistemin varoluşuna hizmet etmektedir. Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiye dönük olarak silahlanması gerçekliğinin, emperyalist sistemin bir bütün olarak dünya halklarının sisteme yönelik tehditlerini bertaraf etmeye dönük topyekün silahlanması gerçekliğinin yanında tali olduğu açıktır. Emperyalist devletlerin birbirlerine döndürdüğü silahlar, sistemin kendisinin tehlikeye girdiği her süreçte tereddütsüz topyekün ittifak halinde halka karşı dönelmiştir. Çünkü hakim sınıflar, halklara karşı baskı ve hakimiyet aracı devletlerinin bir bileşeni olan ordularını, esas olarak halka karşı zor ve askeri terör aygıtları olarak inşa ederler.

Bu karşı-devrimci, halk düşmanı ekonomik ve politik gerçekliklerini ise çoğu zaman "soğuk savaş" ve bilimum "dış tehdit" kılıfıyla gizlemeye, halkı şovenizm kışkırtıcılığı ile bu al-

datmacaya inandırmaya çalışırlar. Saldırganın bu ideolojik boyutunun kimi devrimci ve sosyalistleri dahi "anavatan savunması" adı altında etkileyebilmiş olduğu, özellikle emperyalist paylaşım savaşlarında yaşanan sosyal şovenizm deneyimleriyle de bilinen bir gerçekliktir. Ki, ülkemizde de faşist Türk devletinin halklara karşı estirdiği teröre bulduğu en temel ideolojik dayanağın Türk şovenizmi olduğu biliniyor.

Kısacası, emperyalistlerin muazzam boyutlarda silahlanmasının esasta ezilen halk ve ulusların kurtuluş savaşlarını ve özellikle en devrimci sınıf olan proletarya önderliğinde gelişecek devrimleri "önlemeye" dönük olduğunu kesin olarak belirlemek gerekiyor.

YARI-SÖMÜRGELERDE FAŞİST DİKTATÖRLÜKLER VE ŞİDDET

Toplumsal çelişkilerin üst boyutta seyrettiği emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, hakim sınıfların baskı, zor ve hakimiyet aracı devlet, proletarya ve emekçi halklara, ezilen uluslara, milliyetlere karşı etkin bir biçimde bu misyonu yerine getirmektedir. Bu gibi ülkelerde devletin askeri aygıtı ordu esas ve öne çıkan bileşen olmakta ve sürekli devrimci durum koşullarında sömürü ve zulüm sistemini ancak sürekli faşizmle ve sürekli zorla sürdürmeye çalışmaktadır.

Bu genel yaklaşımdan yola çıkarak ülke gerçekliğimizi ele alırsak: Ülkemizdeki şiddetin yaratıcısı kimdir, hangi sınıflardır? Neden şiddete ihtiyaç duyuyorlar? Hangi sınıflara, uluslara, milliyetlere şiddet uyguladılar, uyguluyorlar? Soruları da açıklık kazanır.

Ülkemiz hakim sınıfları yani komprador-burjuvazi ve toprak ağaları, bir bütün askeri zora dayalı olarak iktidarda kalmaktadırlar. Bunun en temel nedeni hiç kuşkusuz ülkenin sosyo-ekonomik yapısıdır. Emperyalizm koşullarında emperyalizme rağmen burjuvazinin önderlik ettiği bir devrim gerçekleşmemiş, iç dinamikleri ile gelişen bir kapitalizm sözkonusu olmamış, iktidardaki komprador-burjuvazi ve toprak ağaları yanyana, göbekten bağlı oldukları emperyalizme, cılız olan ülke ekonomisini daha da çökerterek, halkın soyulmasının ve köleleştirilmesinin aracı olarak uşaklık etmişlerdir.

Emperyalizme tam bağımlılık ve yarı-feodalite ile şekillenen bu çarpık ekonomik yapıda, hakim sınıflar ülkeyi emperyalist sermayeye her geçen gün

daha da köle etmeden iktidarlarını sürdüremezler. Sürekli ekonomik kriz ve ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının emperyalist efendilere peşkeş çekilmesi, halka karşı muazzam bir ekonomik, politik ve askeri terörü gerektirdiğinden, sürekli siyasal krizide koşullamaktadır. Yani hakim sınıflar sürekli yönetememe durumuyla karşı karşıyadırlar. Buna karşılık halklar da bu şekilde yönetilmek istememektedir. Kısacası hakim sınıfların iktidarları her an tehlikededir. Onun için kendilerini pek güvende hissetmezler ve ancak devletin en temel kurumları olan ordu ve polis gücüyle, çözümsüzlükleri derinleştikçe zorun dozunu artırarak ve dolayısıyla daha da çözümsüzlüğe sürüklenerek ayakta kalabilmektedirler. Ordu ve polis kurumları, proletarya ve ezilen emekçi halklara (ezilen Kürt ulusuna, azınlık milliyetlere, Lazlara, Ermenilere, Rumlara) karşı etkin bir biçimde kullanılmıştır bugüne kadar. Türk devleti başından itibaren karşı-devrimci zor ve katliamcılıkla karakterize olmuştur.

Ülke tarihi hakim sınıfların zorbalıklarının, katliamlarının, sürgünlerinin, dil yasaklarının, ulusları, milliyetleri yok saymasının, sömürsünün, talanının varlığına tanıklık etmiştir, ediyor. Ermeni milliyetlerine mensup insanların katliamlarla karşı karşıya kalmaları, sürgün edilmeleri, Rumların katliamlara uğratılmaları, Kürt ulusunun yok sayılarak katliamlarla zoraki Türkleştirme operasyonlarına, sürgüne tabi tutulmaları, hakim sınıfların Kürt ulusu, Ermeni ve Rum azınlıklara karşı geliştirdiği şiddet hareketleri, Türk devletinin gerçek kimliğinin ve varoluşunun yapıtaşlarıdır da aynı zamanda. Temel karakteri katliamcılık olan Türk devletinin, "cumhuriyet" öncesi ve sonrası sürecinde yaşanan bu olgular, bugün özellikle Kürt ulusuna karşı üst boyutta yaşanmaktadır.

Her ulus ve milliyetten işçi, memur, köyle, öğrenci tüm muhalif kesimler Türk olmayan ulus ve milliyetlerden, "resmi" olmayan (suni çelişkilerle bölüp parçalamak ve daha kolay yönetilemek, birbirine kırdırmak amacıyla ikinci sınıf ilan edilen ve ezilen, bastırılan) mezheplerden halk kesimleri; hatta kendince muhalif, aydın, gazeteci, yazar ve bilim adamları kısacası bir bütün proletarya ve emekçi halklar, Türk hakim sınıflarının ırkçı, şoven faşist terörüne sürekli olarak maruz kalmışlardır.

Türk devleti, 1923'lerden 1945'lere kadar tek parti "millî" şef sistemi ile kendisini yaşatmıştır. Bu, kendi içinde en cılız muhalif sese bile iktidardaki sınıfın tahammülü olmamasından kaynaklıdır. Ne kadar zayıf, korkak ve güvensiz olduklarını gösterir. Hakim sınıflar, ikinci paylaşım savaşının ardından sözde "çok partili demokratik parlamenter cumhuriyet"e geçtiler.

Ançak bu kaba ve işlevsiz maske dahi zaman-zaman tahammülsüzlükle yırtılıp atılmaktan kurtulamamış, ülke halkları her on yılda bir askeri faşist cuntalarla karşı karşıya kalmıştır.

Gelinen aşamada ise, hakim sınıfların "düşük yoğunluklu savaş stratejisine" uygun olarak haksız savaş yöntemlerine göre örgütlendiğine tanık oluyoruz.

Tarihin hiç bir dönemi yoktur ki, ülkemiz proletaryası, emekçi halkı özellikle de Kürt ulusu ve azınlık milliyetlerden halkımız, hakim sınıfların şiddeti ile karşılaşmamış olsun. Baskı, zor, şiddet ve katliamlar hakim sınıfların iktidarlarının devamının en temel silahı olmuştur, oluyor.

Haksız savaş aygıtı MGK'nın, uygulayıcı tek güç olduğu, tepeden tırnağa kadar silahlanmış, örgütlenmiş, sadece askeri kadroları değil, sivil bürokratlarında kontingent merkezlerinde askeri, teorik, pratik eğitime tabi tutulmuş bir devlettir bu. En sıradan demokratik bir basın açıklamasına dahi müsaade edilmediği, saldırı gerekçesi sayılıp insanların gözaltına alındığı, insanların düşüncelerinden dolayı "cezaevine" konulduğu, Kürt nüfusunun çoğunun sürgüne tabi tutulduğu, Karadeniz de insanların cendere altına alındığı, Çukurova'da yaşamın çarçıkentlere hapsedildiği, çöplükte emek arayan çocukların olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Emperyalistlerin talan ettiği, Incirlik vb. üslerin halklara karşı katliam amaçlı kullanıldığı, emperyalist şirketlerin Bergama'da, Çanak-kale'de, Artvin'de olduğu gibi insanlara zehir saçtığı, tutsak analarının sokak ortalarında yerlerde sürüklendiği esir savaşçılara teslimiyet veya ölümün dayatıldığı, bunun karşısında katil sürüler Oral Çelik'ler, İbrahim Şahin'ler, Ayhan Akça'ların düşünlerde paralar saçarak yaşadığı bir ülke bu. Bucakların, Ağarların, Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşılının yaşamları ise zaten ortada. Tüm bunlar ortadayken, bu ülkede verilen ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşı "teröristlik", "anarşistlik" olarak adlandırılabilir mi? Bu doğru bir yaklaşım olur mu? diye sormak gerekir.

Devrimci şiddet, proletarya ve ezilen emekçi halk tarafından kaçınılmaz, olmazsa olmaz çözüm yöntemidir. Bu ülkede hakim sınıfların saltanatına karşı silaha sanılmak tek geçerli yoldur. Başka yol bırakılmamıştır. Halka karşı şiddetin tek sorumlusu ise Bucaklar, Koçlar, Sabancılar, Eczacıbaşılar, Kamuran İnanlar ve onların para babaları başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerdir. Ülkedeki ezilen halkların kurtuluşu; emperyalizmin ülke topraklarından defedilmesi, feodalizmin bir bütün tasfiyesi ve proletarya önderliğinde halk iktidarının kurulması, oradan da sosyalizme geçilmesi ile, tüm bunlar silahlı mücadele

ile, halk savaşı ile mümkündür. Halk savaşı, uzun süreli bir devrimci şiddet hareketidir. Bu devrimci şiddet hareketi, devrimimizin stratejisidir. Hakim sınıfları ve onun hakimiyet ve zor aygıtı olan devleti, devletin de en temel kurumu olan orduyu ve polis kurumunu hedefler. Ordu ve polis kurumları dağıtılmadıkça, bu ülkede egemenlerin iktidarının yıkılması mümkün değildir. Devrimci zor ile başta ordu ve polis olmak üzere tüm burjuva-feodal devlet kurumları paramparça edilmedikçe, proletarya ve ezilen emekçi halkın kurtuluşunu ve iktidarını düşünmek hayal olmanın ötesine geçemeyecektir. Kısacası, halk ordu-muz olmadıkça hiç bir şeyimiz olmayacak demektir.

Biz, hakim sınıflarla "barış içerisinde birarada yaşamak" istemiyoruz. Çünkü bu, daha fazla sömürü, talan, katliam demektir. Ve bu bir niyet/istek sorunu değil, zorunluluğun sonucu olarak böyledir. Proletarya ve ezilen emekçi halklar ile komprador-burjuvazi ve toprak ağaları sınıfları birbirine düşman sınıflardır. Zorunlu olarak birarada olsalar da aralarındaki uzlaşmaz çelişki sonucu çatışmalı durum sürekli. Yukarıda fazla ayrıntılandırmadan aktardığımız tarihi süreçler ve bugün ülkede üst düzeyde yaşanan çatışmalı durum bu gerçekliğin berrak kanıtıdır. Ya hakim sınıfların her türlü uygulamalarına yani baskıya, sömürüye, talana, katliamlara, Kürt ulusunun yok sayılmasına, köylerin boşaltılmasına, insanların sürgün edilmesine, işçinin-memurun, dar gelirlinin cendere altında tutulmasına, sokak infazlarına, gözaltında "kayıp"lara, işkencelere sezsiz kalıp, kısacası insan olma onurunu bir kenara bırakıp "birarada barış içerisinde" yaşayacağız. Yada insanlığımıza sahip çıkarak bu asalak sınıfları iktidarlarından edeceğiz. İki yol vardır. Bunun bir üçüncü yolu yoktur. Üçüncü yollar, birarada kalmayı örgütleyen, "toplumsal uzlaşma" adı altında sınıf gerçekliğini örtmeye çalışan yollardır ki, bu da iktidardaki sınıfların istediği ve onların ekmegine yağ süren sınıf uzlaşmacı teslimiyet yoludur yine.

Devrimci şiddetin esas hedefi siyasi iktidardır. Ülke gerçekliğinin sonucu olarak esasta kırsal alanlarda, hakim sınıfların iktidarı yanında halk iktidarlarını adım adım yaratmayı hedefler. Bu hedefine de Komünist Parti önderliğinde İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'nu küçükten büyüğe adım adım inşa ederek erişir. İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu'nun esas hedefi kırsal alanlardaki hakim sınıfların devlet kurumlarını aşağıdan yukarı yıpratarak yavaş yavaş yıkmayı ve kızıl siyasi iktidarı kurmayı içerir.

Halkın ordusu kırlarda inşa edilir. Ülkemiz gerçekliğinin haklarını veren bir silahlı mücadelenin yegane adı halk

savaşı ve yaşadığımız süreçte köylü gerilla savaşıdır. Bu, kentlerde de devrimci şiddetin, silahlı mücadelelerin esas mücadele biçimi olması gerektiğini dışalamaz. Kentlerde silahlı mücadele esastır deyince, bazıları bunu şehirlerde de köylü gerilla savaşını savunduğumuz şeklinde anlıyor. Bunun gerçekte ilgisi yoktur. Silahlı mücadelenin şehirlerde aldığı biçim farklıdır. Kentlerde devrimci şiddet, kırlardaki mücadeleye destek olmak, halkın adaletini tecelli ettirmek, karşı-devrimci saldırılara karşı aktif savunma aracı olarak devreye girer, girmelidir. Parti tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Öncünün silahlı mücadeleye bakışı budur. İçinde bulunduğumuz taktik süreçte yapının bir bütün olarak ideolojik donanım, arınma ve örgütsel inşayı öne çıkarması, bu politikaların en azından yakın süreçte şehirlerde uygulanmasını zorlaştırırsa da, bu özgül durumu, yani taktiki stratejiyi unutturacak boyutta öne çıkarmamalıyız.

SAVAŞA GÖRE ŞEKİLLENMELİ, YETKİNLEŞMELİYİZ

Son süreçlerde kentlerde polise dönük devrimci eylemler gerçekleştirildi. Bu devrimci eylemler büyük cayırtiların kopmasına neden oldu. Edilen intikam yeminleri, burjuva medyanın "duygusal" sahnelerle sunduğu TV programları, oldukça "etkileyici" şekilde gösterildi. Hakim sınıfların kendi cephesinden bu durum karşısındaki tutumu, "duyarlılığı!" kaçınılmazdır. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi iktidarlarını devam ettirmeleri, sabah kahvaltılarını özel uçaklarla Avrupa'lara giderek yapmaya devam edebilmeleri, yaşamsal lüksleri için vatan-millet edebiyatıyla kandırıp bu kurumlarda çalıştırdıkları insanlara ihtiyaçları vardır.

Diğer taraftan kimi reformist köşe yazarları da köşe yazılarında "savaş beyleri kan istiyorlar", "kör terör yine kentlere indi" gibi söylemlerde bulunmaktan kendilerini alamadılar. Devrimci savaşın yaratmış olduğu ortamdan dolayı bugün kalemlerini kullanabilen ve konuşabilen! bu gibi ahmaklar devrimcilere her fırsatta küfür etmekten geri durmazlar. Hakim sınıflarla birarada yaşamaktan memnun olan bu beyler, kaldırımlar polis cenazelerine gözyaşı dökerken, aynı gün hakim sınıflarca katledilen devrimcilerin, neden katledildiklerine ilişkin bir satır bile yazmazlar.

Susurluk'taki "kaza" ile cebelleşen devletin açığa çıkan yüzü, yaşanan bir kaç tutuklama ve salıvermeler, halklara karşı açık bir meydan okuma anlamına gelirken, proletarya ve ezilen emekçi halkın sözde temsilcisi olduğunu söyleyen reformist baylar da burjuva medyanın açık propagandasını yaparak, "çetelerin yargılanmasını

sağlamak" için meclisi göreve çağırarak başaracaklarına olan sahte inançla meşguldürler.

Yasama, yürütme ve yargıyı kendisine bağlayan, ekonomik, siyasal, diplomatik vb. politikaları kendisi belirleyen haksız savaş aygıtı ve onun beyni MGK'nın uygulamaları ortadayken, çıkardığı yeni Milli Güvenlik Siyaset Belgesi ile başta Kürt ulusu olmak üzere tüm proletarya ve ezilen emekçi halklara karşı, devrimci, yurtsever ve komünistlere karşı, karşı-devrimci saldırılar, "düşük yoğunluklu savaş stratejisi" çerçevesinde uygulanırken reformistlerimizin gıkı çıkmaz, meşru ve haklı olarak başvurulmuş devrimci eylemlere karşı beyin dağarcıklarında ne varsa sıralarlar.

Haksız savaş aygıtının yeni süreçte ilişkin belirlediği politikaların önemli bir ayağı da; reformizmi güçlendirerek, bu çevrelere kanallar açarak, komünistleri "marjinalleştirmek", "etkisizleştirmek" çabasıdır. Reformizm bu role uygun olarak hareket etmeye çoktan başlamıştır. İşte devrimci şiddet eylemleri karşısındaki tutumları bunun kanıtıdır. Ancak unutulmamalıdır ki, Mustafa Suphi sonrası TKP, SVP, TIP ve benzerlerinin akıbeti, unutulmamalıdır. "Etkisizleştirme", "marjinalleştirme" başarlarsa (ki, bu çok zor) hakim sınıfların hedef tahtasına bunlar oturacaktır. Reformizm hakim sınıflarla birarada yaşamak istesede, hakim sınıfların esasında onlara da tahammülü olmayacaktır, yoktur. Öte yandan, ezilen Kürt ulusu, proletarya ve ezilen emekçi halkların elleri bunların iki yakasında olacaktır.

Süreç haklı savaşa göre yetkinleşmeyi, pratik duruş geliştirmeyi zorunlu kılıyor. Haksız savaş aygıtının geliştirdiği her yönlü karşı-devrimci politikayı boşa çıkartmak, partinin sunduğu perspektifleri bulduğumuz alanlarda canla başla uygulamakla mümkündür. Kentlerdeki duruşumuz, gerilla tarzına cevap verecek düzeyde olmalıdır. Savaşa göre yetkinleşmeyi ancak düşmanla her alanda gireceğimiz vuruşmalarla kazanabiliriz.

İdeolojik arınmanın işlevini ve gerçekliğini en iyi pratik açığa çıkaracak, sinayacaktır. Eksiklerimizi, hatalarımızı, örgütlenme ve çalışma tarzımızı, gerçek olanla-olmayanı, doğru ile yanlış da ancak böyle anlar, sınarız. Tüm çalışma alanlarında iç savaş gerçekliğini bilince çıkararak hareket etmeliyiz. Zoru zor söker, zoru zor yıkar. O zaman, devrimci şiddeti, yalnızca gerilla alanları ile sınırlamaya, yer, zaman, uygun hedefler, uygun dönemleri gözeterek kentlere de taşıma şeklindeki stratejimize uygun davranış. Öncünün ideolojik donanım, arınma ve örgütsel inşa perspektifi bir bakıma buna hazırlanmayıda içeriyor. Önümüzdeki taktik evreyi bütünlüklü kavrayalım ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

● '80 SÜRECİNDE ESİR KAMPLARINDA İLK ŞEHİT: ALİ SARIBAL

ESİR KAMPLARI, SAVAŞ ALANLARI!..

Her ülke devriminin kendine özgü; tarihine, toplumsal yapısına bağlı olarak ve uluslararası şartların etkilemesiyle ortaya çıkan birçok ayrı yanı vardır. Mücadele biçimleri, taktikleri ve alanları olarak bunlar kimi devrim sürecinde geri kalırken kiminde ön plana çıkarlar. Esir kamplarının mevcudiyeti ve önemi sınıf mücadelesi açısından bellidir. Devletin temel kurumlarından olan esir kampları, sınıf mücadeleleri tarihinde önemli mücadele alanlarından birisi olmuştur. Tarih yazılırken Alman faşizminin esir kamplarına, gaz odalarına, buralardaki katliamlarına ve vahşetine değinilmeden edilemez. Sıradan bir süreç olarak da aktarılamaz. Vahşet, sınırları zorlarken; direnenlerin de iradeleriyle ortaya koydukları direnişler bazen algılamada zorluğa düşülecek kadar sınırları aşarak sergilenir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrim tarihi de, '80 Askeri Faşist Cuntası döneminde esir kamplarında yaşanan vahşet ve karşındaki direniş anlatılmadan yazılamaz. Bu süreci aktarmadan yazılan tarih, güdük, kısırdır ve okuyana verim vermez. Sınıf mücadelesinin keskinleştiği ve canın, kanın, terin ve gözyaşının sel olup aktığı ve mürekkebe karıştığı, büyük zenginlikleri çöpe parıyan altın gibi bağrında taşıdığı ve sınıfın ve halkın neye, nereye kadar drendiğini, direnebileceğini gösteren bu süreç anlaşılmadan, kavranılmadan kurtuluş özlemi, istegi hakkında dile gelemez ve kurtuluş mücadelesi hakkında verilemez. Devrimci bilim, program ve irade sınıfın ve halkın iradesiyle birleşemez, kaynaşmaz. Sınıfın ve halkın bin yıllara varan tarihi tecrübesi bilme, Marksizme, Leninizme, Maoizme katkı olarak alınmaz. Bilim dogmatik, yaşadığını, yaşadığını gösteremez.

Faşist diktatörlüğün tarihinde esir

kampları, ilk olarak Kürt isyanları ve "Komünist" Parti tevkifatlarında gündeme gelmiştir. Ancak zamanın İKP'si revizyonist çizgisiyle esir kamplarında kendine göre bir yaşam ve "direniş" oluşturmuştur. Bunlar daha çok bireysel tutumlarla bazı olumlu miraslar bırakmıştır ve çok cüzdür. Esir kampları, daha çok Kürt isyancılarına zulüm ve Kürt ulusunu yok sayma, asimilasyon politikalarının uygulama merkezlerinden olmuştur. İstiklal Mahkemeleri'nde kitlesel idamlar ve kitlesel sürgünlerde yoğunlaşan Türk devletinin adaleti kırklı yıllardan sonra cızlayan Kürt Ulusal Hareketi'nin politik unsurlarını esir kamplarında öğretmiştir. Bu süreçte dahi esir kampları, özellikle Amed Esir Kampı işkenceleriyle ünlüyordu.

Bu süreç '71 süreciyle yeni bir evreye girdi. '71 silahlı çıkışı ve kurucumuz ve komutanımız İbrahim KAYPAKAYA yoldaşın üçbuçuk ay süren direnişleriyle Amed Esir Kampı, Maoist bilinçle ve 'ser verip sır vermeyen' önder yoldaşın kanıyla yazılıyordu tarihin bu sayfasına.

İşkencede direnmek, esir kampında yaptırımlara uymamak günün şartlarında önünle somutlanıyordu. Bu gelenek işkencelerde ve esir kamplarında nice yoldaşımız tarafından onurla devam ettirildi.

'80'e kadarki süreç, genel hatlarıyla yenigillerin ve yeniden toparlanmanın yaşandığı yıllar olarak geçti. Bu süreçte yine binlerce devrimci, yurtsever, aydın işkencelerden geçti ve esir edildi.

'80 cuntası faşist diktatörlüğün en azgın saldırısıyla geldi ve diktatörlük vahşetini sistemleştirerek halkların bilincini, hafızasını ve öncülerini yok etmek için tüm amansızlığıyla saldırdı. Önemli bir hesaplaşma dayatıyordu. Tümünü teslim almak ve varlığını sağlamlaştırmak, ömrünü uzatmak is-

tiyordu.

Yoğun bir gözetim, işkence, katliam ve esir etme furyası başladı. Devlet beklediğinden daha az bir direnişle karşılaştı ve bu onu daha da pervasızlaştıyordu. Esir kampları binlerce insana "cezaevi" yapılmıştı. "Teslim olacak, bitecek ve cuntaya biat edeceksin". Tek istenen buydu. Ancak umdukları gibi olmadı. Esir kamplarında vahşete karşı direnişle cevap verildi ve bu ölüme direnişler her türlü fedakarlığa dayanarak cuntaya istediğini vermedi.

Vahşet yine Amed'de yoğunlaşmıştı. Bir sınırsızlık, bir pervasızlık, dilin anlatamayacağı, yüreğin kaldıramayacağı noktaya ulaşmıştı. Teslim alma politikası "doğru ve yanlış" ortadan kaldırmıştı, "sadece askeri komutlar vardı". Dün yaptığın, ertesi gün yanlış ve her seferinde dayakla ve ölümlerle bedel ödemek zorundaydın esirler. Daha önce de söylediğimiz gibi, iradeleri zorlayan bir bedelle bu acılara katlanmak ve ölümlerle bile biçimsizleştirmeye çalışanlara, "direnerek, yaşamak inancıyla ölmek" kararlılığıyla cevap vermek, yani zoru başarmaktı, günün görevi. Bu görev; teslim alanların ve alçaklığın da sınırsız düşkünlüğünde bunlarla içiçe ve ona rağmen yerine getirmek zorundaydı.

İşte **ALİ SARIBAL** '80 sürecinde esir kamplarında şehit düşen ilk yoldaşımız olarak önderimizin mirasını bu vahşet ortamında, bırakın devrimciliği, insanlığın bitirilmeye çalışıldığı bir süreçte koruyor ve geleceğe onurla teslim ediyordu. Ekim '81'de, Amed Esir Kampı'nda 3. Koşuş sorumlusu olan yoldaş, bir kaç hainin ihbarı sonucunda ölesiye dövülüyor ve diğer esirlere "örnek" olması için teslimiyete çağırılıyordu. Başını dik tutarak, onuru çiğnetmedi yoldaşımız. Yaşamını devam eden işkenceler sonucunda kal-

dırıldığı hastahane'de yitirdi. Yaşamını yitirdi ama onurunu, inançlarını ve devrim isteğini, kurtuluş umudunu, partiye, sınıfa ve halka olan sevgisini yitilmedi.

Esaret, sınıf mücadelesinin zorunlu bir durağı. Bu kaçınılmaz durak, düşmanımızın taktik üstünlüğü sayesinde ve yıllarca devlet almanın verdiği avantajlarla, bizleri açık çatışma alanlarından alıkoyduğu bir kurum. Devletin devlet olmasının temel örgütlenmelerinden birisi. Bu yapıyla esaret, esir düşmek önemli değil; usta şair Nazım'ın dediği gibi mesele, teslim olmamak. Esaret altında düşman, öncelikle siyasi kimliğimize yönelir ve savaşçı ruhunuzu öldürmeye, sizi pasifleştirmeye çalışır. Bugünkü gibi kitlesel tutuklamalarda verdikleri sözde "hükümler"le ve onlarca yıllık "ceza"larla göz korkutularak ilk önce siyasi duruşunuza, devimciliğinize ve halk savaşçı özelliklerinize yönelir. Hangi alanda çalıştığınıza ve ne yaptığınıza pek de bakmadan ve "yargı"lamadan esir eder.

Bunu başarabilirse düşman, ikinci aşamada insanlığınıza yönelir. Birinci aşamada ideolojik olarak kazandığını, "tarafsız"laştırdığını, devrimin düşmanı haline getirerek kendi satrânında örgütlemeye çalışır. Artık siz, ihanetin, çürümüşlüğün ve her türlü değersizliğin kulvarında yüzen bir adı yaratık olursunuz.

ALİ SARIBAL yoldaşımız, nice yoldaşlarıyla beraber bu düşman politikasına, partili kimliğiyle ve partili olmanın tarihsel misyonuna uygun olarak, teslimiyete, hanete karşı çıktı. Esir kamplarındaki mücadele, sınıf mücadelesiyle kopmaz ve dolaysız bağlarıyla önemi kavranması ve bilince çıkarılması gereken bir mücadele alanıdır. **ALİ SARIBAL** yoldaşımız bu bilinçle hareket etmiş, sınıfa ve halka örnek olmuştur ●

MUSTAFA SUPHI

OCAK AYI ŞEHİTLERİ

Mustafa Suphi, Elhem Nejat ve 12 yoldaşı 1921 yılının 28 Ocak'ta boğlayan gecesi bizzat Mustafa Kemal'in emri ile bindikleri gemide uğradıkları alçakça bir saldırı sonucu, **Atilla Özkan** 19 Ocak 1976 yılında İstanbul'da çatışmada, **Ali Sağcin** Ocak 1980 yılında Uşak'ta MİT tarafından, **Mevlüt Çınar** 8 Ocak 1981 yılında İstanbul'da çatışmada, **Haydar Aslan**, **İhsan Parçacı** Ocak 1981 yılında Diyarbakır'da çatışmada, **Haydar Doğan** 11 Ocak 1991 yılında İstanbul'da çatışmada, **Yadigar Coşkun** 13 Ocak 1991 yılında İstanbul'da işkence, **Nilüfer Atav** 3 Ocak 1994 yılında Artvin'de çatışmada şehit düşerek devrimin şanlı yürüyüşündeki yerlerini aldılar.

ETHEM NEJAT

*Ay dorukta kaybolunca
Tüm insanlık için parlar
Doğar sarı-sıcak bir güneş
Onlar el sıkışınca
Dağ doruğunda gizler
Su yatağında izler
Al sedefli şafakla yürür gerilla*

Al sedefli
şafaklar

*Gün gelir gün değişir
Rüzgar ülkem olur gül iklim
Sahipleri tarih yazar
Gül yürekler iner dağdan
Dağ doruğunda gizler
Su yatağında izler
Al sedefli şafakla doğar dağlarda.*

ATILLA ÖZKAN

İHSAN PARÇACI

NILÜFER ATAV

HAYDAR ASLAN

MEVLÜT ÇINAR

ALİ SAĞCIN

YADIGAR COŞKUN

HAYDAR DOĞAN

DERSİM; YOĞUNLAŞMIŞ EMEK, CANSİPERANE DİRENİŞ TARİHİDİR

Öncünün, komünizm bayrağını kurduğu günden itibaren onurla dalgalandığı olumsuzluklara, ihanetlere, düşmanın haince komplolarına rağmen kurucu önderide dahil nice komünist önder, kadro, üye ve savaşçının kanları pahasına, her bölgesinde, ilçesinde, köyünde, tepesinde, kayalıklarında, düşmanla vuruşmaların yaşandığı, proletarya ve burjuvazinin en keskin çatışma alanına dönen ve hiç bir zaman teslim alınmayan, her düşüşünde kalkmasını bilen, toparlanıp yoluna devam eden: proletaryanın davasının başka bölgelere taşınmasına, gerilla alanlarına dönüşmesine üs görevi gören yerdir **DERSİM**.

Hıç kuşkusuz Dersim'in Parti ile tanınması, partinin mayolarını filizlenmesine analık yapması tesadüfî değildir. Marksist, Leninist ve Maoist bilimin ışığında seçimiştir Dersim. Dersim'in tarihin destanlarındaki yerinin yani dirençliliğinin, haksızlığa karşı koyuşunun, zulme boyun eğmeyişinin, kendi tarihine, kültürüne, geleneklerine sadık kalışının, üzerine gönderilen yüzbinlerce saldıran ordularına karşı koymasının, kısacası zulme isyan etmesinin, isyan kenti olmasının gerçekliğinden hareket eden Parti, Dersim'deki ezilen emekçi Kürt halkına gerçek kurtuluş yolunu taşıyıp, zulme karşı halk ile birlikte zulmün kalelerini yıkmak için, işçiden, köylüden, emekçiden, ezilenden yana kizil iktidarları kurmak için öncelikle burayı mesken tuttu.

Parti tarihinde Dersim'in önemli bir yer tutmasının sebebi, bazı kendini bilmezlerin dediği gibi Dersim örgütü olmasından değil, proletarya önderliğindeki savaş ile, kompradör-burjuvazi ve toprak ağalarının faşist ordusuna karşı dişe diş bir mücadeleye, "mevzi" savaşına beşlik etmesindedir. Faşist Türk devleti, Münzur dağlarında dalgalanan kizil bayrağı indirmek, halkla bütünleşmesini engellemek, tahminin ilize dönüşmesinin: ürün vermesinin, sel olup diğer dağlarda akmasının önünü almak için yekendi. Parti ise: kizil bayrağı dağların doruklarında dalgalandırmak, ne pahasına olursa olsun yere düşmesine izin vermemek, nice zulümler görmüş halk ile iç içe kalarak, direnerek ve onlara bütünleşerek onların dardına ortak, zulmün acılarını paylaşıp tüketmek için Der-

simi terketmedi, kaldı, direndi, savaştı. Üke topraklarında direniş odaklarının zayıfladığı, hatta yok denilecek kadar azaldığı, zulmün kol gezdiği, en koyu karanlık dönemlerde ve kolay dönemlerde halka vaad edilen her türlü sözün tutulmadığı, halkın kaderi ile başbaşa bırakılıp Avrupa yollarının tutulduğu dönemlerde, Dersim dağlarında hiç susmayan sliih sesleriyle direniş odağı olarak, zulme direnerek her dağında, meztasında akan kizil kanlarla, kizil bayrak yere düşürülmeden bugünlere geldi. Ve Karadeniz'de, Orta Anadolu'da filizlenen çığlık, dostlar umut veren ses, yaratılan bu destana direnişin ürünüdür. Dersim'in, Dersim halkının bu umudunu büyütmesinde emeği büyüktür. Yoğunlaşmış emek, bedel, cansiperane direniş tarihi, kuruluşun bugüne Dersim Bölgesindeki tarihimizdir. Bu tarih, olumsuzlukları, olumsuzlukları, güzellikleri, çirkinlikleri, kahramanlıkları ve ihanetleri ile sahiplenip değerlendirmek gerektir.

Faşist Türk devletinin, düzenli ordusunun klasik yöntemlerinin gerilla savaş karşısında yetersiz kalmasından ve başarısız olmasından hareketle, gerilla savaşına karşı bizzat ABD emperyalizmi önderliğinde haksız savaş aygıtı düzeyinde kendisini örgütlediği, bekçiliğini yaptığı kompradör-burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının iktidarı böyle devam ettirmek gayretinde olduğu, bunun için proletarya, ezilen Kürt ulusu ve emekçi halklara karşı haksız savaş her alanda yükselttiği ve daha da yükselteceği açıktır.

Tarihsel konumundan ötürü ve partinin gerilla üs alanı olması itibarı ile aşağılık haksız savaş yöntemlerinin her türlüşünü T. Kürdistanı başta olmak üzere ülke genelinde uygularken, Dersim halkına tarihsel kizil ile inkamcı yaklaşımlarını birleştirerek ayrıca yaklaşmıştır. Düşmanın geliştirdiği, geliştirmek istediği politikaların hemen hiç biri Dersim halkı tarafından kabul görmemiştir. Halkı karuculaştırma, gerillaya karşı kullanma, ajan, istihbarat ağı ile etkin olma uğraşı bir iki köy ve birkaç zayıf unsur dışında tutmamış, halk ile gerilla karşı karşıya getirilememiştir. Tam tersine en zor anlarında dahi halk gerillaya ayırm yapmadan "deniz" görevini layıkıyla yerine getirmiştir. Şte boşaltılan köy sayısı, azalan

nüfus, yakılan köy, tahrip edilen dağ, infazlar, katliamlar, işkenceler, kısacası haksız savaş aygıtının her türlü uygulamaları, devletin sindirme, yıldırma ve sonuca girme isteğinden kaynaklı saldıranlardır.

Artık neredeyse her askeri harekate önce Dersim'den başlanarak girilmiştir. Mayıs ayında Irak Kürdistanına yapılan askeri hareket ve işgal den önce, yüzelli bin kişilik resmi askeri güçle Dersim Bölgesinde operasyona çıkıldı. Bu operasyonların tek amacı, gerillayı sınırlandırarak, yapılacak işgal hareket sürecinde, bölgede gerilla vuruşları ile ordusunun darbelenmesinin önünü almak, gerillanın ortamlardan faydalanarak gelişimini engellemek ve bölge içine hapsederek Karadeniz ve Orta Anadolu'ya açılmasına engel olmak. Türkiye Kürdistanı ile diğer bölgelerin koordinesinin kopmasını sağlamaktır. Tabii her operasyonun askeri olduğu kadar siyasi, ideolojik ve psikolojik boyutuda vardır.

Başarabildiler mi? Hayır, Etkisi olmadı mı? Oldu, ama hedefledikleri hiç bir sonuca ulaşamadılar. Parti bu operasyon sürecinde, önder yoldaş Cüneyt Kahraman'ı şehit verdi. Parti, düşmana korku salan HKK ve Kardeşler Harekatı'nın önderini kaybetmişti. Bizim için büyük bir kayıptı. Ama her kayıp aynı zamanda önümüze koyduğumuz hedeflerin yerine getirilmesi, savaşmak ve kazanmak için bir talimattı. Ve öyle oldu. Parti, Cüneyt Kahraman'ın anısını, Orta Anadolu ve Karadeniz'e açılımı gerçekleştirecek, örgüye yerleşecek büyüttü ve düşmana yalıtı verdi. Bilişebildiler mi? Gelişimin önüne engel alabildiler mi? Halkla bütünleşmeyi engelleyebildiler mi? Halkı yıldırıyor mı? Hayır, ilerleyiş devam etti. Hiç kuşkusuz her çalışmalı ortamın diyalektik sonucu olarak düşkümler, teslim olanlar, kaçanlar da oldu. Bu savaşın yasasıdır. Ve aykırımlar da, sağlamlar ve çürüklerde böyle anlaşılacaktır.

Şimdi yeni bir düşman akınına daha uğruyor Dersim. Adına "süpürme" operasyonu dedikleri hareketin hedefi, emekçi halk ve gerilla kuvvetleridir.

Gerilla karşısındaki başarısızlıklarının acısını aç mantığıyla halktan çıkarmaya çalışıyorlar. Yakılan, boşaltılan

köylerden orta kalan köyleri yakıyorlar, dağ taş bombalıyorlar, köylüleri gözaltına alarak katledip "kayıp" diyorlar, ambargoyla halkı bezdirmek istiyorlar. İl ve ilçeler arasındaki yollar trafikte kapatılarak halkın yolculuk yapmasına izin vermiyorlar. İzin çıktığında yolculuk işkenceye, eziyete çevrilir. Askeri konvoy denetimleri ile sözde halkı "koruma" adı altında kendi gidiş-gelişlerini, ihtiyaçlarını giderme, gerilla saldırılarına karşı halkı korkutarak kullanarak kurtulmak, diğer taraftan da denetim oluşturmak istiyorlar. Gıda ambargosu, tüm vahşetlerle devam ettiriliyor. Hiç bir demokratik kurum ve kuruluşun bölgeye sokulmadığı Dersim, yasak bölgeye dönüştürülmüş durumda. Bunun yanında psikolojik savaş yöntemleri ile, kurdıkları askeri radyolara halkın kültürünü, değerlerini, geleneklerini yitileştirmeyi, yazlaştırmayı, düşkünlüştürmeyi, direncini kırmayı hedefliyorlar. Gençlik içerisinde her türlü ahlaksızlığı pompalayarak politikalarını hakim hale getirmeye çalışıyorlar.

Son operasyon, haksız savaş aygıtının yaptığı konsept değişikliğiyle birlikte devreye sokuldu ve bu konseptin amacına uygun olarak öncelikli bölge olarak yine Dersim seçildi. Neydi yeni konsept? Ve neden Dersim? Bu soruların üzerinde biraz durmak gerekir.

MGSB'nin ayrıntılarına inmeden, haksız savaş aygıtının hakim sınıfların iktidarını tehdit eden "öncelikli iç düşmanlar" tesbitinden hareketle açıklayabılıriz: "Bölücü ve şeriatçı tehdit eğit ve öncelikli tehdit". Yine "radikal sol tehdit olmakla birlikte solda bir yumuşama var" diyorlar.

Haksız savaş aygıtı, yaptığı bu tesbitlerden hareketle "düşmanlara karşı nasıl bir mücadele hattı izleyeceğini, askeri, psikolojik, sosyal, ekonomik, eğitime ve medyaya ilişkin, kısacası her konuda tespit ve yönelimlerle, örgütlediği merkezleşmiş yeriden "yapılanmayla" sonuç alıcı olmak istiyor.

"Esas tehlike" olarak Kürt ulusal hareketi ve PKK tespit edildikten, "radikal sol" kapsamında sliih mücadele veren örgütler, özellikle de gerilla savaşı yürüten devrimci örgütler ve gerilla gücü itibarıyla TKP(ML) kastedilmektedir.

Devamı Sayfa 21'de